

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาชีพของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551

ปริญญาณิพนธ์

ของ

ราชศักดิ์ เอกพิชิตมาร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

เมษายน 2552

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาชีพศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551

ปริญญาานิพนธ์

ของ

ราชศักดิ์ เอกพิชิตมาร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

เมษายน 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551

บทคัดย่อ

ของ

ราชศักดิ์ เอกพิชิตมาร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

เมษายน 2552

OPINIONS TOWARD LEARNING MANAGEMENT IN PHYSICAL EDUCATION
OF INCLUSION STUDENTS IN SCHOOL UNDER BANGKOK EDUCATIONAL SERVICE
AREA OFFICE IN ACADEMIC YEAR 2008

AN ABSTRACT
BY
RATCHASAK EKPICHITMAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
April 2009

ราชศักดิ์ เอกพิชิตมาร. (2552). *ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551 ในด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านครูผู้สอน ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ และด้านการวัดและประเมินผล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนเรียนร่วมที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้น 75 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67 - 1.00 จำนวน 77 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติที (t-test) และกำหนดค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้คือ ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .80) ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 3.03$, S.D. = .80) ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = .74) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = .80) และด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ ($\bar{X} = 2.54$, S.D. = .76)

เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร ปีการศึกษา 2551 ระหว่าง เพศชายและเพศหญิง พบว่าไม่แตกต่างกัน ระหว่างนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 พบว่าไม่แตกต่างกัน แต่ระหว่างประเภทการมองเห็น โดยภาพรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อย และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านที่แตกต่างกันได้แก่ ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ด้านวิธีสอนและ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านครูผู้สอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยทั้ง 4 ด้าน นักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อย ส่วนด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ พบว่าไม่แตกต่างกัน

Ratchasak Ekpichitman. (2009). *Opinions toward Learning Management in Physical Education of Inclusion Students in School under Bangkok Educational Service Area Office in Academic Year 2008*. Master thesis, M.Ed. (Physical Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Dr. Wasana Kuna-apisit, Assist.Prof. Somchai Kraising.

The purposes of this research are to study and to compare inclusion students' opinions according to learning management in physical education in school under Bangkok Educational Service Area Office in academic year 2008 in five aspects: objective of learning management, teaching methods and management of learning activities, teachers, media, equipment and facilities, measurement and evaluation.

. The sample were 75 inclusion students with visual impaired selected by purposive sampling. The research instrument was a four-rating scales questionnaire with correspondence indices ranging from 0.67-1.00 on 77 items with reliability at 0.93 level. Statistics used to analyze data were frequency, percentage, arithmetic means, standard deviation and t-test with statistically significant difference at .05 level.

The research results were found as follows:

Opinions toward learning management in physical education of inclusion students in school under Bangkok Educational Service Area Office in academic year 2008 in total and each aspect were at high level in five aspects: objective of learning management ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .80), teachers ($\bar{X} = 3.03$, S.D. = .80), teaching methods and management of learning activities ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = .74), measurement and evaluation ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = .80) and media equipment and facilities ($\bar{X} = 2.54$, S.D. = .76) respectively.

The opinions toward learning management in physical education of inclusion students in school under Bangkok Educational Service Area Office in academic year 2008 were no differences between male students and female students. There were no differences between the third level students' opinions and the fourth level students' opinions, but when compared by vision, the opinions were statistically significant difference at .05 level in total.

Blind students opinions had agreed with learning management in physical education more than low vision students. However, when compared by aspects, objective of learning management, teachers, teaching methods and management of learning activities, measurement and evaluation were statistically significant difference at .05 level. Blind students opinions had agreed with learning management in physical education more than low vision students opinions in four aspects. For the opinions concerning to media, equipment and facilities, there were no difference.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียน
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551

ของ

ราชศักดิ์ เอกพิชิตมาร

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์)

.....ประธาน

(รองศาสตราจารย์ เทเวศร์ พิริยะพูนท์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความสามารถอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญาโท และผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์ กรรมการควบคุมปริญญาโท ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอขอบคุณอาจารย์ ดร. พัชรศักดิ์ ธีรประจักษ์บาน อาจารย์ทองย้อย เชียงทองและอาจารย์สามารถ รัตนสาคร ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพฤษ์ และรองศาสตราจารย์วิสันศักดิ์ อ่วมเพ็ง ที่กรุณาเป็นกรรมการในการสอบปากเปล่า

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิประสาทวิชา ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในภาคพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกท่าน และผู้ที่มีส่วนช่วยสนับสนุนในการเก็บรวบรวมข้อมูลทุกท่าน และเพื่อนทุกๆ ท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่มีส่วนช่วยเหลือให้ปริญญาโทฉบับนี้ บรรลุความสำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่และญาติ พี่น้องที่คอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือ สนับสนุนในการศึกษาและการทำปริญญาโทแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีมาโดยตลอด ไว้ ณ โอกาสนี้

ราชศักดิ์ เอกพิชิตมาร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็น.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา.....	15
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษและการจัดการเรียนร่วม.....	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	51
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	51
งานวิจัยในประเทศ.....	52
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	58
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	59
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	60
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
การจัดกระทำ และการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	82
สังเขปความมุ่งหมายและวิธีดำเนินการวิจัย.....	82
สรุปผลการวิจัย.....	83
อภิปรายผล.....	85
ข้อเสนอแนะ.....	90
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	90
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	90
บรรณานุกรม.....	91
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์.....	99
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	110
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	112

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (n=75).....	59
2 ความถี่ ร้อยละ ของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (n=75).....	64
3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ (n=75).....	65
4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (n=75).....	67
5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านครูผู้สอน (n=75).....	69
6 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ (n=75).....	71
7 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านการวัดและประเมินผล (n=75).....	73
8 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551(n=75).....	75

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
9 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียน เรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามเพศ (n=75).....	76
10 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียน เรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามช่วงชั้น (n=75).....	78
11 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียน เรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามประเภทการมองเห็น (n=75).....	80

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
-----------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งเป็นพื้นฐานอันสำคัญของการพัฒนา ผู้ได้รับการศึกษาจึงเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ เป็นกลไกและกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพ มีความสามารถที่จะปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 43 ซึ่งกำหนดไว้ว่า บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่รัฐต้องจัดขึ้นด้วยวิธีที่เหมาะสมอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพไม่น้อยกว่าสิบสองปี โดยรัฐต้องสงเคราะห์ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ และมาตรา 55 บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ (กรมการศาสนา. 2540: 8 - 24) รวมไปถึงพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 10 การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิ และโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้ หรือไม่มีผู้ดูแล หรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิ และโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ การศึกษาสำหรับคนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. 2545: 2) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 นั้นมีเหตุผลในการประกาศพระราชบัญญัติว่าจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ มีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลทั่วไป จึงจำเป็นต้องจัดให้คนพิการ มีสิทธิและโอกาสได้รับการบริการและความช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นพิเศษตั้งแต่แรกเกิด หรือพบความพิการ เพื่อให้การบริการและการให้ความช่วยเหลือแก่คนพิการในด้านการศึกษา เป็นไปอย่างทั่วถึงทุกระบบและทุกระดับการศึกษา (ราชกิจจานุเบกษา. 2551: 13)

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นการเปิดโอกาสในการที่จะให้บริการทางการศึกษาแก่ประชาชนทุกคนให้เท่าเทียมกันอันเป็นนโยบายของรัฐไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นคนพิการหรือเป็นคนปกติก็ตาม การให้การศึกษายเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษมีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ได้มีโอกาสประสบความสำเร็จในด้านการเรียนและการประกอบอาชีพ ตลอดจนพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสังคมด้วย (ผดุง อารยะวิญญู. 2533: 3-6)

โดยการศึกษาพิเศษเป็นการจัดการด้านการเรียนการสอนและการบริการให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องด้านต่างๆ ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ให้ได้รับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย จิตใจและความสามารถ หลักในการจัดการศึกษาพิเศษที่สำคัญคือ การจัดประสบการณ์ในการเรียนการสอนให้ทุกคนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ (วารี ธีระจิตร. 2541: 1) และแม้ว่าระดับความคาดหวังของการจัดการศึกษาพิเศษ จะแตกต่างจากการศึกษาแบบปกติ แต่ก็มุ่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีพัฒนาการที่เหมาะสม และตอบสนองตามความแตกต่างระหว่างบุคคล นำไปสู่การดำรงชีวิตที่พึ่งพาตนเองได้ ซึ่งในประเทศไทยได้มีการจัดการศึกษาพิเศษเพื่อขยายโอกาสทางการศึกษา และได้ตระหนักถึงการพัฒนากิจการการศึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาคือความต้อยโอกาสทางสังคม โดยมีหน่วยงาน องค์กร และโรงเรียนที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาพิเศษตามสภาพความบกพร่องของผู้เรียนหลายแห่งทั่วประเทศ (จตุรงค์ ธนะสีสังกูร. 2549: 1) การจัดการศึกษาในโรงเรียนเรียนร่วมจึงเป็นรูปแบบหนึ่งของการจัดการศึกษาที่ให้โอกาสแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีโอกาสเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ เพื่อให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้พัฒนาเต็มศักยภาพสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ สามารถช่วยเหลือตนเองได้ และใช้ความสามารถที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์แก่สังคม (สมศักดิ์ ชุ่มกัลด. 2544: 1-2)

นักเรียนตาบอดเป็นผู้พิการประเภทหนึ่งที่ต้องได้รับการส่งเสริม ด้วยเหตุนี้กองการศึกษาเพื่อคนพิการ กระทรวงศึกษาธิการ จึงดำเนินการจัดการศึกษาให้นักเรียนตาบอด โดยสนับสนุนให้มีโอกาสเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในโรงเรียนปกติ ภายใต้โครงการเรียนร่วม เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสในการเรียนรู้และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข ถึงแม้ว่านักเรียนตาบอดจะมีลักษณะเบี่ยงเบนไปจากนักเรียนปกติ แต่ความต้องการพื้นฐานในเรื่องการมีชีวิตและการพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ก็มีลักษณะเหมือนกับนักเรียนปกติทั่วไป หรืออาจกล่าวได้ว่านักเรียนตาบอดต้องอาศัยอยู่ในสังคมปกติธรรมดา ดังนั้นขณะที่อยู่ในสังคมจะต้องเรียนรู้ว่าควรทำอย่างไร ไม่ให้ความบกพร่องของตนเองนั้นมีผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมที่ตนอาศัยอยู่และจะทำให้คนยอมรับด้วย (วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี. 2540: 25)

พลศึกษาเป็นการศึกษาอีกแขนงหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์จะมีการเคลื่อนไหวร่างกายตลอดเวลา วิชากลศึกษาจึงเป็นสิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิต

ประจำวันของมนุษย์ซึ่งเราจะเห็นว่าโลกได้มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกมากขึ้นจึงทำให้มนุษย์ไม่ได้ใช้แรงหรือออกกำลังกาย จึงทำให้มีการดำรงชีวิตประจำวันที่ดีโดยประสิทธิภาพลงไป

ในการเรียนพลศึกษานั้น ผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมในกิจกรรมทางกายและกีฬาทั้งประเภทบุคคล และประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งของไทยและสากล กิจกรรมทางกายและกีฬาต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพด้านความเจริญเติบโตและพัฒนาการทางกาย ได้ปรับปรุงสุขภาพ และสมรรถภาพทางกาย เกิดการพัฒนาทักษะทางกลไกอย่างเต็มที่ ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตามกฎ กติกา ระเบียบและหลักการทางวิทยาศาสตร์ ได้แข่งขันและได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองโดยตรงตามความถนัด ความสนใจ ได้ค้นหาความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและรักการออกกำลังกาย (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545: 7-8)

การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นนั้น เป็นวัยรุ่นช่วงอายุโดยเฉลี่ยประมาณ 12-18 ปี มีความคล่องแคล่ว ว่องไว มีพลังและชอบการผจญภัย เหมาะที่จะปลูกฝังจิตสำนึกในการออกกำลังกายให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ในการจัดหลักสูตรพลศึกษาให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับเรื่องของสุขภาพ ทักษะกลไก สังคมและวัฒนธรรม ต้องคำนึงถึงพัฒนาการของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งนักเรียนชายและหญิงมีความสามารถที่จะเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาที่เหมาะสมตามช่วงอายุ เพื่อให้นักเรียนมีความมานะพยายาม กระตือรือร้นและมีความสนใจกับกิจกรรมของวิชาพลศึกษาอย่างแท้จริง รวมทั้งกิจกรรมการเสริมสร้างสมรรถภาพทางร่างกายเป็นประจำ และนักเรียนจะปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยความสนุก และมีคุณภาพ นอกจากการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนให้ เป็นไปตามพัฒนาการของนักเรียนและควรคำนึงถึงความต้องการของนักเรียน สรุปคือ สนองตอบต่อด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2541: 73)

ในปัจจุบันสภาพการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาให้นักเรียนเรียนร่วมกัน บางกิจกรรมเด็กก็ไม่สามารถที่จะเข้าร่วมได้ ซึ่งหากผู้สอนได้มีการปรับกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่และตรงกับความสนใจ ความต้องการของนักเรียนเรียนร่วม ก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยสนับสนุนให้นักเรียนได้มีความสนใจที่จะเล่นออกกำลังกายและเล่นกีฬาเพิ่มมากขึ้น และจะทำให้ นักเรียนที่เรียนร่วมสามารถพัฒนาร่างกาย ทักษะ ความสามารถทางด้านารออกกำลังกาย กิจกรรมทางกายและการเล่นกีฬา รวมทั้งสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันได้ดีมากขึ้น

จากสภาพการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่มีส่วนรับผิดชอบในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 เพื่อนำข้อมูลที่ได้นำไปปรับปรุงพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาให้มี

ประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นและเป็นตามความสนใจ ความต้องการของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน นิสิต นักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิทธิพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วม ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิทธิพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วม ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551

ความสำคัญของการวิจัย

ทำให้ทราบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิทธิพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วม ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงพัฒนาและส่งเสริมการเรียนการสอนอิทธิพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นและเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน นิสิต นักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในครั้งนี้ เป็นนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 81 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนเรียนร่วมที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้น 75 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

1.1 เพศ จำแนกเป็น

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ช่วงชั้นที่ศึกษา จำแนกเป็น

1.2.1 ช่วงชั้นที่ 3

1.2.2 ช่วงชั้นที่ 4

1.3 ประเภทของการมองเห็น จำแนกเป็น

1.3.1 มองไม่เห็น

1.3.2 มองเห็นเลือนราง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนเรียนร่วม หมายถึง นักเรียนที่เป็นผู้บกพร่องทางร่างกายที่มีความบกพร่องทางการเห็น ทั้งประเภทมองไม่เห็นและประเภทมองเห็นเลือนราง ซึ่งเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ในโครงการเรียนร่วมของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. กรุงเทพมหานคร

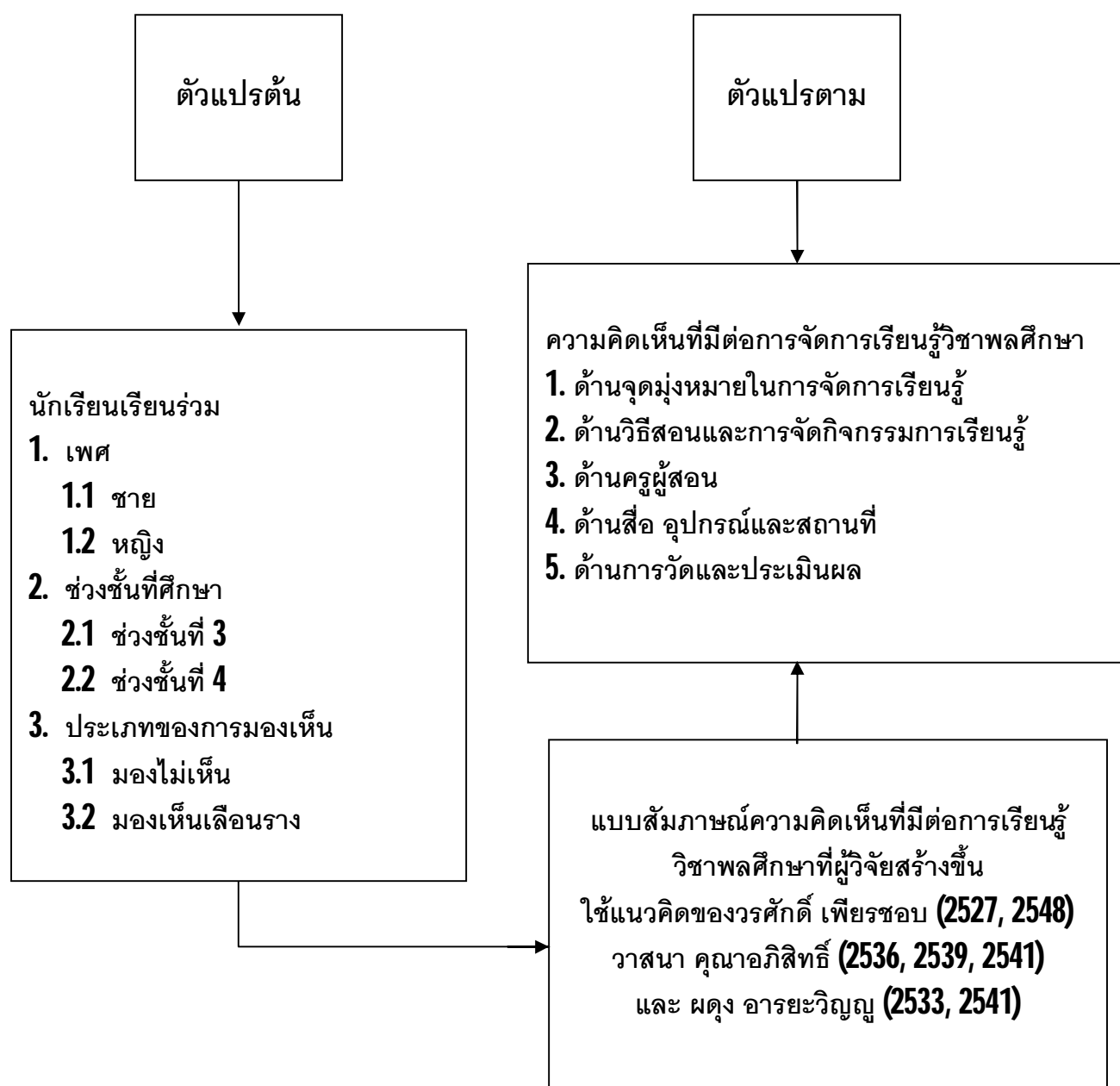
2. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่ตอบสนองไปในทิศทางที่ชอบหรือไม่ชอบ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์โดยมีพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ สภาพแวดล้อมและอารมณ์เป็นองค์ประกอบ

3. การจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาและความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งที่เรียน

4. โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร หมายถึง สถาบันการศึกษาของรัฐที่เปิดสอนโครงการเรียนร่วมในระดับมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร (สพฐ.) อยู่ในพื้นที่ภายในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วยเขตพื้นที่การศึกษาทั้งหมด 3 เขตการศึกษา

5. วิชาพลศึกษา หมายถึง กิจกรรมการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาที่เป็นสื่อของการเรียนและการพัฒนาการ โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ ที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 มีความเห็นต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแตกต่างกันตามเพศ ช่วงชั้นที่ศึกษาและประเภทของการมองเห็น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็น
  - 1.1 ความหมายของความคิดเห็น
  - 1.2 องค์ประกอบของความคิดเห็น
  - 1.3 การเกิดความคิดเห็น
  - 1.4 ประเภทของความคิดเห็น
  - 1.5 การวัดความคิดเห็น
  - 1.6 ความสำคัญของความคิดเห็น
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา
  - 2.1 ความหมายและความสำคัญของวิชาพลศึกษา
  - 2.2 จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา
  - 2.3 วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาพลศึกษา
  - 2.4 ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา
  - 2.5 สื่อ อุปกรณ์และสถานที่ในการเรียนวิชาพลศึกษา
  - 2.6 การวัดและประเมินผลในการเรียนวิชาพลศึกษา
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษและการจัดการเรียนร่วม
  - 3.1 ความหมายของการศึกษาพิเศษ
  - 3.2 การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย
  - 3.3 ประเภทของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
  - 3.4 ความบกพร่องทางการเห็น
  - 3.5 ความหมายของการจัดการเรียนร่วม
  - 3.6 รูปแบบการจัดการเรียนร่วม
  - 3.7 แนวคิดในการจัดการเรียนร่วม
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
  - 4.2 งานวิจัยในประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็น

1.1 ความหมายของความคิดเห็น

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยาอังกฤษ - ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2532: 246)

ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นข้อพิจารณาความจริงจากการใช้ปัญญา ความคิดเห็นประกอบถึงแม้จะไม่ได้หลักฐานพิสูจน์ยืนยันได้เสมอไป และความหมายในพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ (Webster. 1998: 950) ความคิดเห็นหมายถึง ความเชื่อที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความรู้สึกในใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่พิจารณา ตัดสินใจ เพื่อการประเมินค่าของสิ่งต่าง ๆ

ได้มีผู้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้หลายประการ พอที่จะนำเสนอได้ดังนี้

จารย์เงินดี (2534: 2) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ ความคิดเห็นนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นการแสดงออกของทัศนคติก็ได้ สังเกตและวัดได้จากคน แต่มีส่วนที่แตกต่างไปจากทัศนคตินั้น เจ้าตัวอาจจะตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

บุญเรียง ขจรศิลป์ (2534: 104) กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึงการแสดงออกทางวาจาของเจตคติ การที่บุคคลกล่าวว่ามีความเชื่อหรือรู้สึกอย่างไรนั้นเป็นการแสดงความคิดเห็นของบุคคล ดังนั้นการวัดความคิดเห็นของบุคคลนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้

อนันต์ ชันทรราช (2535: 5) กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึงการแสดงออกด้านความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้านการพูด การเขียน โดยมีพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับความต้องการ ประสพการณ์ที่บุคคลได้รับ ตลอดจนสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นหลักในการแสดงความคิดเห็นเพื่อขอรับการสนับสนุน ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ความคิดเห็นจะเกี่ยวข้องกับค่านิยมและทัศนคติ โดยต่างก็เป็นเรื่องราวทางจิตชุดหนึ่งๆ ที่เริ่มจากค่านิยม อันเป็นเรื่องราวทางจิตอย่างกว้างๆ และทัศนคติเป็นเรื่องราวทางจิตที่แคบลงไปจนกระทั่งถึงความคิดเห็น ซึ่งเป็นเรื่องราวทางจิตที่แคบที่สุด คือเป็นการแสดงออกถึงเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะเท่านั้น

อรทิพย์ ลีนะพัฒน์ (2535: 15) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่าเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกหรือความเชื่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งอาจเกิดจากการประเมินผลสิ่งนั้น โดยมีอารมณ์ ประสพการณ์และสภาพสิ่งแวดล้อมในขณะนั้นเป็นพื้นฐานการแสดงออก ความคิดเห็นนี้อาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา

ลาวัณย์ จักรานุกวัฒน์ (2540: 9) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของแต่ละบุคคลในอันที่จะพิจารณาถึงข้อเท็จจริงต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยการพูดการเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ ประสพการณ์และสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคลเป็นส่วนประกอบในการพิจารณา ซึ่งความคิดเห็นนี้อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ถ้าหากมีหลักฐานข้อเท็จจริงปรากฏ

เรื่องวิทย์ แสงรัตน (2542: 2) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการพูดหรือเขียน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม การแสดงความคิดเห็นนี้อาจได้รับการยอมรับหรือการปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ได้

ชาญณรงค์ คำเพชร (2549: 7) กล่าวว่าความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเกิดจากการรับรู้และเรียนรู้ของบุคคลนั้น เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ อาจเปลี่ยนแปลงได้เสมอตามกาลเวลา ความคิดเห็นของบุคคลแต่ละคนต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอาจเหมือนหรือไม่เหมือนกันก็ได้

ศรัณย์ พงษ์รัตนานุกูล (2549: 9) กล่าวว่าความคิดเห็นคือการแสดงออกทางความคิดท่าที ความรู้สึกที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเกิดเป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ ซึ่งมีลักษณะส่งเสริม คือพอใจ นิยมชมเชย สนับสนุนและปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจ หรือในลักษณะต่อต้านคือการขัดแย้ง ไม่ร่วมมือ ไม่ปฏิบัติตาม

กาวิน กาญจนบุระ (2550: 8) กล่าวว่าความคิดเห็นคือ ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยการพูด การเขียน โดยมีพื้นฐานความรู้เดิม ประสบการณ์และอารมณ์เป็นส่วนประกอบในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งความเชื่อและความรู้สึกนี้จะนำไปสู่การคาดคะเน หรือการแปรผลในพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นและผลการแสดงออกของความคิดเห็นนั้นบุคคลอื่นอาจจะเห็นด้วยหรือไม่ก็ได้

ไมเออร์ (Maier. 1955: 52) กล่าวว่า ความคิดเห็น (Opinion) เป็นการแสดงออกของทัศนคติส่วนหนึ่งและเป็นการแปลความหมายข้อเท็จจริง (Fact) อีกส่วนหนึ่ง นอกจากนั้นแล้ว จะพบเสมอเมื่อบุคคลใดเกิดมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งแล้ว บุคคลมักมีข้ออ้างหรือการแสดงเหตุผล (Justification) เพื่อสนับสนุนหรือปกป้องความคิดนั้น แต่การแสดงเหตุผลดังกล่าวเป็นเพียงผลที่เกิดจากความคิดเห็นเท่านั้น มิได้ชี้ให้เห็นทัศนคติแท้จริงแต่อย่างใด และยังได้กล่าวว่า ความคิดเห็นบางอย่างเป็นผลของการแปลความหมายของข้อเท็จจริง Maier ยังชี้ให้เห็นลักษณะของการแปลความหมายดังกล่าวขึ้นอยู่กับอิทธิพลของทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งนั้น สรุปว่า "ความคิดเห็น" ชี้ให้เห็นถึงทัศนคติและเราจะทราบทัศนคติได้จากการแสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้น ๆ

นันทาลลี (Nunnally. 1959: 285-286) กล่าวว่า ความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลต่อประชาชนทั่วไป ต่อขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงออกทางด้านความคิดในโลกที่เกี่ยวกับตนเอง โดยได้พยายามที่จะแยกความหมายของทั้งเจตคติและความคิดเห็นให้แยกจากกัน โดยกล่าวว่า ความคิดเห็นนั้นจะใช้ในเรื่องที่เกี่ยวกับความรู้สึกและความชอบพอและยังกล่าวอีกว่า เรามักใช้คำว่า ความคิดเห็น มากกว่าคำว่า เจตคติ

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962: 626) กล่าวว่า ความคิดเห็น คือ การพิจารณาตัดสินใจ หรือความเชื่อที่นำไปสู่ความคาดคะเนหรือการแปลผลในพฤติกรรม หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ไชลด์ส (Childs. 1965: 15) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของทัศนคติที่มีอยู่ภายใน โดยการพูดหรือการเขียน ซึ่งความจริงไม่น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะบุคคลสามารถมีความคิดเห็นในใจได้ โดยไม่ต้องแสดงออกและบุคคลก็อาจแสดงทัศนคติออกมาเป็นคำพูดได้เช่นกัน

โคลาซา (Kolasa. 1969: 46) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคลในการที่จะพิจารณาข้อเท็จจริงอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นการประเมินผลสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ หรือเป็นการตอบสนองของสิ่งเร้าที่ต้องถูกจำกัด แต่เป็นสิ่งเร้าที่ได้รับอิทธิพลมาจากความคิดโน้มเอียง

โคเลสนิค (Kolesnik. 1970: 296) กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นการแปลความหมาย หรือการลงความเห็นที่เกิดจากข้อเท็จจริง ซึ่งแต่ละบุคคลคิดว่าถูกต้อง แต่คนอื่น ๆ อาจไม่เห็นด้วยก็ได้ ความเห็นที่ไม่ลึกซึ้งซึ่งเป็นความคิดเห็นเฉพาะอย่างและมีอยู่เป็นเวลาอันสั้น

กู๊ด (Good. 1973: 339) ให้คำจำกัดความว่า ความคิดเห็นหมายถึง ความเชื่อ การตัดสินใจความรู้สึกประทับใจที่ไม่ได้มากจากการพิสูจน์ หรือซึ่งนำหน้าความถูกต้องหรือไม่

กัวลอลนิก (Guralnik. 1976: 46) กล่าวว่า ความคิดเห็นมีคำจำกัดความอยู่ 4 ข้อ คือ

1. เป็นความเชื่อที่ไม่สามารถยืนยันได้อย่างแน่นอนว่าเป็นความรู้สึกที่แท้จริง แต่เป็น สิ่งถูกต้องและมีเหตุผล หรือความน่าจะเป็นของความคิดเห็นเฉพาะบุคคลในการตัดสินใจ
2. การประเมินผล หรือความรู้สึกหรือการประมาณค่าเกี่ยวกับคุณลักษณะคุณค่าของบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ
3. รูปแบบการตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาสาระ ซึ่งการให้ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเป็นสิ่งที่ต้องการ
4. หลักเกณฑ์ในการใช้ถ้อยคำโดยมีการตัดสินใจ หรือพิจารณาตัดสินสิ่งต่าง ๆ โดยมีหลักเกณฑ์สนับสนุนในแต่ละกรณี

เบสท์ (Best. 1977: 169) กล่าวว่า ความคิดเห็นคือ การแสดงออกในด้านความเชื่อ และความรู้สึกของแต่ละบุคคล โดยการพูดที่นำไปสู่การคาดคะเน หรือการแปลผลในพฤติกรรม หรือเหตุการณ์

เชฟเวอร์ (Shaver. 1977: 168) กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึง จิตลักษณะประเภทหนึ่งที่มีความโน้มเอียงหรือความรู้สึกที่ตอบสนองไปในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
กล่าวว่า ความคิดเห็นเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ โดยมีอารมณ์เป็นส่วนประกอบ รวมทั้งพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ

ไอแซก (Isaak. 1981: 203) ได้ให้ความหมายว่าความคิดเห็น คือ การแสดงออกทางคำพูดหรือคำตอบที่บุคคลได้แสดงออกต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง โดยเฉพาะจากคำถามที่ได้รับทั่วไป ซึ่งปกติแล้วความคิดเห็นต่างจากเจตคติ คือ ความคิดเห็นจะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะแต่เจตคติ จะเป็นเรื่องทั่วไป ซึ่งมีความหมายกว้างกว่า

เว็บสเตอร์ (Webster. 1983: 203) ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็น คือ ความเชื่อที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความแน่นอน หรือความรู้อันแท้จริง แต่จะตั้งอยู่ในจิตใจ ความเห็นและการลงความเห็นของแต่ละบุคคลที่น่าจะเป็นจริงหรือน่าจะตรงตามที่คิดไว้

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า ความคิดเห็นหมายถึงคำตอบของความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากความคิดของแต่ละบุคคลและได้แสดงออกมาให้กับบุคคลอื่นได้รับรู้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

1.2 องค์ประกอบของความคิดเห็น

ไทรแอนดิส (Triandis. 1971: 2-3) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของความคิดเห็นไว้ว่า สามารถแบ่งได้ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ได้แก่ ความรู้ ความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นบุคคลหรือสภาวะการณ์ใดๆ ความรู้ ความคิด ดังกล่าวจะเป็นส่วนกำหนดทิศทางของความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความเห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวก
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก ได้แก่ อารมณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งเร้า อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกดังกล่าวจะกำหนดทิศทางความคิดเห็น คือถ้ามีความรู้สึกดี บุคคลจะมีความเห็นในทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้ามีความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งนั้น บุคคลจะมีความเห็นในทางลบ
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้า อย่างไรก็ตาม อย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะแสดงความคิดเห็นของบุคคล คือ ถ้าแสดงออกอย่างชัดเจนแสดงว่ามีความเห็นเป็นบวกเป็นลบแน่นอน

1.3 การเกิดความคิดเห็น

ธีระพร อุวรรณโณ (2535: 51-54) กล่าวว่า ความคิดเห็นเกิดขึ้นจากอิทธิพลต่างๆ ดังนี้

1. อิทธิพลจากพ่อแม่ เป็นแหล่งอิทธิพลสูงสุด โดยเฉพาะในวัยเด็ก ซึ่งจะพัฒนา ค่านิยม ความเชื่อ และความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาในกรอบของครอบครัวที่มีพ่อแม่เป็นผู้มีอำนาจให้คุณเมื่อทำความดี และมีอำนาจให้โทษเมื่อทำสิ่งไม่ดี หรือสิ่งที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย
2. อิทธิพลจากกลุ่มต่างๆ ในสถานศึกษา เช่น ครู และเพื่อนก็มีอิทธิพลต่อความคิดเห็น

3. อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว นักจิตวิทยาสุกุลจิตวิเคราะห์เน้นเรื่องประสบการณ์ในวัยเด็กว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาของบุคคล รวมทั้งพัฒนาความคิดเห็นของบุคคลด้วย โดยเฉพาะประสบการณ์ที่รุนแรงหรือกระทบกระเทือนใจบุคคลนั้นได้นาน

4. อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ต่างๆ ที่พยายามเปลี่ยนความคิดเห็นของคนให้หันไปนิยมผลิตภัณฑ์ต่างๆ

ทรงศักดิ์ ติงตรงตระกูล (2546: 19 - 20) ความคิดเห็นเกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ของบุคคล ออลพอร์ท ได้ให้ความหมายว่า ความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดของ คนเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไข 4 ด้านคือ

1. การเลียนแบบ การถ่ายทอดความคิดเห็นของคนบางคนได้มาจากการเลียนแบบความคิดเห็นของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อ แม่ ครู พี่น้อง และคนอื่น ๆ

2. อิทธิพลของกลุ่มสังคม คนย่อมมีความคิดเห็นคล้ายคลึงตามกลุ่มสังคมที่ตนอาศัยอยู่ ตามสภาพแวดล้อม เช่น ความคิดเห็นต่อศาสนา สถาบันต่าง ๆ

3. กระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการเพิ่มพูนและการบูรณาการ ของการตอบสนองแนวความคิดต่าง ๆ เช่น ความเห็นจากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอนอื่น ๆ

4. ประสบการณ์ส่วนตัวขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคล ซึ่งมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันไป นอกจากประสบการณ์ของคนจะสะสมเรื่อย ๆ แล้ว ยังทำให้มีรูปแบบเป็นของตัวเอง ความคิดเห็นบางอย่างจึงเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคลแล้วพัฒนาการเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น

ฟอสเตอร์ (Foster. 1992: 88) ได้สรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดของความคิดเห็นว่าเกิดจาก 5 ปัจจัย คือ

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล หมู่คณะเรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความคิดเห็นเกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการได้พบเห็น ความคุ้นเคย อันถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ตรง และจากการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นรูปถ่าย หรืออ่านจากหนังสือโดยไม่ได้พบของจริง ซึ่งถือได้ว่าเป็นประสบการณ์ทางอ้อม

2. ระบบค่านิยม และการตัดสินค่านิยมอันเนื่องมาจากกลุ่มชน เนื่องจากชนแต่ละกลุ่ม ต่างมีแบบแผน ธรรมเนียมปฏิบัติ วิถีชีวิต ตลอดจนค่านิยมเฉพาะตน เป็นเหตุให้คนต่างกลุ่มอาจมี ความคิดเห็นในเรื่องเดียวกันแตกต่างกันได้

3. อิทธิพลของการเลี้ยงดู หรือจากตัวผู้ปกครอง โดยแนวทางการเลี้ยงดูภายในครอบครัว ซึ่งถือเป็นการขัดเกลาทางสังคมขั้นพื้นฐาน เนื่องจากผู้ปกครองในฐานะผู้ใกล้ชิดและเป็นผู้อบรม สั่งสอน ปลูกฝัง ตลอดจนหล่อหลอมและถ่ายทอดพฤติกรรมตลอดจน ความคิดเห็นผ่านวิธีการเลี้ยงดูทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ

4. ทศนคติและความคิดเห็นของกลุ่ม เป็นผลสืบเนื่องจากเมื่อเวลาที่บุคคล เจริญเติบโตย่อมจะต้องมีกลุ่มและสังคม ดังนั้นความคิดเห็นของกลุ่มเพื่อน กลุ่มอ้างอิง หรือการอบรมสั่งสอนของโรงเรียน สถาบันการศึกษา ตลอดจนสถานที่ทำงาน จึงเข้ามามีอิทธิพลต่อการกำหนดกรอบแนวคิด มุมมองอันเป็นรากฐานนำบุคคลให้มีความคิดเห็นเหมือนกันหรือแตกต่างกันไป

5. สื่อมวลชนเป็นสถาบันหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ความสามารถในการเข้าถึงมวลชนได้ระดับที่กว้างและครอบคลุมส่งผลให้สื่อมวลชนเข้ามามีส่วนกำหนดหล่อหลอมความคิดเห็นในเรื่องหนึ่งเรื่องใด ตลอดจนชี้้นำความคิดเห็นแก่สังคมได้

1.4 ประเภทของความคิดเห็น

เรมเมอร์ (Remmer. 1996: 47) ได้จำแนกความคิดเห็นออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความคิดเห็นแบบสุดขั้ว (Extreme Opinion) เป็นความคิดเห็นที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ ซึ่งอาจจำแนกเป็นทิศทางได้ 2 แบบ คือทางบวกสุด ได้แก่ ความรักจนหลง และทิศทางลบสุด ได้แก่ ความรังเกียจ โดยความคิดเห็นในลักษณะนี้รุนแรงเปลี่ยนแปลงยาก

2. ความคิดเห็นจากความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Contents) การมีความคิดเห็นต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจต่อสิ่งนั้น เช่น ความรู้ความเข้าใจในทางที่ดี ได้แก่ ชอบยอมรับ เห็นด้วย ส่วนความรู้ ความเข้าใจในทางไม่ดี ได้แก่ ไม่ชอบ รังเกียจ ไม่เห็นด้วย เป็นต้น

1.5 การวัดความคิดเห็น

ไพศาล หวังพานิช (2530: 152) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความคิดเห็น หรือเจตคติ ต้องยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. เจตคติมีลักษณะคงเส้นคงวาอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง นั่นคือ ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จะมีช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่มีความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งสามารถวัดได้

2. เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดจะเป็นการวัดทางอ้อม โดยวัดจากแนวโน้มที่บุคคลจะแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ

3. เจตคตินอกจากจะแสดงออกในรูปของความรู้สึกนึกคิด เช่น การสนับสนุนหรือคัดค้านยังมีขนาดหรือปริมาณของความรู้สึกด้วย ดังนั้นในการวัดทัศนคตินอกจากจะทำให้ทราบทิศทางแล้วยังสามารถบอกระดับความมากน้อยได้ด้วย

เพ็ญพร เพชรสุขศิริ (2531: 3) ได้กล่าวถึงการวัดทัศนคติ และความคิดเห็นมีอยู่หลายวิธีที่แพร่หลาย มี 4 วิธี ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สโตน (Thurstone's Method) เป็นวิธีการสร้างมาตราวัดออกเป็นปริมาณแล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิดเห็น หรือทัศนคติไปในทางเดียวกัน และเสมือนว่าเป็นช่วงที่มีช่วงห่างเท่ากัน

2. วิธีกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกันและสามารถจัดอันดับของทัศนคติสูงต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้จากอันดับต่ำสุดถึงสูงสุดและแสดงถึงการสะสมของข้อความความคิดเห็น

3. วิธีการจำแนกแบบ เอสดี สเกล (Semantic Differential Scale: S-D Scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นโดยอาศัยคู่คำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ดี-เลว ชยัน-ชู้เกียรติ เป็นต้น

4. วัดแบบลิเคิร์ท (Likert's Method) เป็นวิธีสร้างมาตราวัดทัศนคติที่นิยมแพร่หลาย เพราะเป็นวิธีสร้างมาตราวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชอบไม่ชอบโดยยึดอันดับความชอบหรือไม่ชอบซึ่งอาจมีคำตอบให้เลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้ลงคะแนน 5 4 3 2 1 หรือ +2 +1 0 -1 -2 ตามลำดับ

เบสท์ (Best, 1977: 171) กล่าวว่า การวัดความคิดเห็น โดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ บุคคลที่จะถูกวัด สิ่งเร้าและมีการตอบสนองซึ่งจะออกมาในระดับสูงต่ำมากน้อย วิธีวัดความคิดเห็นนั้น โดยมากจะใช้ตอบแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ โดยให้ผู้ที่ตอบคำถามเลือกตอบแบบสอบถามและผู้ถูกวัดจะเลือกตอบความคิดเห็นของคนในเวลานั้น การใช้แบบสอบถามสำหรับวัดความคิดเห็นนั้นใช้การวัดแบบลิเคิร์ท โดยเริ่มต้นการรวบรวมหรือการเรียงเรียงข้อความที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย กับข้อความกำหนดให้ ซึ่งข้อความแต่ละข้อความจะมีความเห็นเลือกตอบออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนการให้คะแนนขึ้นอยู่กับข้อความว่าเป็นไปในทางเดียวกัน (เชิงนิยมหรือไม่นิยม) เป็นข้อความเชิงบวก (Positive) หรือข้อความเชิงลบ (Negative) และ วิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นคือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนและค่าร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ เพราะจะทำให้เห็นว่าความคิดเห็นจะออกมาในลักษณะเช่นไร

แซดรอซนีย์ (Zadrozny, 1979: 234) กล่าวถึงวิธีการวัดความคิดเห็นไว้ว่า การวัดความเห็นในเรื่องต่างๆ มีองค์ประกอบที่สำคัญด้วยกัน 3 อย่าง คือ บุคคลผู้ถูกวัดความคิดเห็น สิ่งเร้า และการตอบสนอง ซึ่งโดยมากนิยมกำหนดระดับการวัดออกมาเป็นระดับสูง-ต่ำ หรือมาก-น้อย ซึ่งโดยทั่วไปวิธีการความคิดเห็นนิยมใช้การตอบแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ เป็นหลัก โดยให้ผู้ถูกวัดความคิดเห็นเลือกตอบคำถามที่ต้องการวัด

ขณะที่ มอร์แกนและคิง (Morgan; & King. 1991: 536,750) ได้เสนอแนะว่า การที่
ให้ใครแสดงความคิดเห็น ควรถามกันต่อหน้า ซึ่งจะเป็นการดีกว่าที่จะให้ต้องมาอ่านข้อความหรือเขียน
ข้อความ หรือกล่าวอีกหนึ่งได้ว่า มอร์แกน และคิง เชื่อว่า การสัมภาษณ์เป็นวิธีการวัดความคิดเห็นที่
ดีกว่าการใช้แบบสอบถาม

สรุปได้ว่า การวัดความคิดเห็นที่นิยมใช้เพื่อการวิจัย ได้แก่ การใช้แบบสอบถามและ
การสัมภาษณ์ ซึ่งจะต้องชี้แจงจุดประสงค์ให้ละเอียด โดยคะแนนที่ได้จะแสดงจำนวนร้อยละของ
คำตอบในแต่ละข้อ ทำให้สามารถทราบได้ว่า มีความคิดเห็นต่อเรื่องนั้นเป็นอย่างไร

1.6 ความสำคัญของความคิดเห็น

การสำรวจความคิดเห็น เป็นการศึกษาความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ละคน
จะแสดงความเชื่อ และความรู้สึกใด ๆ ออกมาโดยการพูดหรือเขียน การสำรวจความคิดเห็นจะเป็น
ประโยชน์ต่อการบริหารงาน การกำหนดนโยบาย แผนงาน โครงการต่าง ๆ หรือการเปลี่ยนแปลง
ระบบงานการดำเนินงาน รวมทั้งการฝึกหัดการทำงานด้วย เพราะจะทำให้การดำเนินงานต่าง ๆ บรรลุ
ตามวัตถุประสงค์ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และความพอใจของผู้ร่วมงาน (ลาวัณย์ จักรานูวัฒน์.
2540: 9; อ้างอิงจาก Feldman. 1971: 53)

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษา

2.1 ความหมายและความสำคัญของวิชาพลศึกษา

นักวิชาการและผู้เกี่ยวข้องกับวิชาพลศึกษานั้นได้ให้ความหมายและความสำคัญของวิชา
พลศึกษาไว้ดังนี้

ฟอง เกิดแก้ว (2526: 43) กล่าวว่าวิชาพลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการ
การเจริญงอกงามและการพัฒนาตามจุดมุ่งหมายปลายทางที่โรงเรียนได้วางไว้ ในวันหนึ่ง ๆ นั้น
กิจกรรมพลศึกษาแทบเป็นชีวิตจิตใจของเด็กนักเรียนเลยทีเดียว

พงษ์ศักดิ์ พละพงศ์ (2527: 37) กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง
ของการศึกษาต่าง ๆ ซึ่งนำเอากิจกรรมทางพลศึกษาเป็นองค์ประกอบในการสร้างคนให้มีคุณค่า
และช่วยส่งเสริมให้มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527: 18) กล่าวว่าวิชาพลศึกษาเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่ง
ที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการเจริญงอกงามและมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์
และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้

จรรยา แก่นวงศ์คำ (2529: 17) กล่าวว่า พลศึกษาเป็นกระบวนการด้านการศึกษา อย่างหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม โดยอาศัยกิจกรรมทางพลศึกษาที่เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อกลางของการเรียนรู้ ฉะนั้นการพลศึกษาอาจจะแตกต่างจากการศึกษาอื่นบ้างก็ตรงสื่อกลางที่นำมาใช้ในการศึกษาหรือการเรียนการสอน โดยจัดประสบการณ์ในด้านกิจกรรมพลศึกษา เพื่อให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมหรือปฏิบัติจริงและการที่นักเรียน จะเกิดการเรียนรู้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น ดังนั้นการเรียนการสอน กิจกรรมพลศึกษา จึงเป็นสิ่งสำคัญในการเป็นสื่อ ที่มุ่งพัฒนาคนให้เกิดการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน คือ ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม

ทอมป์สัน (ผจญจิตร อารยะวงศ์. 2536: 3; อ้างอิงจาก Thompson. 1974: 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของพลศึกษาไว้ว่าพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาซึ่งอาศัยกิจกรรมที่ได้เลือก ในการจัดเพื่อให้เกิดความเจริญเติบโตพัฒนาการและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อให้เป็นพลเมืองดี และดำรงชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536: 12-13) กล่าวว่า คำว่า "สรีระ" หรือ "Physical" หมายถึง ร่างกาย นั่นคือ ลักษณะต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ความแข็งแรงของร่างกาย ทักษะของร่างกาย สุขภาพของร่างกายและอื่น ๆ เมื่อเติมคำว่า "Education" เข้าไปเป็น "Physical Education" นั้น หมายถึง ขบวนการทางการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งช่วยเพิ่มพูนและพัฒนาาร่างกายของมนุษย์ ให้ดีขึ้นหรือกล่าวได้ว่า พลศึกษาคือวิชาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและทักษะ โดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายต่าง ๆ หรือการเล่นกีฬาต่าง ๆ เป็นสื่อของการเรียน และนักเรียนจะมีพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ จากการที่ได้เข้าไปร่วมในกิจกรรมพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้น มาอย่างดีแล้ว

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2540: 14-15) ได้ให้ความหมายของพลศึกษาว่า การพลศึกษา เป็นการศึกษเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตทั้งทางกาย ทางใจ ทางสุขภาพและสมรรถภาพและยังเป็นการเรียนรู้ เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการออกกำลังกายที่ถูกต้อง การสร้างคนให้รู้จักวิธีการส่งเสริมสุขภาพเพื่อให้มีชีวิตที่ยืนยาวและกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม พลศึกษาต้องพัฒนาหลักสูตร บทบาทและการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเป็นบุคคลที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมในฐานะ นักสุขภาพที่ดี

วิบูลย์ เพื่อนชอบ (2548: 10) กล่าวว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรม การออกกำลังกายเป็นสื่อ ซึ่งกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ได้รับการเลือกสรรแล้วว่าสามารถพัฒนาให้ผู้เรียน เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

กู๊ด (Good. 1959: 368) ได้ให้ความหมายพลศึกษาว่า หมายถึงโครงการการเรียน การสอนและการเข้าร่วมกิจกรรมประเภทต้องใช้กล้ามเนื้อขนาดใหญ่ ๆ ทั้งหลาย ซึ่งจัดไว้เพื่อที่จะส่งเสริม พัฒนาการ ของร่างกาย ทักษะการเคลื่อนไหวทางกลไก เจตคติต่าง ๆ และนิสัยแห่งความประพฤติ อันดีงามที่พึงประสงค์ทั้งหลายทางด้านร่างกาย การเรียนพลศึกษาจะช่วยให้อวัยวะเจริญเติบโตและ แข็งแรงทางด้านร่างกาย จิตใจ พลศึกษาช่วยเพิ่มพูนความเชื่อมั่น ความคิดริเริ่ม ความรอบคอบ ไหวพริบดี จิตใจใฝ่หาความรู้มีความสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ทำให้มีสุขภาพกายและจิตที่ดี ขึ้น ทางด้านอารมณ์ผู้ที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษา รู้จักควบคุมอารมณ์ มีความอดทนอดกลั้น ในสิ่งที่ไม่พอใจเป็นผู้ที่มีอารมณ์แจ่มใสอยู่เสมอ ช่วยลดความตึงเครียดของสภาพจิตใจลงได้มาก ทางด้านสังคม พลศึกษาส่งเสริมให้ผู้เรียนหรือผู้เข้าร่วมกิจกรรมอยู่ในระเบียบวินัย รู้จักเคารพกติกา อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคม มีความเสียสละ มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความสามัคคี ในหมู่คณะ ส่งเสริมให้รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

บุชเชอร์ (Bucher. 1960: 31) ได้ให้ความหมายว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ในกระบวนการศึกษาทั้งหมด ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะให้เกิดการพัฒนาการทางกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อให้ผู้เรียนเป็นพลเมืองดี โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ที่เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อให้บรรลุ จุดมุ่งหมาย ที่วางไว้

คาเมลและโรซาลิน (Camille; & Rosalind. 1963: 54) ได้ให้ความหมายว่า พลศึกษา เป็นโปรแกรมหนึ่งในโรงเรียน ซึ่งเป็นการศึกษาด้านศิลปะและวิทยาศาสตร์ในการเคลื่อนไหวของ มนุษย์ ซึ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตสำหรับโลกยุคปัจจุบัน หรือการพัฒนาการเคลื่อนไหวเป็นสื่อ และการกระทำเหล่านั้นจะมีข้อกำหนดเป็นเกณฑ์แสดงออกอย่างชัดเจน หรือแสดงโดยใช้หลัก ความจริงตามธรรมชาติ

สรุปวิชาพลศึกษาหมายถึงวิชาที่ถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกาย รวมไปถึงคุณธรรม จริยธรรมและความมีน้ำใจนักกีฬา ให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ ในชีวิตประจำวัน ในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อให้มีร่างกายที่สมบูรณ์ แข็งแรง มีสุขภาพดี มีทักษะในการดำเนินชีวิตและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

2.2 จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา

ฟอง เกิดแก้ว (2526: 137-138) กล่าวว่า การสอนวิชาพลศึกษานั้นมีจุดมุ่งหมาย เฉพาะที่สามารถมองเห็นได้เด่นชัด ดังต่อไปนี้

1. เพื่อให้มีสมรรถภาพและสุขภาพของร่างกายดีขึ้น รวมทั้งการรักษาไว้ซึ่งสุขภาพ (Maintain Health) ที่ดีให้คงสภาพอยู่ต่อไป ความมุ่งหมายข้อนี้ถือว่าสำคัญ และเป็นหัวใจ

ของการสอนพลศึกษา เพราะการศึกษาแขนงอื่นมีส่วนบกร่องทางด้านนี้ วิชาพลศึกษาเท่านั้นมีบทบาทที่จะเสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกายได้อย่างแท้จริง ถ้าการสอนไม่บรรลุผลตามความมุ่งหมายนี้ย่อมหมายถึงความล้มเหลวของการสอน ในสภาพความเป็นอยู่ของบุคคลทุกเพศ ทุกวัยถือว่า สมรรถภาพของร่างกายเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่งที่จะสร้างความสำเร็จในการดำรงชีวิต และการประกอบ ภารกิจต่าง ๆ ในวัยเรียนเป็นช่วงระยะที่จะต้องสร้างสมให้เกิดขึ้น และหาทางรักษาไว้ต่อไป ฉะนั้นวิธีสอนจำเป็นจะต้องมุ่งไปสู่สภาวะการมีสมรรถภาพ และสุขภาพเป็นสำคัญ

2. เพื่อให้มีทักษะในกิจกรรมทาง พลศึกษา และสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้

ให้เกิดประโยชน์ได้ในโอกาสต่อไป เนื่องจากวิชาพลศึกษาอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ ทางกายเป็นสื่อ ฉะนั้นจึงจำเป็นจะต้องสร้างทักษะเสียก่อนให้เพียงพอ เพื่อจะได้นำทักษะอันเป็นพื้นฐานของกิจกรรมไปใช้ ถ้าขาดทักษะย่อมเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการเข้าร่วมในกิจกรรม ฉะนั้นการสอนส่วนใหญ่จึงเป็นการสร้างทักษะด้านต่างๆ ให้นักเรียน วิธีการสอนที่ดีก็คือวิธีการใดก็ตามที่สามารถให้ผู้เรียนมีทักษะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเป็นทักษะที่ถูกต้อง ทักษะที่ได้ฝึกได้เรียนนอกจากจะใช้ประโยชน์ในขณะที่เป็นนักเรียนและอยู่ในโรงเรียนแล้วควรจะเป็นทักษะที่สามารถนำไปใช้ในโอกาสอื่นคือ นอกบริเวณโรงเรียนและภายหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้วด้วย เพราะถือว่ากิจกรรมทางพลศึกษามีความสำคัญตลอดชีวิต

3. ให้มีความรู้ความเข้าใจในด้านต่าง ๆ เป็นต้นว่า ความรู้ด้านคุณค่าของวิชา

พลศึกษา ประโยชน์ของกิจกรรมประเภทต่างๆ ประวัติความเป็นมาของกีฬา กฎกติกา วิธีการเล่น มารยาท หลักเกี่ยวกับความปลอดภัย ประโยชน์ของการออกกำลังกาย เพราะความเข้าใจเป็นส่วนสำคัญที่จะสร้างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา ถ้าขาดความรู้เสียแล้ว การประกอบกิจกรรมพลศึกษา ย่อมจะไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ทั้งยังจะเกิดผลเสียขึ้นด้วย

4. เพื่อให้มีคุณลักษณะต่าง ๆ ประจำตัว คุณลักษณะดังกล่าวนี้ครอบคลุมไป ทุก ๆ

ด้าน ซึ่งเชื่อว่ากิจกรรมทางพลศึกษาจะมีส่วนช่วยและส่งเสริมได้ แม้ว่าคุณธรรมเหล่านี้จะไม่สามารถสร้างได้ ในระยะสั้น แต่ในการสอนพลศึกษาทุกครั้งจำเป็นจะต้องสร้างทางใดทางหนึ่งได้ โดยที่เราเชื่อว่า ผู้เรียนจะต้องค่อย ๆ เพิ่มลักษณะของคุณธรรมขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงจุดมุ่งหมายอันสูงสุด คุณธรรมเหล่านี้ ได้แก่ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความรักหม่อมคณะความเป็นผู้มีระเบียบวินัย มารยาทในการเล่น และการดูกีฬา การเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี

5. เพื่อให้มีสุขนิสัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม โดยทั่วไปแล้วถือว่าวิชา

พลศึกษา เป็นวิชาสุขศึกษาภาคปฏิบัติ เพราะในการเรียนวิชาพลศึกษาต้องอาศัยการปฏิบัติเป็นหลัก ดังนั้น คือ มีสุขภาพดี มีความรู้ดี มีทักษะดี

วรรคดี เพียรชอบ (2527: 2-15, 18) กล่าวว่า พื้นฐานการจัดผลศึกษาในโรงเรียนอย่างหนึ่งคือ การจัดให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในกิจกรรมผลศึกษาอย่างเท่าเทียมและทั่วถึงกัน ตามความต้องการ ความสามารถและความสนใจของนักเรียนแต่ละคน จุดมุ่งหมายของวิชาผลศึกษา มีดังนี้

1. การพัฒนาทางด้านร่างกาย
2. การพัฒนาการทำงานประสานกันระหว่างประสาทและกล้ามเนื้อ
3. การพัฒนาทางสังคม
4. การพัฒนาทางด้านจิตใจ
5. การพัฒนาทางอารมณ์

อุดร รัตนภักดี (2529: 12-13) กล่าวว่าการศึกษาทั้งในอดีตและปัจจุบัน ต่างก็ให้ความสำคัญต่อวิชาผลศึกษา ในฐานะที่เป็นการศึกษาแขนงหนึ่ง ที่ใช้กิจกรรมทางผลศึกษา ที่ได้เลือกสรรแล้วเป็นสื่อ โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการใน 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย
2. พัฒนาการทางด้านจิตใจ
3. พัฒนาการทางด้านอารมณ์
4. พัฒนาการทางด้านสังคม
5. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536: 12-13) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสอนวิชาผลศึกษาแบ่งได้เป็น 2 ระดับใหญ่ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทั่วไป (General Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายในระดับปรัชญาของวิชาผลศึกษา คือ พัฒนาการด้านร่างกาย พัฒนาการด้านจิตใจ พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านสังคม พัฒนาการด้านทักษะ
2. จุดมุ่งหมายเฉพาะ (Specific Objectives) หรือที่นิยม เรียกว่า จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายในระดับหลักสูตรและระดับการสอน คือ พุทธิวิสัย (ความรู้และความเข้าใจ) ทักษะจิตวิสัย (ทัศนคติ ความสนใจ ค่านิยม) ทักษะวิสัย (พัฒนาการด้านการกระทำ ความชำนาญ) สมรรถภาพทางกายวิสัย (ประสิทธิภาพในการทำงาน) สังคมวิสัย (บุคลิกภาพ การปรับตัว กฏระเบียบ)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 16-17) กล่าวว่าเป้าหมายของการเรียนรู้ผลศึกษา มุ่งพัฒนาพฤติกรรม 5 ด้านของผู้เรียนไปพร้อม ๆ กัน ดังนี้

1. **พัฒนาด้านความรู้ (Cognitive Domain)** เป็นความสามารถในการใช้ทักษะทางสติปัญญาที่แสดงออกมาเป็นความเข้าใจ ความสามารถในการวิเคราะห์ จดจำ ตีความ แปลความ แก้ปัญหา ประเมินผล ฯลฯ
  2. **พัฒนาการด้านเจตคติ (Affective Domain)** เป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับความสนใจ การเห็นคุณค่า ความนิยมชมชอบอันแสดงถึงอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ
  3. **พัฒนาการด้านทักษะ (Psychomotor of Skill Domain)** เป็นพัฒนาการที่เกิดจากการทำงานประสานสัมพันธ์กันระหว่างระบบประสาทกล้ามเนื้อที่ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวที่มีประสิทธิภาพ
  4. **พัฒนาการด้านสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness Domain)** เป็นความสามารถ ของร่างกายในการปฏิบัติหน้าที่ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถส่งมอบพลังงานไว้ใช้ยามฉุกเฉิน ยามว่างและยามเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายได้หลากหลายรูปแบบ
  5. **พัฒนาการด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์หรือด้านสังคม (Social Domain)** เป็นความสามารถในการปรับตัว การเป็นผู้นำผู้ตาม การปฏิบัติตามกฎกติกา ระเบียบ วินัย อดทน ยุติธรรม ซื่อสัตย์ มีน้ำใจนักกีฬา มีคุณธรรม จริยธรรม ฯลฯ
- พัฒนาการของพฤติกรรมทั้ง 5 ด้านของผู้เรียนเป็นผลรวมการเปลี่ยนแปลงของบุคคลที่เกิดจากการมีประสบการณ์ตรงด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกายและการเล่นกีฬาชนิดต่าง ๆ ที่รวมเรียกว่า กิจกรรมพลศึกษา หรือกิจกรรมทางกาย (Physical Activity)
- สรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาคือการจัดเรียนกิจกรรมการสอนให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาร่างกายให้มีสุขภาพแข็งแรงและจิตใจที่มีคุณธรรมจริยธรรม โดยใช้กิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายเป็นสื่อและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในอนาคตต่อไป

2.3 วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาพลศึกษา

จรรยา แก่นวงษ์คำ (2529: 10) ได้กล่าวว่าวิธีสอนเป็นส่วนช่วยที่สำคัญยิ่งส่วนหนึ่งของการศึกษา เป็นกระบวนการในการให้การศึกษานี้ผู้สอนจัดให้แก่ นักเรียน เพื่อจะให้ผู้เรียนได้โดยสะดวก ถ้าผู้สอนรู้จักใช้วิธีการสอนที่ดีและเหมาะสมแล้ว ย่อมจะทำให้ผู้เรียนได้รับผลต่อไปนี้

1. ได้รับความรู้ และมีความเข้าใจในบทเรียน ในวิชาการที่ครูสอน
2. มีทักษะและความชำนาญ ชำนาญในวิชาที่เรียนรู้นั้น
3. มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน
4. มีความสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ได้
5. สามารถนำความรู้ไปแก้ไขปัญหาชีวิตประจำวันได้

6. สามารถนำความรู้ไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมต่อไปได้

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 188, 263-272) ได้ให้ความหมายของวิธีสอนไว้ว่า วิธีสอน หมายถึง การมีส่วนร่วม การแนะนำ การฝึก การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความประทับใจ หลักการต่างๆ การชี้แนะ การให้คำปรึกษาและการสืบสวน วิธีสอนยังเป็นตัวเชื่อมเนื้อหาความรู้ และประสบการณ์กับตัวนักเรียนให้เข้าด้วยกัน ครูพลศึกษาต้องวางแผนการเรียนการสอน กล่าวคือ จะต้องมีการตั้งเป้าหมายของการเรียน การตั้งจุดมุ่งหมายในการสอนการเลือกใช้อุปกรณ์ด้วย

โดยหลักการดำเนินการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการที่จะต้องปฏิบัติให้เสร็จสิ้นภายใน 1 คาบเรียน เป็นกระบวนการหรือขั้นตอนที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กันและส่งเสริมซึ่งกันและกันโดยตลอด การดำเนินการสอนพลศึกษาตามปกติจะแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน หรือ 5 กระบวนการ คือ

1. การเตรียมหรือการนำเข้าสู่บทเรียน (Introductory Phase)
2. การสอน (Teaching Phase)
3. การฝึกหัด (Practice Phase)
4. การนำไปใช้ (Skill Laboratory)
5. การสรุปและสรุปปฏิบัติ (Closing Phase)

มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การเตรียมหรือการนำเข้าสู่บทเรียน (Teaching Skill Phase) จะมีอยู่สองกระบวนการ คือ การนำกับการพัฒนา

1.1 การนำเข้าสู่บทเรียน ควรใช้เวลาประมาณ 3-5 นาที

จุดมุ่งหมาย เพื่อเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเรียนทักษะหรือเรื่องต่างๆต่อไป

หลักการ เป็นการเตรียมการล่วงหน้าของครู ในการเปลี่ยนเสื้อผ้า การเรียกชื่อ การประกาศต่างๆ และรูปแบบของชั้นเรียน

1.2 การพัฒนา ใช้เวลา 5-8 นาที เป็นการบริหารร่างกายเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกกำลังกายขั้นต่อไป

จุดมุ่งหมาย

- เพื่อบริหารร่างกายนักเรียนให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้เต็มที่ในขั้นตอนต่อไป
- เพื่อเตรียมจิตใจนักเรียนให้พร้อมที่จะเรียนถือเป็นการสร้างแรงจูงใจอย่างหนึ่ง
- เพื่อกระตุ้นการสร้างสมรรถภาพให้แก่ระบบอวัยวะต่างๆของร่างกาย

เช่นกล้ามเนื้อ ระบบไหลเวียนโลหิต ระบบหายใจ

หลักการ

- ต้องบริหารร่างกายให้เพียงพอสำหรับการเรียนตลอดระยะเวลา 1 คาบเรียน

- อธิบายให้นักเรียนรู้ เข้าใจ และเห็นความสำคัญของการบริหารร่างกาย
- ก่อนการเรียน
- บริหารกล้ามเนื้อใหญ่ทั่วร่างกายก่อนเช่น แขน ขา ลำตัว แล้วจึงบริหารกล้ามเนื้อย่อยเฉพาะส่วนที่ต้องใช้มากในการเรียนแต่ละคาบ
  - ควรกำหนดท่าบริหารสำหรับส่วนต่างๆไว้เป็นประจำจะได้ไม่ต้องอธิบายทุกครั้ง
- ที่สอน
- ส่งเสริมการเป็นผู้นำโดยให้นักเรียนผลัดเปลี่ยนกันออกมานำกายบริหาร
- ออกคำสั่ง เป็นต้น และไม่ควรทำท่าซ้ำๆกันมากเกินไปหรือบ่อยครั้ง
- ควรให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานรำเริงไปพร้อมกับการบริหารร่างกายด้วย

2. การสอน (Practice Phase) เป็นขั้นที่มีความสำคัญสูงสุดสำหรับการสอนพลศึกษา โดยเฉพาะการสอนทักษะและเป็นขั้นที่ต้องอาศัยกระบวนการของการใช้ความรู้และเทคนิคของครูเป็นอย่างมาก

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนได้รู้ถึงวิธีการและท่าทางที่ถูกต้องของการปฏิบัติทักษะต่างๆ และเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ

หลักการ

- ใช้เวลาสอนหรือแสดงให้ดูอย่างรวบรัดและใช้เวลาให้น้อยที่สุด
- ต้องจัดรูปแบบของชั้นเรียนให้นักเรียนสามารถได้ยินและได้เห็นครูอย่างชัดเจนและทั่วถึง
- ควรใช้อุปกรณ์ประกอบการอธิบายและสาธิต
- ใช้วิธีสอนแบบรวม-แยก-รวม ในการสอนทักษะ ซึ่งเป็นการแยกแยะและแสดงถึงความสัมพันธ์ของส่วนย่อยๆของทักษะให้นักเรียนเห็นอย่างชัดเจน

3. การฝึกหัด (Practice Phase) การฝึกหัดเป็นขั้นตอนที่สอดคล้องกับการสอนและมีความสำคัญเท่าเทียมกับการสอนเพราะในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากที่ครูสอนไป โดยใช้เวลา 20-25 นาที

จุดมุ่งหมาย

- เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะตามจุดหมายของการเรียนการสอน
- เพื่อให้นักเรียนเกิดเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง
- เพื่อปลูกฝังทัศนคติและบุคลิกภาพที่ดีให้แก่ นักเรียน

หลักการ

- การบริหารการสอน

- การคิดค้นและการแก้ปัญหา
- การแบ่งกลุ่มตามความสามารถ
- จัดกิจกรรมให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
- ต้องให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมตลอดเวลาของการเรียน
- การฝึกจะต้องเริ่มจากท่ามือเปล่า การฝึกอยู่กับที่ การฝึกเคลื่อนที่ การฝึกร่วมกับอุปกรณ์และคนอื่น ๆ

- แบบฝึกต้องมีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน
- อัตราระหว่างนักเรียนกับอุปกรณ์ควรให้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้
- การฝึกของนักเรียนควรแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ
- ครูควรเดินไปดูแลนักเรียนแต่ละคนแต่ละกลุ่มอย่างทั่วถึง เพื่อแก้ไข

ข้อบกพร่องและให้คำแนะนำเพิ่มเติม

- ครูควรให้นักเรียนได้ฝึกทักษะที่ถูกให้บ่อยครั้งที่สุดจึงจะทำให้การเรียน

เกิดการพัฒนา

- ให้นักเรียนได้ฝึกหัดด้วยความสนุกสนานและมีการเคลื่อนไหวตลอด

4. การนำไปใช้ (Skill Laboratory) จะใช้เวลาประมาณ 5-7 นาที

จุดมุ่งหมาย

- เพื่อให้นักเรียนได้นำทักษะที่เรียนไปแล้วมาทดลองใช้ในสภาพการณ์ต่างๆ
- เพื่อให้เกิดความสนุกสนานร่วมกันกับเพื่อนคนอื่น ๆ
- เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้นักเรียน เช่น ความมีน้ำใจนักกีฬา การปฏิบัติ

ตามกฎระเบียบ ความมีศีลธรรมจริยธรรม ฯลฯ

หลักการ

- นำทักษะที่ฝึกหัดหรือเรียนไปแล้วในคาบนั้นๆ มาแข่งขัน
- ใช้การแข่งขันประเภทเกมหรือประเภทผลัดที่มีการบริหารและกฎกติกาต่างๆ

เน้นกิจกรรมสร้างสรรค์

- ครูถือโอกาสปลูกฝังลักษณะต่างๆ เช่น การรู้จักอดทน อดกลั้น รู้จักแพ้ รู้จักชนะ

และรู้จักถ่อมตัว

- ความสามัคคี พร้อมทั้งแก้ไขพฤติกรรมทางลบด้วย ฯลฯ
- จูงใจให้เกิดความสนุกสนานในการมีส่วนร่วมแข่งขัน

5. การสรุปและสรุปปฏิบัติ (Closing Phase) ใช้เวลาประมาณ 10 นาที

จุดมุ่งหมาย

- เพื่อสรุปผลการเรียนการสอนหรือสร้างมโนทัศน์เป็นครั้งสุดท้าย
- เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติสุนิษยัตี

หลักการ

- สรุปเกี่ยวกับการเรียนการสอน
- ให้นักปฏิบัติสุนิษยัตี
- ให้นักเรียนเลิกก่อนหมดเวลาประมาณ 5 นาที

วาสนา คุณาภิสัทธา (2539: 320-326) ได้กล่าวถึงการเลือกจัดกิจกรรมพลศึกษาไว้ว่า ควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะดังนี้

1. มีคุณค่าตามจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา คือ เสริมสร้างให้นักเรียนเกิดพัฒนาการต่างๆ ตามจุดมุ่งหมาย
2. มีความสนุกสนานและท้าทายความสามารถของนักเรียน
3. สามารถปรับให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียนและถ้าเป็นไปได้ ให้นักเรียนได้เลือกเรียนเอง
4. อาศัยทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นเป็นพื้นฐาน เพื่อความปลอดภัยและเป็น การสร้างแรงจูงใจ
5. เหมาะสมกับอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนความสามารถ ของครู
6. สามารถนำไปใช้ในโอกาสต่อไปได้ คือ การนำไปใช้นอกเวลาเรียน
7. มีคุณค่าต่อสุขภาพและมีความปลอดภัย
8. สอดคล้องกับนโยบาย ปรัชญาและแนวการบริหารของโรงเรียน
9. ส่งเสริม การแสดงออกของแต่ละบุคคล
10. สอดคล้องกับกิจกรรมที่นักเรียนปฏิบัติโดยปกตินอกห้องเรียนอยู่แล้ว
11. ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมและการแสดงออกที่ดีที่สังคมยอมรับ

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 274-292) กล่าวว่า การลำดับที่และขั้นตอนการเรียนการสอน วิชาพลศึกษาจะบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ได้วางไว้ในแต่ละด้านได้อย่างดีนั้น ครูผู้สอนจะต้อง รู้และสามารถเลือกวิธีการสอนที่จะช่วยให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละด้านมาใช้ได้อย่างดี ถูกต้องและเหมาะสมด้วย การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งให้นักเรียนได้บรรลุ จุดประสงค์การเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในบางด้าน เช่นเดียวกับการเรียนการสอนในวิชา อื่น ๆ ที่เรียนในห้องเรียน ดังนั้น วิธีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาบางวิธี จึงต้องอาศัยหลักการและ

กระบวนการที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้เช่นเดียวกับการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ ในห้องเรียนนั้นด้วย แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากลักษณะของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น เริ่มตั้งแต่หลักการและปรัชญาการเรียนการสอน จุดประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะของเนื้อหาวิชา กิจกรรม ประสบการณ์ที่จัดให้นักเรียนสถานที่และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ประกอบในการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษามีความแตกต่างจากวิชาอื่น ๆ ที่เรียนในห้องเรียนเป็นอันมาก ดังนั้นวิธีการสอนบางวิธีที่นำมาใช้จึงจำเป็นต้องดัดแปลงให้เหมาะสมกับลักษณะวิชา จุดประสงค์การเรียนรู้และสภาพของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้นตามสมควรด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนในวิชาพลศึกษานั้นเป็นการเรียนการสอนที่มุ่งให้นักเรียนมีการเรียนรู้และมีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันในหลาย ๆ ด้านพร้อม ๆ กันด้วยการลงมือปฏิบัติจริงแล้ว วิธีการสอนในบางวิธีที่นำมาใช้จึงต้องการดัดแปลงให้มีความเหมาะสมเพิ่มมากยิ่งขึ้นอีกตามไปด้วย วิธีการสอนต่าง ๆ ที่ครูอาจจะนำมาดัดแปลง ผสมผสานกัน หรือนำมาใช้เริ่มเพื่อให้การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้และมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1. วิธีการสอนแบบบรรยาย
2. วิธีการสอนแบบอธิบายประกอบการสาธิต
3. วิธีการสอนแบบการให้นักเรียนได้ปฏิบัติจริง
4. วิธีการสอนแบบมอบหมายงานหรือโครงการให้นักเรียนไปทำหรือไปศึกษาค้นคว้า
5. วิธีการสอนแบบให้การบ้าน
6. วิธีการสอนแบบทดลอง
7. วิธีการสอนแบบการใช้คำถาม - คำตอบ
8. วิธีการสอนโดยการใช้ตำราเรียนประกอบ
9. วิธีการสอนแบบการแก้ปัญหา
10. วิธีการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถภาพร่างกาย
11. วิธีการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการกีฬา
12. วิธีการสอนแบบคิดค้นการเคลื่อนไหว

สรุปวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาพลศึกษาคือการนำความรู้เกี่ยวกับกิจกรรมการเคลื่อนไหว การกีฬาและการออกกำลังกายมาถ่ายทอดให้ผู้เรียนโดยรวมไปถึงการเลือกสรรกิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับผู้เรียน โดยคำนึงถึงเพศ วัยและผลประโยชน์ที่จะได้รับ

2.4 ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536: 392-394) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของครูพลศึกษาที่ดี ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีสุขภาพดีทั้งกายและใจ ทั้งนี้เพราะงานครูเป็นงานที่หนัก โดยปกติจะต้องทำงานตั้งแต่ 08.00 - 15.30 น. (โดยประมาณ) รวมแล้วเป็นเวลา 7 ชั่วโมงครึ่งเป็นอย่างต่ำ และหลังจากโรงเรียนเลิกแล้วก็ยังใช้เวลาในเรื่องอื่น ๆ อีก เช่น งานลูกเสือ เนตรนารี ทบพวนความรู้ วางแผนการเล่นกีฬาต่าง ๆ ร่วมกับผู้อื่น รวมทั้งเตรียมงานสอนด้วย
2. เป็นผู้ที่มีความสามารถในการฝึก การสอนและมีส่วนร่วมในกีฬาต่าง ๆ ทั้งหลายประเภท เพราะประสบการณ์เหล่านี้จะทำให้ครูเข้าใจนักเรียนที่เรียนรู้ได้ช้า ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจถึงประโยชน์และความสำคัญของการฝึกฝนอยู่เป็นประจำ มีความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ หลังจากการฝึก เข้าใจในเรื่องของการแพ้ - ชนะ และครูจะมีความรู้สึกที่ตนเองประสบความสำเร็จหลังจากการสอน จึงสามารถกล่าวได้ว่า “ยิ่งมีทักษะมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเป็นครูพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น”
3. มีความต้องการและพร้อมที่จะให้บริการแก่บุคคลทั่วไป ซึ่งเป็นเรื่องของการช่วยให้ความช่วยเหลือ โดยไม่มุ่งเพียงจะให้นักเรียนจดจำทักษะจนขึ้นใจเท่านั้น แต่ควรตั้งจุดมุ่งหมายว่าต้องสอนหรือช่วยเหลือนักเรียนให้เกิดพัฒนาการด้านทักษะ ช่วยให้นักเรียนมีความรู้สึกเป็นอิสระและมีวุฒิภาวะตามวัยด้วย การแสดงออกในขณะมีส่วนร่วมในกีฬาต่าง ๆ ตามทักษะความสามารถ ปัญหาที่มักเกิดขึ้นก็คือ ผู้ที่เพิ่งจะมาเป็นครูใหม่ ๆ และเป็นผู้มีทักษะดี หรือเคยเป็นนักกีฬามาก่อน มักไม่ชอบสอน เหตุก็เพราะครูเหล่านี้ยึดถือตนเองเป็นหลักมากเกินไป โดยเอานักเรียนมาเปรียบเทียบกับตนเอง ตัวอย่างเช่น ในกรณีนี้ครูเป็นผู้มีความสามารถในการเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ ได้ง่ายและรวดเร็ว ครูผู้นั้นมักจะขาดความเห็นอกเห็นใจนักเรียนเนื่องจากการคาดหวังว่า นักเรียนควรจะเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็วเหมือนตนเองและมักคิดว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอธิบายหรือแยกแยะทักษะอย่างละเอียดให้แก่ นักเรียน ครูที่ประสบความสำเร็จในการสอนคือครูที่พอใจที่จะเห็นนักเรียนสนุกสนานและภาคภูมิใจในพัฒนาการทางทักษะของตน
4. มีความสามารถในการวิเคราะห์แยกแยะทักษะย่อยและการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ออกมาให้ นักเรียนได้อย่างถูกต้องชัดเจนไม่ผิดพลาด ฉะนั้น ครูจึงควรฝึกฝนตนเองให้รู้จักสังเกตการเคลื่อนไหวของนักเรียนอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรนำหลักของวิชาวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว (Kinesiology) หรือวิทยาศาสตร์การกีฬา (Sport Science) มาประยุกต์ใช้ด้วยเพราะจะทำให้การวิเคราะห์นั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
5. มีความสามารถที่จะทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจและอยากที่จะฝึกฝนหรือเล่นกีฬาต่อไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการยกระดับความสามารถทางทักษะกลไกและความสนใจของนักเรียนให้มากขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่าครูพลศึกษาจะชอบกีฬาใดก็จะบังคับหรือเน้นแต่กีฬาประเภทนั้นให้นักเรียนอย่างเดียว ต้องทำให้นักเรียนสนใจและอยากที่จะเล่นกีฬาประเภทอื่น ๆ ด้วย

เพราะกีฬาทุกประเภทมีคุณค่าทั้งสิ้น และกีฬาที่มีประโยชน์มาก คือกีฬาที่เหมาะสมกับนักเรียนทั้งชายและหญิง ดังนั้นการจูงใจนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ

6. เป็นผู้ที่มีรูปร่างและลักษณะท่าทางเหมาะสมกับอาชีพครูพลศึกษา โดยครูต้องฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์อยู่ตลอดเวลา (be fit) แต่งกายสะอาดเรียบร้อยเหมาะสมกับเวลาสถานที่ นอกจากนั้นอุปกรณ์เครื่องใช้ประจำตัว โต๊ะ เก้าอี้ ก็ต้องสะอาดเรียบร้อย การปฏิบัติได้เช่นนี้ไม่ใช่จะเกิดประโยชน์ต่อตนเองเท่านั้น แต่ยังเกิดประโยชน์และสร้างภาพพจน์ที่ดีให้แก่เพื่อนร่วมอาชีพด้วย ต้องพยายามระลึกไว้เสมอว่าผู้ที่สูญเสียบุคลิกภาพของตนย่อมสูญเสียทุกสิ่งด้วย

7. มีน้ำใจเป็นนักกีฬา และพยายามปลูกฝังให้นักเรียนมีคุณสมบัติของผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาอยู่เสมอ

8. เป็นผู้ที่มีลักษณะของความเป็นผู้นำ ตามความหมายของคำว่า "LEADERSHIP" ดังนี้

L = LOVE = รักในหน้าที่ รักความยุติธรรม รักผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาหรือสมาชิกในกลุ่ม รักนักเรียน และรักความก้าวหน้า

E = EDUCATION AND EXPERIENCE = มีการศึกษา มีความรู้ และประสบการณ์มาเป็นอย่างดี

A = ADAPTABILITY = มีความสามารถในการปรับตัวให้เหมาะสมและเข้ากับสภาพการณ์ สิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี

D = DECISIVENESS = มีความสามารถในการตัดสินใจและสั่งการได้อย่างรวดเร็ว และถูกต้องตามเหตุผลเสมอ

E = ENTHUSIASM = มีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน มีความตั้งใจและเอาใจจดจ่อต่อหน้าที่การงานอย่างจริงจัง

R = RESPONSIBILITY = มีความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานของตนเองและสมาชิก หรือผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

S = SACRIFICE AND SINCERE = มีความเสียสละและอุทิศตนให้เป็นประโยชน์ ต่อส่วนรวม

H = HARMONIZE = มีความนุ่มนวล พูดจาน่าฟัง อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่หยิ่งจองหอง รู้กาลเทศะ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อทุกคน

I = INTELLECTUAL CAPACITY = มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมีไหวพริบดี และรู้ทันคน

P = PERSUASIVENESS = มีความสามารถในการโน้มน้าว ชักจูงใจคน

9. มีคุณสมบัติอื่น ๆ เป็นส่วนประกอบอีก คือ เป็นผู้ที่มีหลักการหรืออุดมคติของตนเองมีบุคลิกที่ดีและมีคุณธรรม

เหตุที่ครูต้องมีคุณสมบัติเหล่านี้ เพราะนอกเหนือจากความสามารถทางการสอนที่มีประสิทธิภาพแล้ว ครูต้องปฏิบัติตนให้เป็นแบบอย่างแก่นักเรียนได้ เมื่อนักเรียนได้เห็นแบบอย่างที่ดี นักเรียนก็จะเกิดความรู้สึกที่ดีและยอมรับต่อไป ถ้าครูไม่ดีแล้วจะสอนให้นักเรียนเป็นคนดีนั้นเป็นเรื่องยาก เพราะนักเรียนย่อมไม่น่าเชื่อถือ ท่านมหาตมะคานธี กล่าวว่า “เป็นความผิดพลาดนี้ กระไรที่เราสอนให้ผู้อื่นรักษาความบริสุทธิ์สะอาดในเมื่อตัวเราเองสกปรก” เช่น สอนให้นักเรียนยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น แต่ครูไม่ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน เป็นต้น ครูจึงต้องฝึกตนเองให้เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี น่านับถือ มีความซื่อสัตย์สุจริต เสียสละและไม่เห็นแก่ตัว ผลสุดท้ายนักเรียนก็จะเข้าใจและเห็นถึงคุณค่าของคำว่า “น้ำใจนักกีฬาและการเล่นที่ยุติธรรม” ได้ดี

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 189-208) กล่าวว่าครูพลศึกษาและกรีฑา คือ เป็นผู้ยึดถือในหลักการและปรัชญาของการพลศึกษาและการกีฬา และได้ใช้กิจกรรมพลศึกษาและการกีฬาเป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้และมีการพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน ตามหลักการและปรัชญาการพลศึกษาและการกีฬา คือ ทั้งในด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายและทักษะการกีฬา ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายการเล่นกีฬา ด้านคุณธรรมประจำตัวเช่น การมีระเบียบวินัย การมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและด้านการมีเจตคติที่ดีต่อการพลศึกษาและการกีฬา ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การมีสุขภาพและคุณภาพชีวิตที่ดีทั้งในปัจจุบันและอนาคตตามเจตนารมณ์ของอุดมคติของการพลศึกษาและการกีฬา ครูพลศึกษาและการกีฬาเป็นครูและนักการศึกษาคนหนึ่งที่จะต้องทำหน้าที่และความรับผิดชอบในด้านต่างๆ เช่น ในโรงเรียน แต่ครูพลศึกษาและกีฬานั้นอาจจะต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบ ตลอดจนลักษณะงานมีความแตกต่างและมีขอบข่ายของงานค่อนข้างจะกว้างกว่าครูอื่น ๆ บ้าง ดังนั้นครูพลศึกษาที่ดีจึงจำเป็นต้องมีคุณสมบัติพิเศษเฉพาะที่แตกต่างและเพิ่มเติมนอกเหนือจากครูอื่น ๆ เพื่อให้สามารถปฏิบัติหน้าที่และความรับผิดชอบได้ดียิ่งขึ้นดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่มีความรู้ดีทั้งในด้านวิชาการทั่วไป วิชาการศึกษา และพลศึกษา
2. เป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในหลักการ และปรัชญาการพลศึกษาและการกีฬาเป็นอย่างดี
3. เป็นผู้ที่มีความรักและมีความศรัทธาในวิชาชีพพลศึกษาและการกีฬาด้วยความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง
4. เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง
5. เป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีความกระตือรือร้นสูง

6. เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพและสุขภาพที่ดี มีร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์
7. เป็นผู้ที่มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตใจโอบอ้อมอารีเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
8. เป็นผู้ที่มีอารมณ์สนุกสนานและมีความรักเด็ก
9. เป็นผู้ที่ยึดมั่นในจรรยาบรรณของวิชาชีพครูโดยเคร่งครัด

สรุปครูผู้สอนวิชาพลศึกษาหมายถึงผู้ที่ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้กับผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตนเองในด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อให้เป็นคนที่มีสุขภาพร่างกายสมบูรณ์ แข็งแรงและมีจิตใจที่ดีงาม

2.5 สื่อ อุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษา

ในการเรียนการสอนหรือการใช้หลักสูตรพลศึกษาจะเกิดความสัมฤทธิ์ผลตามจุดมุ่งหมายได้มากน้อยเพียงใดนั้นจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยประกอบหลายๆด้าน เช่น ประสิทธิภาพของครู การใช้วิธีสอนและปัจจัยอื่นๆ อีกคือ อุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก เนื่องจากการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติประกอบกับการใช้อุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างจากวิชาอื่น ครูพลศึกษาและผู้บริหารโรงเรียนจึงควรสำรวจปัจจัยและสภาพการณ์ต่างๆ ในโรงเรียนว่ามีมากน้อยเพียงใด เหมาะสมหรือไม่อย่างไร ถ้าจัดได้เหมาะสมเพียงพอก็จะช่วยให้การปฏิบัติงานของครูเกิดประสิทธิภาพสอดคล้องกับเป้าหมายของหลักสูตรมากยิ่งขึ้น

อุปกรณ์ คือ สิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก คือ สถานที่ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญต่อการบริหารชั้นเรียนอีกอย่างหนึ่ง สถานที่ที่มีทั้งในร่ม เช่น โรงยิมฯ ห้องเรียน สระว่ายน้ำ ฯลฯ และสถานที่กลางแจ้ง เช่น สนามเด็กเล่น สนามฟุตบอล สนามหยอกก็ สระว่ายน้ำ ลู่วิ่ง ฯลฯ

ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกก็มีส่วนช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพของการสอนเช่นกัน ซึ่งมักประกอบด้วยห้องน้ำ ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ตู้ล็อกเกอร์ อ่างน้ำ ห้องส้วม เป็นต้น และมักรวมอยู่ด้วยกันกับสถานที่ (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2539: 232)

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 369-371) กล่าวว่า การจัดและการดูแลรักษาอุปกรณ์สำหรับการเรียนการสอนพลศึกษามีความจำเป็นและความสำคัญนั้นเนื่องจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีลักษณะพิเศษ และเป็นวิชาที่มีขอบข่ายค่อนข้างจะกว้างขวางมีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมหลายอย่างมากกว่าวิชาอื่น ๆ ในโรงเรียน และกิจกรรมแต่ละอย่างเหล่านั้นก็มักจะต้องมีความเกี่ยวข้องและมีความจำเป็นที่ต้องใช้อุปกรณ์และวัสดุหลายอย่างหลายชนิดที่แตกต่างกันมาใช้ประกอบการเรียนการสอนตามไปด้วย ดังนั้น การที่จะช่วยให้ครูสามารถหยิบฉวยอุปกรณ์และวัสดุต่าง ๆ แต่ละอย่างเหล่านั้นมาใช้ประกอบการเรียนการสอนในแต่ละชนิดของ

กิจกรรมมาใช้ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้การเรียนการสอนของคุณได้บรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ได้วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพได้ครูหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจึงจำเป็นต้องมีหลักการและวิธีการที่ถูกต้องในการที่จะจัดและการดูแลรักษาอุปกรณ์ที่มีอยู่เหล่านั้นให้มีความคงทนถาวรและเป็นไปด้วยความเรียบร้อยอย่างดี

2. อุปกรณ์และวัสดุที่ใช้ในการพลศึกษาและกีฬาอาจจะแบ่งออกได้เป็นประเภทที่มีความคงทนถาวรใช้งานได้เป็นเวลานาน ๆ หลายปี อุปกรณ์ประเภทนี้จึงอาจจะเรียกว่าเป็นอุปกรณ์ประเภทครุภัณฑ์ เช่น ราวเดี่ยว ราวคู่ หีบกระโดด เป็นต้น อีกประเภทหนึ่งที่มีการสึกหรองได้ มีการแตกสลายได้และมีอายุการใช้งานน้อยกว่าประเภทแรก เช่น ลูกบอลชนิดต่าง ๆ ลูกขนไก่ ไม้แร็กเก็ต เป็นต้น และบางอย่างก็สามารถใช้ได้เพียงครั้งเดียวก็หมดสภาพไปไม่สามารถที่จะเก็บรักษาเพื่อนำมาใช้อีกครั้งได้ เช่น ปืนขาว เทปติดพื้น เป็นต้น อุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ จึงต้องมีการจัดซื้อหรือจัดหามาแทนของเก่าเสมอ อุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการจัด การเก็บ และการดูแลรักษา ตามลักษณะที่แตกต่างกันตามชนิดและประเภทของอุปกรณ์แต่ละอย่างนั้น ๆ ด้วยความเป็นระเบียบเรียบร้อย อุปกรณ์และวัสดุเหล่านั้นจึงจะมีความคงทนถาวร และสามารถที่จะหยิบยืมมาใช้ได้โดยง่าย

3. โรงเรียนได้เริ่มเห็นความสำคัญในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามากยิ่งขึ้น การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่จะได้ผลดีและมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องเป็นการเรียนการสอนที่มีอุปกรณ์และวัสดุให้พร้อมเพื่อการเรียนการสอนในกิจกรรมต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีด้วย ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของครูหรือผู้สอนวิชาพลศึกษาโดยตรงที่จะต้องดูแล รักษาอุปกรณ์เหล่านั้นให้อยู่ในสภาพที่พร้อมจะนำมาใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนได้ด้วยดีตลอดเวลา

4. ราคาหรือต้นทุนในการจัดหาหรือจัดซื้ออุปกรณ์แต่ละอย่างสำหรับกิจกรรมพลศึกษาและกีฬาแต่ละชนิดในวิชาพลศึกษานั้นมีราคาสูงมาก โรงเรียนต้องลงทุนจัดซื้อมาด้วยเงินทุนที่สูง ดังนั้น ครูพลศึกษาจึงจำเป็นต้องจัดและดูแลรักษาอุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วเหล่านี้ให้มีอายุที่สามารถใช้งานได้ระยะเวลาที่ยาวนานให้มากที่สุด คู่กับจำนวนเงินที่ได้ลงทุนไปแล้ว มิฉะนั้นแล้วโรงเรียนอาจมีความลังเลใจในการที่จะสนับสนุนหรือลงทุนจัดหาหรือจัดซื้ออุปกรณ์สำหรับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาต่อไปได้อีก

5. เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อถือและความยอมรับในวิชาพลศึกษา เมื่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาเป็นการเรียนการสอนที่มีอุปกรณ์และวัสดุการเรียนการสอนอย่างพร้อมมูล มีการจัดการและการดูแลรักษาอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ให้มีความคงทนถาวร และมีอายุที่สามารถใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นระยะเวลาที่ยาวนานก็ย่อมทำให้ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครองหรือผู้ที่มีความเกี่ยวข้องในการสนับสนุนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามีความเชื่อถือ

มีความศรัทธา และสนับสนุนวิชาพลศึกษาหรือผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบวิชาพลศึกษามากยิ่งขึ้นตามไปด้วย

2.6 การวัดและประเมินผลการเรียนวิชาพลศึกษา

วิริยา บุญชัย (2523: 7) กล่าวว่า การวัดผล (Measurement) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐาน เพื่อต้องการปริมาณหรือขนาดซึ่งสามารถทราบผลได้ทันทีด้วยเครื่องมือมาตรฐานนั้น

เยาวดี วิบูลย์ศรี (2526: 13-14) กล่าวว่า การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง กระบวนการในการตัดสินใจตีราคาสรุป เพื่อพิจารณาความเหมาะสมหรือหาคุณค่าของคุณลักษณะและพฤติกรรมเช่น ผลการเรียนการปฏิบัติต้องอาศัยข้อมูลหรือรายละเอียดที่ได้จากการวัดผลเป็นหลัก และใช้วิจารณ์ญาณประกอบการพิจารณา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 331) กล่าวว่า การประเมินผล (Evaluation) คือการนำเอาผลหรือปริมาณที่ได้จากการวัดผลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานอย่างอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน เพื่อต้องการดูว่าผู้ที่ถูกประเมินผลนั้นมีคุณภาพดีหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 17-18) กล่าวว่า ผู้สอนจะต้องวิเคราะห์สิ่งที่ต้องการวัดและประเมินผลให้ละเอียด ครอบคลุมและชัดเจน เพื่อความเที่ยงตรงในการดำเนินงานและอธิบายผลการเรียนรู้ตามมาตรฐานที่คาดหวังของผู้เรียนแต่ละระดับชั้นได้ ผลการเรียนรู้ที่ผู้เรียนพึงได้รับจากกลุ่มสุขศึกษาและพลศึกษาต้องครอบคลุมทั้งด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยมและการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพและสมรรถภาพ ดังตัวอย่างเช่น

1. ด้านความรู้ สามารถแบ่งออกเป็นความรู้เชิงเนื้อหา ความรู้เชิงกระบวนการ และความรู้เชิงบริบท

- ความรู้เชิงเนื้อหา เช่น ลักษณะของโรคชนิดต่างๆ พัฒนาการตามวัยของมนุษย์ ความสำคัญของการพักผ่อนและนันทนาการ กติกาการเล่นกีฬาชนิดต่างๆ รูปแบบการออกกำลังกาย หลักการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย ชนิดของกีฬา หลักการดูแลสุขภาพ หลักวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว เป็นต้น

- ความรู้เชิงกระบวนการ เช่น ระบบการทำงานของอวัยวะภายในร่างกายมนุษย์ การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน การออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์ วิชิตดสอบและสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย วิธีจัดการกับอารมณ์และความเครียด วิธีดำรงชีวิตเพื่อการมีสุขภาพที่ดี เป็นต้น

- ความรู้เชิงบริบท เช่น การมีสติ การรู้จักและเข้าใจตนเอง การสื่อสารเกี่ยวกับสุขภาพ ข้อมูลสารสนเทศด้านสุขภาพ ความปลอดภัย การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เป็นต้น

2. ด้านทักษะ เนื่องจากหลักสูตรเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง

วิธีการวัดและการประเมิน จึงควรวัดความสามารถในการทำงานและการแสดงออกของผู้เรียนภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยวัดทั้งกระบวนการ (Process) และผลงาน (Products) ที่ผู้เรียนกระทำและแสดงออก เช่น การเลือกบริโภคอาหารและการดูแลสุขภาพ การจัดการกับอารมณ์และความเครียด การฝึกจิต การออกกำลังกาย การเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อสุขภาพ การเล่นเกม การเล่นเกมกีฬาชนิดต่าง ๆ เป็นต้น

3. ด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ การวัดและประเมินผล

การเรียนด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของผู้เรียนต้องกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดภาคเรียน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริงของผู้เรียน จึงควรใช้วิธีการวัดและประเมินที่หลากหลาย เน้นให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและประเมินตนเองเป็นสำคัญร่วมกับเพื่อน ครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง เช่น สุขนิสัยในการรับประทานอาหาร การควบคุมอารมณ์ การปรับตัวเข้ากับผู้อื่น ความเชื่อมั่นในตนเอง การมีวินัย การปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ กติกา รักษาการออกกำลังกาย มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน มีน้ำใจนักกีฬา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีบุคลิกภาพและสุขภาพดี มีภาวะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เป็นต้น

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 391-392) กล่าวว่า การวัดเพื่อประเมินผลทางการพลศึกษา (Measurement for Evaluation in Physical Education) คือ การหาปริมาณของพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการและกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของพัฒนาการที่วัดได้มานั้น มาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อดูว่าผลของพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากกระบวนการเรียนการสอนที่แล้วมานั้นดีหรือไม่ ควรจะมีการปรับปรุง แก้ไขหรือไม่อย่างไร การวัดเพื่อการประเมินผลทางการพลศึกษาส่วนมากมักจะกระทำเพื่อการให้คะแนนนักเรียน หลังจากได้เรียนจบวิชาแต่ละวิชาในภาคการศึกษาหนึ่งๆ หรือจบหลักสูตรการเรียนหนึ่งๆ เรียบร้อยแล้ว

การวัดผลทางการพลศึกษาอาจจะเป็นการวัดเพื่อการประเมินผลในหลายๆ ประการ แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะวัดเพื่อความมุ่งหมายที่สำคัญในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีความสนใจ มีความพยายามศึกษาค้นคว้าหรือทำแบบฝึกหัดในบทเรียนที่มีความรู้ ความเข้าใจ ให้ดียิ่งขึ้นหรือฝึกฝนตนเองให้มีความชำนาญให้มากยิ่งขึ้น

2. เพื่อให้ผู้สอนได้ทราบความก้าวหน้าของนักเรียน และผู้เรียนเองก็ได้ทราบความก้าวหน้าและสถานการณ์การเรียนของตนเองไปพร้อมๆ กันด้วย

3. เพื่อให้ทราบสถานการณ์ของการเรียนการสอน คือ ผู้สอนจะได้รู้ว่าการสอนของตนเองเป็นอย่างไรและจะหาทางปรับปรุงหรือแก้ไขวิธีการสอนของตนเองให้ดีขึ้นต่อไปอย่างไร

และผู้เรียนเองก็จะได้ปรับปรุงวิธีการเรียนของตนเองไปพร้อมๆ กันด้วย

4. เพื่อนำผลจากการวัดมาใช้เป็นแนวทางในการจำแนกกลุ่มนักเรียนเพื่อประโยชน์ในการจัดชั้นเรียนจัดกลุ่มตามระดับความสามารถ ที่สามารถเห็นได้ชัดก็เช่นการจัดกลุ่มในการสอนว่ายน้ำเพื่อความปลอดภัย

5. เพื่อนำผลมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างมาตรฐาน สำหรับใช้เป็นเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบกับผลของการเรียนการสอนของนักเรียนโอกาสต่อไป

6. เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนผู้เรียนหลังจากการเรียนจบวิชาในภาคหนึ่งๆ หรือหลังจากการเรียนจบหลักสูตรหนึ่งๆ แล้ว ทั้งนี้เพื่อผู้สอน ผู้เรียน หรือผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบว่า เมื่อเรียนจบในวิชาหรือสำเร็จตามหลักสูตรการเรียนนั้นๆ แล้ว ผู้เรียนได้มีการพัฒนาตามที่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้หรือไม่เพียงใดโดยมักจะถือตามเกณฑ์มาตรฐานที่วางไว้ว่า ถ้าผู้ใดที่ได้คะแนนมาก คือ ผู้ที่บรรลุตามจุดหมายของการเรียน การสอนมากก็แสดงให้เห็นว่ามีพัฒนาการมากด้วย และในทำนองเดียวกัน ผู้ใดที่เรียนแล้วได้คะแนนอยู่ในระดับปานกลางและน้อยก็จะเป็นผู้ที่ไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายในระดับปานกลางและน้อย และก็แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีพัฒนาการปานกลางและน้อยตามลำดับด้วย ดังนั้นผู้ที่ได้เรียนในวิชาหนึ่งๆ หรือในหลักสูตรหนึ่งๆ เมื่อเรียนจบวิชาหรือหลักสูตรนั้นๆ แล้ว จึงมักต้องมีสัญลักษณ์เพื่อแสดงว่า ผู้เรียนผู้ใดได้มีพัฒนาการมากน้อยเพียงใดกับไว้เพื่อให้เป็นที่ทราบด้วยเสมอ

ผาดิต บิลมาศ (2548: 3) กล่าวว่า การวัดกระบวนการเรียนเป็นแนวทางในการปรับปรุงผลการเรียนและอาจกล่าวได้ว่า การประเมินผลการเรียนเป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการวัดคุณภาพของกระบวนการเรียน ทำให้การสอน การบริหารและโปรแกรมต่าง ๆ มีประสิทธิภาพและทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการวัดและประเมินผล หมายถึงวิธีการวัดความสามารถ ความรู้และทักษะของผู้เรียนที่ได้รับจากการเรียนการสอน เพื่อให้ทราบถึงระดับความสามารถของผู้เรียน รวมไปถึงพัฒนาการด้านต่าง ๆ อีกด้วย

3.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษและการจัดการเรียนร่วม

3.1 ความหมายของการศึกษาพิเศษ

การจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบันเป็นการศึกษาที่จัดสำหรับประชาชนโดยทั่วไป ซึ่งรวมถึงการศึกษาพิเศษที่จัดให้บุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่นอกเหนือจากบุคคลปกติ ทั้งนี้ได้มีผู้ให้ความหมายของการจัดการศึกษาพิเศษไว้คือ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534: 12) ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่า การศึกษาพิเศษคือการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งหมายถึงเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ เนื่องจากสาเหตุความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์รวมถึงเด็กฉลาด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี้ (2545: 9) ได้ให้ความหมายคำว่าการศึกษาพิเศษ หมายถึง การศึกษาที่จัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษาแตกต่างไปจากเด็กปกติ เนื่องจากมีความผิดปกติทางร่างกาย อารมณ์พฤติกรรม หรือ สติปัญญา ซึ่งต้องการดูแลเป็นพิเศษเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมได้รับประโยชน์จากการศึกษาอย่างเต็มที่ การจัดการศึกษาให้แก่เด็กกลุ่มนี้จึงต้องดำเนินการสอน โดยผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นพิเศษ มีเทคนิควิธีการสอนที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ การจัดเนื้อหาของหลักสูตร กิจกรรมการเรียนการสอน อุปกรณ์การเรียนการสอนและวิธีการประเมินที่เหมาะสมกับสภาพและความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อพัฒนาให้เกิดศักยภาพสูงสุดและการจัดการศึกษาพิเศษนี้ อาจจัดเป็นสถานศึกษาเฉพาะสำหรับเด็กที่มีความผิดปกติในระดับรุนแรงหรือจัดการศึกษาในโรงเรียนรูปแบบการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีระดับความผิดปกติไม่รุนแรงมาก

ผดุง อารยะวิญญู (2541: 13) ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่า การศึกษาพิเศษ หมายถึง การศึกษาที่จัดสำหรับเด็กปัญญาเลิศ เด็กปัญญาอ่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย และสุขภาพ เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ พฤติกรรม เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้และเด็กพิการซ้ำซ้อนซึ่งเด็กเหล่านี้ไม่อาจได้รับประโยชน์เต็มที่จากการศึกษาที่จัดให้กับเด็กปกติ

วารี ธีระจิตร (2541: 1) ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่าการศึกษาพิเศษหมายถึง การศึกษาทั้งด้านการเรียนการสอนและบริการที่จัดให้แก่เด็กพิเศษที่มีความบกพร่อง ด้านต่าง ๆ ได้แก่ เด็กปัญญาอ่อน เด็กพิการทางกายและสุขภาพ เด็กพิการทางตา ทางหู เด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์และสังคม และเด็กที่มีปัญหาทางการพูด รวมทั้งเด็กปัญญาเลิศให้ได้รับความรู้เพิ่มในส่วนที่ขาดไป ตัดทอนความรู้ที่ไม่จำเป็น

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542: 5) ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่ากระบวนการพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ เฉพาะกลุ่มเด็กนักเรียนที่มีความผิดปกติ หรือความบกพร่องทางกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ ซึ่งรวมเรียกว่า เด็กพิการ ไม่รวมนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มที่เป็นเด็กด้อยโอกาส และเด็กที่มีความสามารถพิเศษ โดยที่ในกระบวนการพัฒนานักเรียนนั้นต้องใช้ครูหรือบุคลากรที่ได้รับความรู้ หรือได้รับการอบรมมาเป็นพิเศษ และมีความสามารถที่จะใช้ยุทธวิธีการสอน และอุปกรณ์การสอนแบบพิเศษ เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีพัฒนาการทางปัญญา อารมณ์ สังคม และจิตใจ สามารถประกอบอาชีพและพึ่งตนเองได้ตามศักยภาพ

สิริมา หมอนไหม (2543: 3) ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่าการศึกษาพิเศษเป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เนื่องจากกระบวนการจัดบริการการศึกษาในรูปแบบปกติ สำหรับเด็กทั่วไปไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้จึงต้องมีกระบวนการจัดการศึกษาที่เหมาะสมกับสภาพของเด็กเหล่านี้

ศรียา นิยมธรรม (2546: 3) กล่าวว่าการศึกษาพิเศษ (Special Education) หมายถึง การให้การศึกษแก่ผู้เรียนเป็นพิเศษ ทั้งโดยวิธีสอน การจัดดำเนินการวิธีการสอน และการให้บริการ ทั้งนี้เพราะบุคคลเหล่านี้ เป็นผู้ด้อยโอกาส และขาดความเสมอภาคในการได้รับสิทธิตามที่รัฐจัดการศึกษาภาคบังคับให้แก่เด็กในวัยเรียนโดยทั่วไป ซึ่งสาเหตุแห่งการด้อยโอกาสนั้น เป็นผลมาจากสภาพความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ นอกจากนี้ยังรวมถึงการจัดการศึกษาให้กับเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงกว่าเด็กปกติ

ส่วน Dictionary of Education (Good ; et al. 1973: 381) ให้คำนิยามว่าการศึกษาพิเศษคือการศึกษานักเรียนที่แตกต่างจากกลุ่มนักเรียนทั่วไป ทางด้านร่างกาย ปัญญา หรือด้านสังคม จนต้องมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาหลักสูตร วิธีการสอนและอัตราความก้าวหน้าทีคาดหวัง ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการทางการศึกษาของนักเรียนดังกล่าวอย่างเหมาะสม

สมิธ และคนอื่นๆ (Smith and Others. 1983: 9) ให้ความหมายของการศึกษาพิเศษไว้ว่า การศึกษาพิเศษ คือ วิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับการจัดการตัวแปรต่างๆ ทางการศึกษา เพื่อนำไปสู่การป้องกัน การลดหรือการกำจัดสภาพต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความบกพร่องสำคัญต่างๆ ในด้านการปฏิบัติหน้าที่ทางสติปัญญา ทางการศึกษาหรือความหมายทางการเคลื่อนไหว ทางสังคมและอารมณ์ของเด็ก

จากความหมายของการศึกษาพิเศษดังกล่าว สรุปได้ว่าการศึกษาพิเศษ หมายถึง การจัดการศึกษาให้กับผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ รวมไปถึงผู้ที่มีความสามารถพิเศษ ให้ได้รับความรู้และทักษะ เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาตนเองและเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตในสังคมต่อไปในอนาคต

3.2 การจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทย

ประเทศไทยได้มีการจัดการศึกษาพิเศษมาเป็นเวลานานแล้ว แต่มีได้บังคับให้เด็กไทยทุกคนต้องเข้าเรียน จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2478 ได้มีการตราพระราชบัญญัติประถมศึกษาภาคบังคับแต่ให้การยกเว้นแก่เด็กพิการไม่ต้องเข้าเรียน ต่อมาเมื่อได้มีการเปลี่ยนมาใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาปี พ.ศ. 2523 ซึ่งกำหนดให้เด็กทุกคนเข้ารับการศึกษ ทำให้ผู้ปกครองที่ไม่ต้องการให้เด็กพิการเข้าเรียนต้องยื่นคำร้องขอยกเว้นจนกว่าจะได้รับยกเว้น ทั้งนี้เพราะกระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ได้จัดการสอนเด็กพิการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2482 พบว่าเด็กพิการสามารถเรียนได้ไม่ว่าจะเป็นเด็กพิการประเภทใด

การศึกษาพิเศษของประเทศไทยได้เริ่มขึ้นเมื่อมีสุภาพสตรีตาบอดชาวอเมริกันชื่อนางสาวเจนนิฟ คอลลฟิลด์ (พ.ศ.2431-2515) เดินทางมาอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ.2481 ซึ่งเป็นระยะเวลาระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยได้ร่วมกับเพื่อนคนไทยและชาวอเมริกัน นำคนไทยตาบอดคนหนึ่งมาเลี้ยงดูบรมลัษสอนให้ฝึกหัดอ่านและเขียนอักษรเบรลล์ ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์โดยการฝึกหัดทำงานการฝีมือ เช่น ถักนิตติ้ง โครเชต์ ฝึกงานบ้านและงานในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการทำอาหาร จนกระทั่งต่อมาจำนวน คนตาบอดที่เข้ารับการเลี้ยงดูและอบรมลัษสอนมีเพิ่มมากขึ้น จึงได้มีการจัดตั้งเป็นโรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพ พร้อม ๆ กับจัดตั้งมูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ปี พ.ศ.2482 ฉะนั้นจึงจัดได้ว่าการจัดการศึกษาพิเศษในประเทศไทยได้เริ่มดำเนินการอย่างเป็นทางการ เมื่อ พ.ศ.2482 (เกยูร วงศ์ก้อม. 2548: 76-77)

สำหรับความเป็นมาของการศึกษาพิเศษสำหรับผู้มีความพิการทางตา การศึกษาสำหรับเยาวชนผู้พิการตาบอดได้มีความเจริญก้าวหน้ามาจนถึงปัจจุบัน มีโรงเรียนพิเศษอีกหลายแห่งถือกำเนิดขึ้น คือโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดจังหวัดขอนแก่น โรงเรียนสอนคนตาบอดพระมหาไถ่ พัทยา นอกจากนี้ยังได้จัดให้เยาวชนผู้พิการตาบอดเข้าร่วมกับเด็กปกติในระดับชั้นมัธยมศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ.2499 ที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ จนปีพ.ศ.2505 กรมสามัญศึกษาได้รับความช่วยเหลือจาก มูลนิธิอเมริกันเพื่อคนตาบอดโพ้นทะเล (American Foundation for Overseas Blind) จัดทำโครงการทดลองให้เด็กตาบอดเรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนระดับประถมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร และได้ขยายโครงการออกสู่ภูมิภาคในปี พ.ศ.2509 แต่ต่อมาก็ล้มเลิกไปด้วยเหตุผลที่เกี่ยวกับเรื่องงบประมาณ และสภาพครอบครัวของเด็กตาบอด แต่ในกรุงเทพมหานครก็ยังดำเนินการต่อไป และต่อมา พ.ศ.2520 กองการศึกษาพิเศษก็ได้รับอนุมัติงบประมาณให้ดำเนินการขยายโอกาสให้เด็กตาบอดเรียนร่วมในโรงเรียนปกติระดับประถมศึกษาในสังกัดกองการศึกษาพิเศษสังกัดสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ และสำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร ตามกำลังงบประมาณ

ที่กำหนดไว้ในแผนการพัฒนาศึกษาาระยะที่ 5 และ 6 ระหว่างปี พ.ศ.2525-2534

ในปี พ.ศ.2505 มูลนิธิช่วยคนตาบอดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชินูปถัมภ์ ได้จัดตั้ง ศูนย์ฝึกอาชีพคนตาบอดขึ้นหลายแห่ง ในปัจจุบันมีนักเรียนตาบอดที่มีความสามารถเรียนได้ในระดับสูงทั้งสายสามัญและสายอาชีพ ในสถาบันต่าง ๆ ทั้งรัฐและเอกชน เช่น วิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นต้น

ในปี พ.ศ.2533 ได้มีการจัดตั้ง "ศูนย์บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มเด็กตาบอดและครอบครัว" ขึ้นที่วิทยาลัยครูสวนดุสิต และปีการศึกษา 2534 นี้ ก็ได้ทดลองนำเด็กตาบอดและเด็กเห็นเลือนลางเข้าเรียนร่วมในระดับชั้นอนุบาลที่โรงเรียนสาธิตอนุบาลและอออุทิศ

สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่ม 16. (2550). การฟื้นฟูสมรรถภาพเยาวชนผู้พิการทางการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 23 ธันวาคม 2550, จาก <http://www.kanchanapisek.or.th/kp6/book16/chapter10/chap10.htm>

3.3 ประเภทของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2543: 11) กล่าวว่า การจัดกลุ่มเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะคำนึงถึงความต้องการของการเรียนรู้และการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กเป็นสำคัญ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แบ่งเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็น 10 ประเภท คือ

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว
5. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
6. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
7. เด็กออทิสติก
8. เด็กสมาธิสั้น
9. เด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อน
10. เด็กที่มีความสามารถพิเศษ

ผดุง อารยะวิญญู (2541: 20) ได้กล่าวถึง ประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มี 12 ประเภท ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

2. เด็กปัญญาอ่อนที่เรียนหนังสือได้
3. เด็กปัญญาอ่อนที่ฝึกได้
4. เด็กปัญญาอ่อนที่ระดับสติปัญญาต่ำมาก
5. เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา
6. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย
7. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
8. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้
9. เด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล
10. เด็กปัญญาเลิศ
11. เด็กออทิสติก
12. เด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อน

คณะกรรมการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อการศึกษา (2543: 27-30) ของกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดบุคคลที่มีความบกพร่องที่ต้องการศึกษาพิเศษ ทั้งเรียนร่วมกับเด็กปกติ และต้องจัดการศึกษาพิเศษ 9 ประเภทคือ

1. ความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง เด็กที่มีสายตาพิการ คือตาบอด ตั้งแต่บอดชนิดที่ยังพอมองเห็นได้ และเดินไปไหนได้ แต่อ่านหนังสือไม่ได้ เรียกว่าตาบอดตามกฎหมาย จนถึงตาบอดสนิท ชนิดมองไม่เห็นแสง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1.1 ตาบอดบางส่วนหรือเห็นเลือนราง หมายถึง เด็กที่มีสายตาบกพร่อง แต่ภายหลังจากการแก้ไขแล้ว สามารถมองเห็นได้บ้าง จึงสามารถใช้สายตาในการอ่านเขียนหนังสือได้บ้าง สื่อการเรียนการสอนคือ เลนส์ หรือแว่นขยายพิเศษ มีแสงสว่างเพียงพอ

1.2 ตาบอด หมายถึง เด็กที่สูญเสียการเห็นมาก จนไม่สามารถจะอ่านเขียนหนังสือธรรมดาได้ แม้จะได้รับการแก้ไขแล้วก็ตาม ต้องสอนโดยการอ่าน และเขียนเบรลล์ หรือใช้วิธีการฟังเทป หรือเครื่องบันทึกเสียงต่าง ๆ

2. ความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน ไม่สามารถรับฟังเสียงได้ เหมือนเด็กปกติ ซึ่งเกิดจากความผิดปกติที่หูชั้นนอก และหูชั้นใน แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ

2.1 เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่พอจะได้ยินอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก ต้องใช้เสียงดังกว่าปกติ หรือเสียงตะโกน มีหลายระดับ ตั้งแต่หูตึงเล็กน้อย หูตึงปานกลาง หูตึงมาก และหูตึงรุนแรง ซึ่งกรณีหูตึงรุนแรงถ้าไม่ได้ยินมากนักก็อาจจะใช้เครื่องช่วยฟัง หรือเครื่องขยายเสียง ภาษาที่ใช้สื่อสารคือ การพูด

2.2 เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่ไม่สามารถได้ยินเสียงพูดดัง ๆ แต่อาจจะรับรู้เสียงได้จากการสั่นสะเทือน ไม่ว่าจะใช้เสียงตะโกน หรือเครื่องขยายเสียงพูดก็ไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจความหมาย ภาษาที่ใช้สื่อสารคือ ภาษามือ

3. ความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง เด็กที่มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ ภาษาและสติปัญญาล่าช้าและต่ำกว่าเด็กปกติ (ระดับเซวาร์ปัญญา Intelligence Quotient หรือชื่อย่อว่า IQ เกณฑ์ปกติคือ 90) ภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาจะพบได้ในเด็กอายุ ก่อน 18 ปี สาเหตุเกิดจากโครโมโซมผิดปกติและแม่มีความผิดปกติ ซึ่งจะถ่ายทอดทางพันธุกรรมและจากการตั้งครรภ์ของแม่ อาจติดเชื้อหรือได้รับสารพิษ การคลอดก่อนกำหนด เด็กขาดอากาศหายใจ หรือเด็กชักตัวเขียว แบ่งออกเป็น 2 ประเภท

3.1 เด็กเรียนช้า หมายถึง เด็กที่มีความสามารถในการเรียนช้ากว่าปกติต้องเรียนในรูปแบบชั้นเรียนพิเศษเต็มเวลาหรือบางเวลาในโรงเรียนปกติ ซึ่งถือว่ามีภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาเล็กน้อย IQ ระหว่าง 71 - 90

3.2 เด็กปัญญาอ่อน หมายถึง เด็กที่มี IQ ต่ำกว่า 70 มีความสามารถในการเรียนรู้ช้า มีพัฒนาการทางการล่าช้า ไม่สมวัย ไม่ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและสังคม มี 4 ระดับ

- ปัญญาอ่อนเรียนได้ (IQ 50-70) เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่เรียนได้ โดยใช้หลักสูตรทางการศึกษาพิเศษ

- ปัญญาอ่อนขนาดกลาง (IQ 35-49) พอดีอบรมได้ ต้องเรียนโรงเรียนศึกษาพิเศษ

- ปัญญาอ่อนรุนแรง (IQ 20-34) ต้องได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์และได้รับดูแลที่เหมาะสม

- ปัญญาอ่อนรุนแรงมาก (IQ ต่ำกว่า 20) เป็นเด็กที่ไม่สามารถเรียนรู้ทักษะต่างๆ ได้เลย ต้องอยู่ในการดูแลรักษาพยาบาลอย่างใกล้ชิด

4. ความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติของร่างกาย ตั้งแต่แขน ขา ลำตัว รวมถึงศีรษะ ทำให้เคลื่อนไหวไม่ดีเท่าคนปกติ แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะคือ

4.1 บกพร่องระบบประสาท หมายถึง เด็กที่มีสมองพิการ มีปัญหาทางการเคลื่อนไหวร่างกาย อาจมีความบกพร่องซ้ำซ้อนอื่นด้วย เช่น การบกพร่องทางการได้ยิน

4.2 บกพร่องทางระบบกล้ามเนื้อ หมายถึง เด็กที่มีกล้ามเนื้ออ่อนเปลี้ย ไชข้อ อักเสบ

4.3 ไม่สมประกอบมาตั้งแต่กำเนิด หมายถึง เด็กที่มีน้ำคั่งในสมอง แขนขาด้วน กุดและมีขนาดเล็กใหญ่ ผิดปกติ

4.4 บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพอื่นๆ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องจากอุบัติเหตุไฟไหม้ แขนขาขาด โรคโปลิโอ โรคหืด โรคหัวใจ วัณโรคปอดและโรคเอดส์

5. ความบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องในกระบวนการทางจิตวิทยา ทำให้เด็กมีปัญหาในการใช้ภาษาพูด ภาษาเขียนและเด็กที่มีปัญหาในด้านการนั่ง การคิด การพูด การอ่านและการสะกดคำ หรือมีปัญหาในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ รวมถึงทางการรับรู้ แบ่งออกได้เป็น 7 ลักษณะคือ

5.1 ปัญหาในการเรียน ในการอ่าน การเขียนและคณิตศาสตร์เกี่ยวกับการบวกลบ คูณ หาร การนับรูปทรงของวัตถุได้

5.2 ปัญหาทางภาษาด้านการพูด การใช้ภาษา อ่านไม่ออกและไม่ถูกต้อง

5.3 ความบกพร่องทางการเรียนรู้ เช่น การจำแนกภาพโดยการใช้สายตามองเห็นภาพ แต่ไม่สามารถพูดหรืออธิบายให้ครูฟังได้ถึงความแตกต่างของภาพนั้นหรือได้ยินเสียงแต่ไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงนั้นได้

5.4 ความผิดปกติทางการเคลื่อนไหว มี 3 ลักษณะคือ

- เด็กอยู่นิ่งเฉยไม่ได้เคลื่อนไหวอยู่เสมอ
- เคลื่อนไหวช้า นั่งอยู่กับที่ได้เป็นเวลานาน ๆ
- เด็กที่มีการควบคุมกล้ามเนื้อไม่ได้เช่น เดินไม่ตรง รับลูกบอลไม่ได้

5.5 ปัญหาในด้านอารมณ์และสังคม เด็กมีความรู้สึกไม่ดีต่อตนเองขาดความอดทน ถดถอย ต่อด้านสังคม ทำงานช้า

5.6 ปัญหาในการจำ ทั้งจำในสิ่งที่ได้ยินและจำสิ่งที่มองเห็น ไม่ได้

5.7 ปัญหาด้านความสนใจ มีความสนใจสั้นและขาดสมาธิในการเรียน

6. ความบกพร่องทางการพูดและภาษา หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติซึ่งเกิดจากการพูด ในด้านของความชัดเจนของการเปล่งเสียงสระ พยัญชนะ การใช้เสียงจังหวะและความคล่องในการพูดและความเข้าใจภาษาพูด ซึ่งไม่สามารถสื่อความหมายกับผู้อื่นให้เข้าใจได้

7. ความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์ หมายถึง เด็กที่แสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเด็กปกติ มีการเก็บกดทางอารมณ์ มีความคับข้องใจ เกิดความคิดขัดแย้งกับสิ่งแวดล้อม ไม่คบค้าสมาคมกับเพื่อนและหนีสังคม มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แบ่งออกเป็น 6 ลักษณะดังนี้

7.1 การก้าวร้าว ก่อกรวน มีพฤติกรรมที่โหดร้าย ทารุณ ชอบความรุนแรง ทำร้ายร่างกายตนเองและผู้อื่น มีความขัดแย้งกับบุคคลรอบข้าง ฝ่าฝืนคำสั่งกฎระเบียบที่วางไว้ พฤติกรรมนี้อาจรุนแรงขึ้น หากไม่ได้รับการแก้ไข

7.2 การเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ ไม่ชอบอยู่นิ่ง เคลื่อนไหวตลอดเวลา โดยไม่มีจุดมุ่งหมาย มีสมาธิสั้น ขาดความสนใจในบทเรียนที่ครูกำลังสอน เด็กลักษณะนี้อาจมีความก้าวร้าวร่วมด้วยก็ได้

7.3 การปรับตัวทางสังคม ชอบฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ที่วางไว้ เช่น ทำตัวเป็นอันธพาล ทำลายสาธารณะสมบัติ การลักขโมยหนีโรงเรียน การประทุษร้ายทางเพศ

7.4 ความวิตกกังวลและปมด้อย เป็นเด็กที่ไม่กล้าแสดงออก ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง มีความประหม่าเวลาอยู่ต่อหน้าสาธารณชน ความวิตกกังวลเกี่ยวกับปมด้อยของตนเอง

7.5 การหนีสังคม เด็กจะปลีกตัวออกจากสังคม พูดน้อย ไม่สมาคมกับเพื่อน ขี้อาย ไม่กล้าพูดต่อหน้าสาธารณชน ไม่เข้าร่วมกิจกรรมใดๆ ทั้งสิ้นชอบเก็บตัว บางคนอาจเป็นคนเจ้าอารมณ์ไปเลย

7.6 ความผิดปกติในการเรียนรู้ เด็กเรียนดีได้รับการยกย่องครูชื่นชมแต่เด็กที่เรียนไม่ดีไม่ได้รับกล่าวถึงหรือยกย่อง ทำให้เด็กเกิดอคติ มีปัญหาส่งผลให้การเรียนตกต่ำลง โดยเฉพาะด้านการอ่าน การสะกดคำและคณิตศาสตร์

8. เด็กออทิสติก หมายถึง เด็กที่มีพัฒนาการล่าช้าหรือถดถอย ไม่แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบต่อเสียงและสิ่งเร้าที่มากกระทบตัว ไม่สนใจโลกภายนอก มีปัญหาทางการพูดและภาษา ไม่กลัวสิ่งที่เป็นอันตรายต่อต้านการเรียนหนังสือและมักแสดงพฤติกรรมในลักษณะเดิมซ้ำๆ กัน เป็นความผิดปกติที่พบเห็นก่อนวัย 3 เดือนแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะคือ

8.1 มีปัญหาทางสังคม ไม่คบค้าสมาคมกับใครๆ แม้แต่คนในครอบครัว ชอบอยู่คนเดียวและไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว มีอาการเหม่อลอยอย่างผิดปกติ เฉยเฉื่อยชา ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงที่ได้ยิน ไม่มองหน้าคน

8.2 มีปัญหาในด้านการพูดและภาษา เด็กส่วนมากไม่สามารถพูดสื่อสารกับผู้อื่นได้ เนื่องจากพัฒนาการทางภาษาล่าช้า ใช้คำพูดผิดๆ ถูกๆ และไม่ใช้ท่าทางประกอบคำพูด พูดซ้ำๆ แต่คำเดิมๆ

8.3 มีปัญหาในด้านพัฒนาการล่าช้า คือ มีสติปัญญาต่ำกว่าเด็กปกติถึงเด็กปัญญาอ่อน แต่บางคนอาจมีความจำดีเลิศ สามารถจำหรือคำนวณตัวเลขที่ยากเกินวัยได้ ไม่สามารถเข้ากับเพื่อนๆ ได้และปัญหาในการเคลื่อนไหวทั้งกล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก

8.4 มีปัญหาในการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อมที่อยู่มาก เช่น ทำซ้ำๆ เหมือนเดิม สนใจในสิ่งอื่นทั่วไปและสนใจนานเป็นพิเศษ

9. ความบกพร่องซ้ำซ้อน หมายถึง เด็กที่มีสภาพความบกพร่องทางอวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายมากกว่า 1 อย่างในบุคคลเดียวกันเช่น เด็กปัญญาอ่อนและหูหนวกด้วย ซึ่งส่วนมากเด็กที่มีความบกพร่องซ้ำซ้อนจะมีความพิการในขั้นรุนแรง ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท คือ

9.1 ปัญหาในการช่วยตัวเอง ไม่สามารถช่วยตัวเองในชีวิตประจำวันได้

9.2 ปัญหาในการสื่อสาร ไม่สามารถบอกความต้องการของตนเองได้และก็ไม่เข้าใจเมื่อผู้อื่นสื่อสารด้วย บางคนไม่สามารถพูดได้

9.3 ปัญหาในการเคลื่อนไหว ไม่สามารถลุกนั่ง เดิน วิ่งหรือหยิบจับสิ่งของต่างๆ

9.4 ปัญหาทางพฤติกรรม เป็นพฤติกรรมที่ไร้ความหมายและทำซ้ำๆ ในลักษณะเดิมและเด็กบางคนอาจมีพฤติกรรมในการกระตุ้นตนเองเช่น การกัดฟัน หรือทำร้ายตนเอง การโขกศีรษะตนเอง ดึงผม ข่วนหรือกัดตนเอง

9.5 ปัญหาทางสังคม ไม่สร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ไม่แสดงอาการรับรู้ต่อสิ่งรอบตัว ไม่ยินดียินร้ายและไม่เอาใจใส่ต่อสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น

3.4 ความบกพร่องทางการเห็น

3.4.1 ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น

ผดุง อารยะวิญญู (2541: 15) ให้ความหมายว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึงเด็กตาบอด หรือ เด็กตาบอดบางส่วน กล่าวคือ

1. เด็กตาบอด หมายถึง เด็กที่มีสายตาเหลืออยู่น้อยมาก หรือไม่มีเลย แม้จะได้รับการแก้ไขแล้ว จึงไม่สามารถใช้สายตาในการเรียนหนังสือได้ เป็นผู้มีสายตาภายหลังการแก้ไข 20/200

2. เด็กตาบอดบางส่วน หมายถึง เด็กที่มีสายตาบกพร่อง แต่ภายหลังจากการแก้ไขแล้วสามารถมองเห็นได้บ้าง จึงสามารถใช้สายตาเรียนหนังสือได้บ้าง เป็นผู้มีสายตาภายหลังการแก้ไขอยู่ระหว่าง 20/70 และ 20/200

วาริ ธีระจิตร (2541: 23-24) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเด็กตาบอดไว้ดังนี้

1. มองเห็นเลือนลาง (Partially Sighted หรือ Low Vision) หมายถึง บุคคลที่มีสายตาบกพร่องภายหลังจากการแก้ไขแล้ว จะมองเห็นได้บ้าง และสามารถใช้สายตาได้บ้างในระยะ 20/70 หมายความว่า บุคคลนี้จะมองเห็นได้ระยะ 20 ฟุต โดยที่คนตาปกติ จะมองเห็นได้ในระยะ 70 ฟุต เมื่อวัดด้วยสเนลเลนชาร์ท (Snellen Chart) เด็กเหล่านี้ต้องการเครื่องมือและอุปกรณ์พิเศษบางอย่างที่ช่วยให้เด็กสามารถใช้สายตาได้ดีขึ้น

2. ตาบอดสนิท (Totally Blind) หมายถึง บุคคลที่ตามองอะไรไม่เห็น หรือบุคคลที่มีสายตาเหลืออยู่น้อยมาก หรือไม่มีเลย ซึ่งเป็นการสูญเสียการมองเห็น 2/200 หรือน้อยกว่านั้น

หมายความว่า คนสายตาศายตาปกติจะมองเห็นได้ระยะ 200 ฟุต แต่คนตาบอดสนิทจะไม่สามารถรับรู้การเคลื่อนไหวต่าง ๆ หรือแม้แต่การโบกมือในระยะ 2 ฟุต การเรียนการสอนสำหรับเด็กเหล่านี้ต้องเป็นวิธีที่มีอาศัยสายตาเป็นหลัก

เด็กที่บกพร่องทางการเห็นจะมีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวด้วยเพราะต้องอาศัยการสัมผัสแทนการใช้สายตา เคลื่อนไหวช้า ๆ วารี ติระจิตร ยังได้ให้ข้อคิดไว้ว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น จะมีข้อจำกัดในเรื่องของการรับรู้ ความรู้และความเข้าใจ 3 ด้านคือ

1. ความมากน้อยของประสบการณ์
2. ความสามารถในการเดินทางไปไหนมาไหน
3. การปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับ

ตนเองได้น้อย ซึ่งข้อจำกัดเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

กระทรวงศึกษาธิการ (2542: 54 - 55) ได้สรุปสาระสำคัญของคนตาบอด ดังนี้

ตาบอดในแง่การศึกษา หมายถึง ผู้ที่มีสายตาพิการกระทั่งไม่สามารถได้รับการศึกษาโดยใช้สายตาได้ (ไม่อาจอ่านและเขียนหนังสือของคนปกติได้ ต้องอาศัยอักษรพิเศษ คือ อักษรเบรลล์ การศึกษาต้องใช้ประสาทสัมผัสทางหู มือ ฝ่ามือ และกล้ามเนื้อเป็นสำคัญ)

สำหรับคนที่มองไม่เห็นบางส่วน หรือเรียกว่า ตาบอดบางส่วน หรือมองเห็นเลือนลาง หรือมองเห็นลางๆ ที่เรียกว่า **Partially Sighted** หรือ **Partially Blind** นั้น คือคนที่ยังสามารถได้รับการศึกษาโดยใช้สายตาได้ ไม่ต้องใช้อักษรเบรลล์ แต่ต้องใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่หรือสื่อ การเรียนการสอนบางอย่างขนาดพิเศษ หรือสามารถอ่านหนังสือธรรมดาได้ในปริมาณที่จำกัด หรือสถานการณ์พิเศษ หรือต้องใช้แว่นขยาย

คณะกรรมการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อการศึกษา (2543: 27) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นหมายถึงเด็กที่สูญเสียการเห็นตั้งแต่ระดับเล็กน้อยจนถึงตาบอดสนิท แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. เด็กตาบอด หมายถึง เด็กที่สูญเสียการเห็นมากจนต้องสอนให้อ่านอักษรเบรลล์หรือใช้วิธีการฟังเทปหรือแผ่นเสียง หากตรวจความชัดของสายตาข้างดีเมื่อแก้ไขแล้วอยู่ในระดับ 6 ส่วน 60 (6/60) หรือ 20 ส่วน 200 (20/200) ลงมาจนถึงบอดสนิท (หมายถึงคนตาบอดสามารถมองเห็นวัตถุได้ในระยะห่าง 6 เมตร หรือ 20 ฟุต ในขณะที่คนปกติสามารถมองเห็นวัตถุเดียวกันได้ในระยะ 60 เมตร หรือ 200 ฟุต) หรือมีลานสายตาแคบกว่า 20 องศา (หมายถึงสามารถมองเห็นได้กว้างน้อยกว่า 20 องศา)

2. เด็กเห็นเลือนลาง หมายถึง เด็กที่สูญเสียการเห็นแต่ยังสามารถอ่านอักษรตัวพิมพ์ที่ขยายใหญ่ได้หรือต้องใช้แว่นขยายอ่าน หากตรวจความชัดของสายตาข้างดีเมื่อแก้ไขแล้วอยู่

ในระดับระหว่าง 6 ส่วน 18 (6/18) หรือ 20 ส่วน 70 (20/70) ถึง 6 ส่วน 60 (6/60) หรือ 20 ส่วน 200 (20/200) หรือมีลานสายตาแคบกว่า 30 องศา

3.4.2 สาเหตุของความบกพร่องทางการเห็น

อาจเกิดได้จากสาเหตุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- กรรมพันธุ์ (heredity) เป็นโรคที่สืบทอดจากบิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย มักจะเป็นโรคที่ป้องกันไม่ได้ เช่น โรคต้อกระจกชนิดเป็นมาแต่กำเนิด โรคตาเสื่อม (retinal pigmentosa) ประสาทตาเสื่อม (opticalatrophy)

- บิดา มารดาเป็นโรคบางอย่าง ซึ่งสามารถถ่ายทอดไปยังเด็ก ทำให้เด็กเกิดมามีตาไม่สมประกอบอันอาจเกิดมาจากความผิดปกติของโครโมโซม สาเหตุก่อนคลอด เกิดขึ้นขณะที่มารดาตั้งครรภ์ โดยเฉพาะ 3 เดือนแรก ขณะตั้งครรภ์มารดามีอาการ ดังนี้

- เป็นหัดเยอรมัน มีผลต่อลูกตาของเด็กเช่น ตาเล็กกว่าปกติ ตาฝ่อ ไม่มีลูกตา
- เป็นโรคเกี่ยวกับเชื้อราในเลือด ทำให้เส้นประสาทตาของเด็กเกิดอาการอักเสบ มีผลทำให้เด็กมองไม่เห็นเมื่อคลอดออกมา ประสาทตาอักเสบมีผลทำให้เด็กมองไม่เห็นเมื่อคลอดออกมา
- การคลอดก่อนกำหนด มักมีน้ำหนักรน้อย ตัวเหลือง ต้องเข้าตู้อบ เมื่อต้องอยู่ในตู้อบนานมีผลทำให้เด็กตาบอดได้

- การอักเสบทางช่องคลอดของมารดา ที่เกิดจากการติดเชื้อ เช่น หนองใน เชื้อรา เชื้อเริม

- ได้รับบาดเจ็บจากการใช้เครื่องมือขณะแพทย์ทำการคลอด
- ได้รับอุบัติเหตุจากวัตถุหรือสิ่งของ เช่น ลูกดอก มีด ดินสอ วัตถุระเบิด
- ขาดสารอาหารหรือวิตามินเอ

3.4.3 พัฒนาการด้านต่าง ๆ

- พัฒนาการทางด้านร่างกาย

ความบกพร่องทางสายตาไม่ได้มีอิทธิพลต่อความเจริญเติบโตของเด็ก น้ำหนัก ส่วนสูง เหมือนคนปกติ จะเสียเปรียบตรงที่การกระทำที่ต้องใช้ทักษะต่างๆ ซึ่งคนตาบอดมักได้รับการฝึกฝนใช้กล้ามเนื้อส่วนต่างๆ การมองไม่เห็น ทำให้เด็กคลานช้า เดินช้า และขาดการฝึกฝนในกิจกรรมที่ต้องใช้ความเร็วทุกชนิดเช่น การขี่จักรยาน การเล่นฟุตบอล หรือกีฬาอื่นๆ

- พัฒนาการทางสมอง

เด็กตาบอดจะเสียเปรียบเพราะขาดการรับรู้ทางสายตา เป็นเหตุให้พัฒนาการทางสมองช้าไปด้วย แต่ความสามารถทางสมองไม่ได้ลดหรือเพิ่ม อันเนื่องมาจากการมองไม่เห็นแต่อย่างใด เพียงแต่สติปัญญาของเด็กตาบอดไม่อาจพัฒนาได้ดีได้จนถึงที่สุดเท่านั้น ได้ทำการทดสอบวัด

ของเด็กตาบอดจากโรงเรียนต่างๆ สรุปไว้ว่า เด็กตาบอดนั้นยังคงมีความสามารถทางสมองเป็นปกติ

- พัฒนาทางการทางอารมณ์

เด็กตาบอดมีความต้องการเช่นเดียวกับคนปกติทุกประการ แต่จะมีช่วงที่สร้างความปั่นป่วนให้คนตาบอดมากคือเมื่อต้องพึ่งพาผู้อื่นในด้านสายตาเพราะไม่สามารถทำเองไม่ได้ ต่อมา ระยะที่จำเป็นต้องหางานทำ ความวิตกกังวลในการดำรงชีวิตต่อไปโดยให้ได้รับความปลอดภัย และ เกิดเป็นความหวาดกลัวที่จะไปไหนมาไหน กลัวอันตรายต่างๆ

- พัฒนาการทางสังคม

การมองไม่เห็นมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็กตาบอดมาก ซึ่งต้องการที่จะเรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ มากกว่าเด็กธรรมดาเพื่อจะได้ไม่ว่าเหว ต้องการเรียนรู้การเป็นผู้ให้และผู้รับ ด้วยเพื่อให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขเช่นเดียวกับเด็กทั่วไป

3.4.4 ความต้องการพิเศษ

บุคคลกลุ่มนี้ หากไม่มีความพิการซ้อนด้านสติปัญญา หรือด้านอื่นๆ แทรกด้วย จะสามารถจะสามารถเรียนรู้ได้เท่ากับ หรือใกล้เคียงกับคนทั่วไป เพียงแต่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ ในด้านวัสดุ อุปกรณ์ และบริการอื่นเสริมบ้าง ดังนี้

การบริการอื่นๆ

- การสอนเสริม
- การสอนอักษรเบรลล์
- การฝึกสร้างความคุ้นเคยสภาพแวดล้อม และการเคลื่อนไหว (Orientation and

mobility: O&M)

วัสดุอุปกรณ์

- แวนตา / แวนขยาย ที่เหมาะสมกับสายตา
- แผ่น และดินสอ สำหรับคนตาบอด (Slate and Stylus)
- หนังสืออักษรเบรลล์ / หนังสือเสียง / เดซี (Deseey)
- เครื่องอ่านหนังสือ
- เครื่องบันทึกเสียง
- ลูกคิด
- ไม้เท้า ฯลฯ

ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1 จังหวัดนครปฐม. (2550). ความบกพร่องทางการเห็น. สืบค้นเมื่อ 23 ธันวาคม 2551, จาก <http://www.specialed-center1.com/page/blind.htm>

3.5 ความหมายของการจัดการเรียนร่วม

ได้มีผู้ให้ความหมายของการจัดการเรียนร่วมไว้ดังนี้

เบญญา ชลธาร์นนท์ (2530: 60) ให้ความหมายของการเรียนร่วมโดยทั่วไปว่า เป็นการรวมเอาเด็กพิเศษเข้าไปในระบบการศึกษาปกติ มีการร่วมกิจกรรมและใช้เวลาว่างช่วงใดช่วงหนึ่งในแต่ละวัน ร่วมกับเด็กปกติ

จรัส ทองปิยะภูมิ (2531: 60) ให้ความหมายของการเรียนร่วมว่าเป็นการผสมผสานกันของการศึกษาภาคปกติกับการศึกษาพิเศษ ลักษณะของการบริหารการเรียนร่วมจะเป็นการรับเอาคุณค่า ปรัชญา หลักการและกลวิธีของการศึกษาพิเศษ เข้ามาผสมกับการบริหารโรงเรียนปกติ

ศรียา นิยมธรรม (2532: 36 - 37) ได้ให้ความหมายของการเรียนร่วม หมายถึง การนำเอา คนที่มีความบกพร่องมาสู่สังคมปกติ ไม่ว่าจะในด้านนันทนาการหรือการศึกษา

ผดุง อารยะวิญญู (2533: 188) กล่าวว่า การเรียนร่วม คือ การจัดให้เด็กพิเศษ เข้าเรียนร่วมในชั้นเดียวกันกับเด็กปกติ และได้กล่าวถึงทฤษฎีพื้นฐานของการเรียนร่วมไว้ ดังนี้

1. ในสังคมมนุษย์ มีทั้งคนปกติและผู้ที่มีความบกพร่องต่างๆ เมื่อสังคมไม่สามารถแยกคนที่มีความบกพร่องออกจากสังคมปกติได้ ดังนั้นจึงไม่ควรแยกการศึกษาเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ควรให้เด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ

2. เด็กพิเศษมีความต้องการและความสามารถซึ่งต่างจากเด็กปกติ ดังนั้นควรจัดรูปแบบ และวิธีการศึกษาให้แตกต่างไปจากเด็กปกติ เพื่อให้เด็กมีศักยภาพในการเรียนรู้อย่างเต็มที่

3. เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติหรือเด็กพิเศษ การศึกษาจะช่วยให้ความสามารถของเด็กแต่ละคนปรากฏเด่นชัดขึ้น

4. เด็กแต่ละคนมีพื้นฐานต่างกันทางการเลี้ยงดูจากครอบครัว เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา สติปัญญาและทักษะการศึกษาจะช่วยให้แต่ละคนได้เรียนรู้เพื่อการปรับตัวเข้าหากันและให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของโลก

5. เด็กแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม การจัดการศึกษาจึงต้องจัดเพื่อพัฒนาทุกด้านให้สูงสุดตามความสามารถของแต่ละบุคคล

วารี ธีระจิตร (2541: 16) ได้กล่าวถึงการเรียนร่วมไว้ว่า การศึกษาแบบเรียนร่วม ทำให้เด็กพิเศษมีโอกาสทางการศึกษามากขึ้น โดยการเรียนร่วมเป็นการรวมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ในด้านเวลา ด้านการเรียนการสอน และด้านสังคม ภายใต้พื้นฐานการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่องและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งการปรับตัวทางสังคม เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ตรง และสามารถพัฒนาตนเองไปได้มากที่สุด

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542: 9) การเรียนร่วม หมายถึง การรวมเอาเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าไปเรียนร่วมในระบบการศึกษาปกติ มีการร่วมกิจกรรมและใช้เวลาช่วงใดช่วงหนึ่งในแต่ละวันระหว่างเด็กที่มีความต้องการพิเศษกับเด็กปกติ โดยมีความหมายตรงศัพท์ภาษาอังกฤษ 3 ความหมาย ซึ่งมีความหมายคล้ายกัน คือ

1. Mainstreaming หมายถึง การจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในชั้นปกติเต็มเวลาโดยไม่มีบริการเพิ่มเติมพิเศษ

2. Integration หมายถึง การจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในชั้นปกติบางวิชาและรวมถึงการจัดชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ

3. Inclusion หรือ Inclusive Education หมายถึง การเรียนรวม คือ การจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เข้าเรียนร่วมชั้นกับเด็กปกติ โดยวิธีการรับเข้าเรียนร่วมกัน ตั้งแต่เริ่มเข้ารับการศึกษา โดยมีพื้นฐานความเชื่อว่า เด็กในท้องถิ่นทุกคนไม่ว่าจะเป็นเด็กปกติ หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เมื่อถึงอายุเข้าเรียนก็ควรได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่อยู่ในท้องถิ่นเช่นกัน

คาร์ทไวท์และวอร์ด (Cartwright & Ward, 1984: 7) ให้ความหมายของการเรียนร่วมว่าเป็นความพยายามในการจัดการศึกษาให้เด็กพิเศษได้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีขีดจำกัดน้อยที่สุด โดยนำเด็กพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติในชั้นเรียน

สรุปได้ว่าการเรียนร่วมหมายถึงการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ ในโรงเรียนปกติ เพื่อให้เด็กเกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อน และสามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมต่อไปในอนาคต

3.6 รูปแบบการจัดการเรียนร่วม

การจัดการเรียนร่วมทำได้หลายรูปแบบ ได้มีผู้เสนอรูปแบบของการเรียนร่วมได้หลากหลายรูปแบบดังนี้

วารภรณ์ อินทรชัยศรี (2533: 52 - 54) ได้เสนอรูปแบบการเรียนร่วมไว้ 7 รูปแบบคือ

1. แบบชั้นเรียนปกติเต็มเวลา
2. แบบชั้นเรียนปกติเต็มเวลาและได้รับคำแนะนำจากบุคลากรทางการศึกษาพิเศษ
3. แบบชั้นเรียนปกติเต็มเวลา และได้รับบริการจากครูเดินสอน
4. แบบชั้นเรียนปกติบางเวลาและบางเวลาได้รับการบริการจากห้องเสริมความรู้
5. แบบชั้นเรียนปกติบางเวลา และบางเวลาในชั้นเรียนพิเศษ
6. แบบชั้นเรียนพิเศษเต็มเวลาในโรงเรียนปกติ
7. แบบชั้นเรียนพิเศษชั่วคราว สำหรับเด็กเล็กที่ต้องการฝึกพื้นฐาน ต้องการเอาใจใส่

เป็นพิเศษ

โสรัจ พิศพนวชนม (2543: 255) ได้สรุปรูปแบบการเรียนร่วมที่นิยมจัดกันมากในประเทศไทยในปัจจุบันได้ 5 รูปแบบดังนี้

1. จัดชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ เด็กพิเศษมีโอกาสร่วมกิจกรรมที่ไม่ใช่การเรียนในห้องเรียน เช่น เข้าแถวเคารพธงชาติ กิจกรรมไหว้ครู การสวดมนต์ไหว้พระ การประชุม สดุดีปดาร์ การรับประทานอาหารกลางวันในโรงอาหาร และการแข่งกีฬา เป็นต้น
2. จัดชั้นพิเศษสำหรับเด็กพิเศษคู่ขนานกับชั้นปกติ แต่ส่งนักเรียนพิเศษไปเรียนร่วมกับเด็กในชั้นปกติบางเวลา เช่น ส่งไปเรียนในคาบเรียนพลศึกษา ขั้บร้องดนตรี-นาฏศิลป์ จริยศึกษา และศิลปศึกษา เป็นต้น เมื่อหมดคาบเรียนก็กลับมาเรียนในชั้นพิเศษตามเดิม
3. จัดนักเรียนพิเศษเรียนร่วมเต็มเวลา เด็กพิเศษที่ได้รับการพิจารณาว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีวุฒิทางอารมณ์และสังคมดีพอในทุกๆ กลุ่มวิชา อาจจะได้รับพิจารณาส่งเข้าเรียนในชั้นปกติ โดยไม่ต้องกลับไปเรียนในชั้นพิเศษอีก
4. จัดเป็นห้องเสริมวิชาการในโรงเรียนปกติ ห้องเสริมวิชาการมีลักษณะเป็น **Non-Graded** มีนักเรียนหลายๆ ระดับชั้นรวมกันหรือนักเรียนอาจอยู่ในห้องเรียนปกติและ ส่งเข้ามาห้องเสริมวิชาการบางเวลาและบางวิชา เช่น วิชาคณิตศาสตร์ ภาษาไทย เป็นต้น โดยมีครูเสริมวิชาการ (**Resource Teacher**) หรือครูเดินสอน (**Itinerant Teacher**) เป็นผู้เสริมวิชาการให้ตามความต้องการหรือจำเป็นของผู้เรียนเป็นรายบุคคล
5. จัดเป็นชั้นเรียนหรือห้องเสริมวิชาการในโรงพยาบาล มีครูการศึกษาพิเศษประจำเพื่อสอนเด็กเจ็บป่วยระยะยาว เพื่อให้เด็กมีโอกาสพบทบทวนบทเรียนที่เรียนแล้วหรือสอนบทเรียนให้ใหม่ ครูการศึกษาพิเศษจะสอนตามจุดประสงค์และประเมินจุดประสงค์ที่ได้สอนไปทำรายงานการประเมินจุดประสงค์ให้เด็กนำไปแสดงแก่ครูในโรงเรียนปกติของตนเมื่อออกจากโรงพยาบาล

ผดุง อารยะวิญญู(2533: 188-190) การจัดการเรียนร่วมเป็นการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมีโอกาสเข้าไปในระบบการศึกษาปกติโดยเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษได้เรียนและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กทั่วไปโดยมีครูทั่วไปและครูการศึกษาพิเศษร่วมมือและรับผิดชอบร่วมกัน (**Collaboration**) และการจัดการเรียนร่วม อาจกระทำได้หลายลักษณะ วิธีการจัดการเรียนร่วม ซึ่งปฏิบัติกันอยู่ในหลายประเทศและประสบความสำเร็จ มีรูปแบบการจัดเรียนร่วมได้ 6 รูปแบบดังนี้

1. การเรียนร่วมแบบชั้นเรียนปกติเต็มวัน

นักเรียนจะเรียนในชั้นเรียนเต็มวัน และอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้นโดยไม่ได้รับการบริการทางการศึกษาพิเศษ เด็กที่จะเข้าเรียนในลักษณะนี้ได้ควรเป็นเด็กที่มีความพิการน้อย มีความฉลาดและมีความพร้อมในการเรียนตลอดจนวุฒิภาวะทางอารมณ์และสังคม

2. การเรียนร่วมแบบชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการปรึกษาหารือ

นักเรียนจะเรียนในชั้นเรียนปกติ เต็มเวลาและอยู่ในความดูแลของครูประจำชั้น ครูประจำวิชา ซึ่งจะได้รับคำแนะนำจากครูการศึกษาพิเศษ นักจิตวิทยา เช่น แนะนำชี้แจงให้ครูที่สอนชั้นเรียนร่วมเข้าใจความต้องการและความสามารถของเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ ช่วยกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีสอน ตลอดจนการปฏิบัติต่อเด็กบริการ สื่อ สิ่งอำนวยความสะดวก การจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของเด็ก และช่วยประเมินผลพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เป็นต้น

3. การเรียนร่วมแบบชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการครูเดินสอน

นักเรียนจะเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มเวลาและอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่จะได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากครูเดินสอนตามตารางที่กำหนดหรือเมื่อมีความจำเป็น ครูเดินสอนจะเดินทางไปให้บริการตามโรงเรียนต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน รวมถึงการให้บริการช่วยเหลือแก่ครูทั้งด้านการสอนและหรือการปรับพฤติกรรม

4. การเรียนร่วมแบบชั้นเรียนปกติเต็มวันและบริการสอนเสริม

นักเรียนจะเรียนในชั้นเรียนปกติเต็มวันและอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น แต่ได้รับการสอนเสริมจากครูการศึกษาพิเศษที่ประจำอยู่ห้องสอนเสริมบางเวลาหรือบางวิชา วันละ 1-2 ชั่วโมง หรือมากกว่านี้ขึ้นอยู่กับความต้องการพิเศษของเด็ก การสอนเด็กอาจกระทำเป็นรายบุคคลหรือสอนเป็นกลุ่มเล็กๆก็ได้ และสอนในเนื้อหาที่เด็กไม่ได้รับการสอนในชั้นปกติ หรือเนื้อหาที่เด็กมีปัญหา เช่น ทักษะการทำความเข้าใจกับสภาพแวดล้อมและการเคลื่อนไหว (**Orientation & Mobility : O&M**) สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น หรือภาษามือสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นต้น ในห้องสอนเสริมจะต้องมีเอกสาร หนังสือ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้ในการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ครูบริการสอนเสริมนอกจากสอนเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษแล้วยังมีหน้าที่ให้คำแนะนำปรึกษาแก่ครูที่สอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษในการปฏิบัติต่อเด็กประเภทนี้อีกด้วย

5. การเรียนร่วมแบบชั้นเรียนพิเศษและชั้นเรียนปกติ

นักเรียนจะเรียนในชั้นเรียนพิเศษ คือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศาสนาและวัฒนธรรม ภาษาต่างประเทศ และเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สุขศึกษา พลศึกษา และศิลปะ เป็นต้น

6. การเรียนร่วมแบบชั้นเรียนพิเศษในโรงเรียนปกติ

นักเรียนเรียนในชั้นเรียนพิเศษเต็มเวลา เป็นการจับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่มีความบกพร่องประเภทเดียวกันไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน และเป็นกลุ่มขนาดเล็กปกติ จะเรียน

ในชั้นเรียนพิเศษเต็มเวลาและเรียนกับครูประจำชั้นทุกวิชา แต่จะเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กทั่วไป เช่น กิจกรรมเข้าแถวเคารพธงชาติ การรับประทานอาหารเช้า การไปทัศนศึกษา ซึ่งการจัดการเรียนร่วมในลักษณะนี้เหมาะสำหรับเด็กที่มีความพิการค่อนข้างมาก

3.7 แนวคิดในการจัดการเรียนร่วม

กระทรวงศึกษาธิการ (2545: 1-2) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนร่วม ว่าควรดำเนินการบนพื้นฐานของแนวคิดและหลักการสำคัญ 3 ประการคือ ประการแรกมนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา ดังนั้นการจัดระบบการศึกษาจึงจัดบริการทางการศึกษาให้แก่มนุษย์ทุกคนโดยไม่แยกความบกพร่องหรือฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม จึงควรจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการจำเป็นของแต่ละบุคคล ประการที่สอง มนุษย์ทุกคนย่อมมีสิทธิเท่าเทียมกันในการอยู่ร่วมกันในสังคม ดังนั้นการจัดเตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียนและวัยเรียน เพื่อให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษอยู่ร่วมกับนักเรียนทั่วไป ย่อมก่อให้เกิดคุณค่าและสร้างสรรค์สังคม เพราะเด็กเหล่านี้จะมีความเข้าใจอันดีต่อกันมีการยอมรับซึ่งกันและกัน เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ จะไม่เกิดการแบ่งแยกความแตกต่างของมนุษย์ในสังคม และประการที่สาม การเรียนการสอนในชั้นเรียน ย่อมสนองตามความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังนั้นการจัดนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษให้เข้าเรียนในชั้นเรียนร่วม จึงควรได้มีการปรับการเรียนการสอนให้เป็นการสอนเพื่อบุคคลทั่วไป เพื่อให้พัฒนาความพร้อมและความรู้ความสามารถของผู้เรียนทุกคนให้พัฒนาทุกด้าน ด้วยวิธีการและกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสามารถของ แต่ละบุคคล เพื่อให้เกิดศักยภาพที่จะดำรงชีพอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงหลักการที่ควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนร่วมว่า เด็กทุกคนมีสิทธิได้รับการศึกษา ซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐาน เด็กทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ไม่ว่าเด็กคนนั้นจะเป็นนักเรียนปกติ หรือนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ การจัดการศึกษาเป็นลักษณะของการจัดการศึกษาเพื่อคนทุกคน การจัดการเรียนร่วมเป็นการขจัดการแบ่งแยกทางสังคมอย่างหนึ่ง เป็นการสอนคนให้ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันและเด็กเป็นผู้เลือกโรงเรียนไม่ใช่โรงเรียนเลือกเด็ก

ผดุง อารยะวิญญู (2533: 204 - 212) กล่าวว่า หลักการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีดังนี้

1. สอนจากสิ่งที่ย่างที่สุด เริ่มสอนเด็กด้วยเนื้อหาที่ต่ำกว่าระดับความสามารถของเด็กเล็กน้อย
2. ใช้ประสบการณ์ตรง การเรียนการสอนที่ดีควรคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของเด็ก และควรสอนโดยใช้ประสบการณ์ตรง
3. ส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ตามขีดความสามารถของตน
4. ใช้แรงเสริมอย่างมีประสิทธิภาพ

5. กระตุ้นให้เด็กใช้ความคิด กำหนดสถานการณ์สมมุติ
6. ให้เด็กมีโอกาสแสดงความเป็นผู้นำ
7. ให้เด็กเรียนจากเพื่อน โดยครูจะต้องควบคุมอย่างใกล้ชิด
8. ให้โอกาสเด็กเลือกเรียน
9. สอนจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยไปหาสิ่งที่เด็กไม่คุ้นเคย
10. ทบทวนบทเรียนบ่อย ๆ
11. แสดงผลการเรียนให้เด็กเห็นโดยเร็ว
12. จัดห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้
13. สังเกตเด็กควบคู่ไปกับการสอน โดยสังเกตพฤติกรรมและการเรียนรู้ของเด็ก

4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮดเดินส์ (Heddeens. 1995 : 2534) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับการให้การสนับสนุนในชั้นเรียนร่วม จากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติที่ได้รับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสม และให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น และสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนในวัยเดียวกันได้ดีขึ้น

เลย์ฟิลด์ (Layfield. 1995: 128A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของชั้นเรียนและความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนเกรด 8 ผลการศึกษาพบว่าขนาดห้องเรียน เพศของนักเรียนในห้องเรียนเล็ก ๆ มีปฏิสัมพันธ์มากกว่าห้องเรียนขนาดใหญ่ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนหญิงมีความคิดเห็นที่ดีต่อวิชาพลศึกษาสูงกว่านักเรียนชาย

ลูคและซินแคล (Luke and Sinclair.1996: 31-46) ได้วิจัยเรื่องความแตกต่างทางเพศกับเจตคติต่อวิชาพลศึกษา ใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์จากการเรียนพลศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อหาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติต่อวิชาพลศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 488 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา ได้แก่ เนื้อหาวิชา พฤติกรรมการสอนของครู บรรยากาศภายในชั้นเรียน การรับรู้ อุปกรณ์และไม่มี ความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับปัจจัยทั้งหมดนี้

สโตกเกอร์ (Stoker. 1999: 37A อ้างอิงจาก กฤษณะ แซ่มเงิน. 2549: 25) ได้ทำการวิจัยเรื่อง หลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษา เรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือ ศึกษาแก่นักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียนสุขศึกษาที่ใช้หลักสูตรศึกษาใน 6 สัปดาห์ โดยมุ่งเน้นศึกษาถึงความสัมพันธ์ในด้านกิจกรรมการสอนปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษา ผลการศึกษา

พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพลศึกษาเพิ่มสูงขึ้น หลังจากมีการเพิ่มหลักสูตรพลศึกษาที่มีความสำคัญต่อกิจกรรมต่างๆนอกจากนี้ยังค้นพบว่าวิชาพลศึกษาและพลศึกษามีประโยชน์ต่อสุขภาพและช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีที่กระตือรือร้น

ลาร์ส คริสเท่น (Kristen. 2002) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวคิดของเด็กและวัยรุ่นที่มีสภาพร่างกายพิการเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาของตนเอง จุดประสงค์ของการศึกษาคั้งนี้คือการบรรยาย แนวคิดของเด็ก ๆ และวัยรุ่นสภาพร่างกายพิการเกี่ยวกับการเข้าร่วมในการเล่นกีฬา โดยความคิดนี้เกิดจากความเป็นจริงที่เด็กและวัยรุ่นจำนวน 20 คนถูกสัมภาษณ์ วิธีการวิเคราะห์ที่เลือกใช้โดย ฟิโนมีโนกราฟ มี 6 ด้านคือ การได้เพื่อนใหม่ การเรียนรู้ ความแข็งแรงของร่างกาย เป็นบุคคลที่เหมาะสม ธรรมชาติของประสบการณ์และความสนุกสนาน ผลการวิจัยพบว่า เป็นการดีเยี่ยมในการเข้าร่วมโครงการกีฬาอย่างหลากหลายและการค้นพบที่สำคัญคือแนวความคิดนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงความยากลำบากที่มีการแบ่งคนออกเป็นกลุ่มๆ ในสังคมของเราความสำคัญของโปรแกรมต้องมาจากความร่วมมือของแต่ละส่วนสังคม และได้สาธิตให้เห็นถึงกิจกรรมทั้งหลายที่เป็นประโยชน์ต่อตัวคนพิการเองและสังคม

4.2 งานวิจัยในประเทศ

ธีระ จันทรัตน์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาการบริหารโรงเรียนเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและวิเคราะห์ปัญหาการบริหารโรงเรียนเรียนร่วม สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา ผลการศึกษาพบว่าโรงเรียนเรียนร่วมทุกโรงเรียน มีครูเสริมวิชาการประจำอยู่โรงเรียนละ 1 คน โดยรับผิดชอบนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา 6-7 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่มากเกินไป อีกทั้งแบบเรียนอักษรเบรลล์ สื่อและอุปกรณ์การสอนก็ยังมีไม่เพียงพอ ในขณะที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา ต้องเรียนตามหลักสูตรปกติ มีการวัดผลประเมินผล การทำกิจกรรมเหมือนคนปกติ ดังนั้นภาระหน้าที่ของครูเสริมวิชาการก็จะทำทุกอย่างที่จะให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา และให้คำแนะนำรูปแบบการเรียนการสอน การผลิตสื่อ การจัดกิจกรรม ฯลฯ ซึ่งโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคเหนือจะต้องพิจารณาอัตราส่วนที่เหมาะสม และจัดระดมทุนรวมที่ประสานงานจากภาครัฐและเอกชนมาสนับสนุนการเรียนร่วมให้ดำเนินต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ

สนธิภา แก้วสนิท. (2546: บทคัดย่อ) ความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในเครือคณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ต ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนในเครือคณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ต ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 375 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามระดับชั้น จำแนกตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และในภาพรวม

มีความคิดเห็นต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ในภาพรวม ราชด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ย จากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ ด้านบุคลิกภาพของผู้สอนวิชาพลศึกษา ด้านจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา ด้านการจัดวัสดุอุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านเนื้อหาวิชา และหลักสูตรวิชาพลศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กับ ปีที่ 3 และปีที่ 2 กับ ปีที่ 3 มีความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษาด้านบุคลิกภาพของผู้สอนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กับ ปีที่ 2 มีความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษาด้านบุคลิกภาพของผู้สอนวิชาพลศึกษา ไม่แตกต่างกัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 มีความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษาด้านจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา ด้านเนื้อหาวิชาและหลักสูตรวิชาพลศึกษา ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการจัดวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการวัดผลและประเมินผล และรวมทุกด้าน

ไม่แตกต่างกัน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ปานกลางและสูง มีความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษาด้านจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา ด้านเนื้อหาวิชาและหลักสูตรวิชาพลศึกษา ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกภาพของผู้สอนวิชาพลศึกษา ด้านการจัดวัสดุอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการวัดผลและประเมินผล และรวมทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน

เกศกัญญา ชาญเขียวกอบกิจ (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กระบวนการสื่อสารในการเรียนร่วมของเด็กตาบอดกับเด็กสายตาทกติในห้องเรียน เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการ สื่อสารของครูที่สอนในห้องเรียนร่วมศึกษาการปรับตัวของเด็กตาบอดในการเรียนร่วมกับเด็กสายตาทกติ ศึกษาการปรับตัวของเด็กสายตาทกติในการเรียนร่วมกับเด็กตาบอด รูปแบบการวิจัยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม เป็นระยะเวลา 45 วัน ผลการวิจัยพบว่า 1. กระบวนการสื่อสารของครูที่สอนในห้องเรียนร่วมจะประสบผลสำเร็จจากการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างครูกับเด็ก และการใช้ทักษะการสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจในการเรียนการสอน 2. การปรับตัวของเด็กตาบอดในการเรียนร่วมกับเด็กสายตาทกติจะปรับตัวได้เร็วหากเด็กมีความสนใจในเนื้อหาวิชานั้นๆ ครูพรศรัทธาอาจารย์ที่สอนและได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนสายตาทกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเพื่อนที่เป็นเพศเดียวกัน 3. การปรับตัวของเด็กสายตาทกติในการเรียนร่วมกับเด็กตาบอด ขึ้นอยู่กับพื้นฐานครอบครัว สภาพแวดล้อม และการเตรียมความพร้อมของโรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งที่สนับสนุนในการปรับตัวของเด็กสายตาทกติในการเรียนร่วมกับเด็กตาบอด

ประสิทธิ์ ผลพฤษ (2546: บทคัดย่อ) ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา ปีการศึกษา 2545 การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ลงทะเบียนเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 350 คน เป็นนิสิตชาย จำนวน 110 คน เป็นนิสิตหญิงจำนวน 240 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษาอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง และเห็นด้วยมากที่สุดโดยคิดเป็นร้อยละ 64.0 , 35.1 และ 0.9 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนวิชากิจกรรมพลศึกษา ด้านจุดมุ่งหมาย ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านครูผู้สอน และด้านการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยคิดเป็นร้อยละ 68.6 , 64.6 , 62.3 และ 69.4 ตามลำดับ ส่วนด้านหลักสูตร และด้านอุปกรณ์และสถานที่นั้นส่วนใหญ่อยู่ในระดับเห็นด้วยปานกลาง โดยคิดเป็นร้อยละ 64.9 และ 58.6 ตามลำดับ ความคิดเห็นของนิสิตชายกับนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน ความคิดเห็นของนิสิตระหว่างกลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพกับกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

รัตนพร ต่วนเพชร (2546: บทคัดย่อ) ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 351 คน เป็นชาย 135 คน หญิง 216 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นด้านจุดมุ่งหมายการสอนวิชาพลศึกษา นักเรียนชายและหญิง มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ด้านหลักสูตรวิชาพลศึกษา นักเรียนชายและหญิง มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านวิธีการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา นักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ด้านครูผู้สอนพลศึกษา นักเรียนชายและหญิง มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษา นักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ด้านการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา นักเรียนชายและหญิง มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

วิรัตน์ เกตุเทศ (2547: บทคัดย่อ) ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก ปีการศึกษา 2546

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อทราบความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก ปีการศึกษา 2546 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลกในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 312 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .94 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า ความคิดเห็นด้านการจัดการเรียนการสอน นักเรียนหญิงร้อยละ 52.28 และนักเรียนชายร้อยละ 59.93 มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ นักเรียนหญิงร้อยละ 54.93 มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางและนักเรียนชายร้อยละ 50.85 มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านหลักสูตร นักเรียนหญิงร้อยละ 59.58 และนักเรียนชายร้อยละ 62.97 มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านสื่อการเรียนการสอน นักเรียนหญิงร้อยละ 55.20 และนักเรียนชายร้อยละ 49.15 มีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

รัตนาภรณ์ รัตนสมบุรณ์ (2548: บทคัดย่อ) ศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนร่วมนักเรียนตาบอดเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในจังหวัดสุราษฎร์ธานี การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนตาบอดและนักเรียนปกติ จากกลุ่มตัวอย่าง 265 คน เกี่ยวกับความพร้อมของนักเรียนตาบอด และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนปกติกับนักเรียนตาบอด ต้องการทราบความคิดเห็นของครูผู้สอนในโรงเรียนปกติ จากกลุ่มตัวอย่าง 80 คน เกี่ยวกับบทบาทของครูผู้สอนในโรงเรียนปกติ รวมถึงต้องการทราบความคิดเห็นของครูผู้สอนในโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี จากกลุ่มตัวอย่าง 19 คน เกี่ยวกับบทบาทครูเสริมวิชาการและครูสอนการบ้าน เครื่องมือที่ใช้ในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าทีเทส (t-test) และค่าเอฟเทส (F - test) ผลการวิจัย พบว่า สภาพปัญหาการจัดการเรียนร่วมนักเรียนตาบอดเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในภาพรวมนักเรียนตาบอดและนักเรียนปกติ เห็นด้วย ต่อความพร้อมของนักเรียนตาบอด และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนปกติกับนักเรียนตาบอด อยู่ในระดับมาก แต่เมื่อนำมาเปรียบเทียบกัน ในภาพรวม พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ส่วนความคิดเห็นของนักเรียนปกติที่เรียนในระดับชั้นต่างกัน ในภาพรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 เมื่อนำมาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนตาบอดกับนักเรียนปกติ ในภาพรวม พบว่า มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ส่วนครูผู้สอนในโรงเรียนปกติ เห็นด้วยต่อบทบาทของครูผู้สอนในโรงเรียนปกติ ในภาพรวม

อยู่ในระดับปานกลาง และครูผู้สอนในโรงเรียนสอนคนตาบอดภาคใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี เห็นด้วยต่อบทบาทของครูเสริมวิชาการและครูสอนการบ้าน ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก

กฤษณะ แซ่มเงิน (2549 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 380 คน เป็นเพศชาย 161 คน เพศหญิง 219 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่น 0.92 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าของความถี่และค่าร้อยละ นำมาเขียนเป็นความเรียง ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่ และอุปกรณ์และด้านการวัดผลและประเมินผลวิชาพลศึกษา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ความคิดเห็นของนักเรียนชาย และ หญิงที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่ และอุปกรณ์และด้านการวัดผลและประเมินผลวิชาพลศึกษา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548 ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบุคลิกลักษณะของครูผู้สอนวิชาพลศึกษาและด้านการวัดผลและประเมินผลวิชาพลศึกษา มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก สำหรับด้านสิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่ และอุปกรณ์ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

ชนะจิต เกตุอุไร (2549 : บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี ปีการศึกษา 2548 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำนวน 375 คน เป็นนักเรียนชาย 157 คน และนักเรียนหญิง 218 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .84 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 46.69 ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.09 ด้านการวัดผลและประเมินผลโดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 47.98 ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 44.67

พัชรวรรณ คำหงส์ (2549: บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทราบความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาเขตพื้นที่การศึกษาจะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2548 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 380 คน เป็นเพศชาย 173 คน เพศหญิง 207 คน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น 0.90 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นด้านจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 45.61 ด้านบุคลิกภาพของครูผู้สอนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.53 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอุปกรณ์สถานที่ ที่ใช้ในการสอน มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 43.68 ด้านการวัดและประเมินผลมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 60.58

สรุปแนวคิดในการทำการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วม สรุปได้ว่าในงานวิจัยนี้จะใช้แนวคิดดังนี้

แนวคิดในการจัดการศึกษาให้กับนักเรียนเรียนร่วมนั้น ควรจัดให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 รวมไปถึงแนวคิดในการจัดศึกษาพิเศษสำหรับเด็กเรียนร่วมของผดุง อารยะวิญญูและนักวิชาการท่านอื่น ๆ

สำหรับแนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษานั้น เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาร่างกาย ทักษะความสามารถทางด้านออกกำลังกาย กิจกรรมทางกายและการเล่นกีฬา เพื่อสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน ย่อมต้องมีปัจจัยต่างๆที่จะส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สื่ออุปกรณ์และสถานที่ในการเรียนวิชาพลศึกษา การวัดและประเมินผลในการเรียนวิชาพลศึกษา ปัจจัยที่ได้กล่าวมานี้มีความสำคัญมาก ซึ่งตรงกับแนวคิด ทฤษฎีทางพลศึกษาของวรศักดิ์ เพียรชอบและวาสนา คุณาภิสัทธี

เมื่อได้ทราบถึงความคิดเห็นของผู้เรียนแล้ว จะทำให้สามารถนำไปปรับปรุงพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นและเป็นตามความสนใจ ความต้องการของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน นิสิต นักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในครั้งนี้ เป็นนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำนวน 81 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนเรียนร่วมที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้น 75 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ชื่อโรงเรียน	จำนวน	เพศ		ระดับชั้น		ประเภทการมองเห็น	
		ชาย	หญิง	ช่วงชั้นที่ 3	ช่วงชั้นที่ 4	มองไม่เห็น	มองเห็นเลือนราง
สันติราษฎร์วิทยาลัย	23	11	12	13	10	15	8
ศรีอยุธยา	19	6	13	14	5	9	10
วัดมกุฏกษัตริยาราม	9	8	1	4	5	8	1
สามเสนวิทยาลัย	6	3	3	4	2	4	2
สิริรัตนาร	2	-	2	1	1	-	2
เทพลีลา	4	3	1	1	3	3	1
สตรีเศรษฐบุตรบำเพ็ญ	2	-	2	-	2	2	-
เศรษฐบุตรบำเพ็ญ	1	1	-	1	-	-	1
นวมินทรราชินูทิศเบญจมราชาลัย	1	1	-	1	-	-	1
ชิโนรสวิทยาลัย	4	-	4	3	1	2	1
วัดนวลนรดิศ	2	2	-	2	-	-	2
วัดอินทาราม	1	1	-	1	-	1	-
จันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม	1	1	-	-	1	1	-
รวม	75	41	34	47	28	38	37

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาชีพศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยน้อยและเห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด (Open-ended Questionnaires)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ วิชาพลศึกษา เพื่อรวบรวมข้อมูลและรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ นำข้อมูลมาสร้างแบบสัมภาษณ์ให้มีเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ทุกด้าน
2. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโทเพื่อตรวจสอบเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข
3. นำแบบสัมภาษณ์ที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบ เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสัมภาษณ์ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 – 1.00 จำนวน 77 ข้อ
4. นำแบบสัมภาษณ์ที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขมาปรับปรุงข้อคำถามและให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาโทพิจารณา
5. นำแบบสัมภาษณ์ที่แก้ไขปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนเรียนร่วม จำนวน 10 คน ที่โรงเรียนเซนต์คาเบรียลและโรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ ซึ่งเป็นนักเรียนในโครงการเรียนร่วมของเอกชน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่มีสถานภาพใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีการทดสอบ 2 ครั้ง และคำนวณหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93
6. นำแบบสัมภาษณ์ไปให้ประธาน และกรรมการควบคุมปริญญาโทตรวจสอบอีกครั้งเพื่อพิจารณาความถูกต้องของแบบสัมภาษณ์ แล้วนำแบบสัมภาษณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย

แบบสัมภาษณ์กำหนดมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ มีค่าเฉลี่ยประเมินผลดังนี้

ค่าเฉลี่ย	3.25 – 4.00	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.24	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	1.75 – 2.49	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.74	หมายถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบและแก้ไขแบบสัมภาษณ์
2. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อขอความอนุเคราะห์และความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
4. ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสัมภาษณ์ เพื่อนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสัมภาษณ์ที่ไปรวบรวมข้อมูลมาจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ

1. นำข้อมูลที่ได้จากตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. นำข้อมูลที่ได้จากตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้สถิติที (t-test)
4. รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่ได้จากตอนที่ 3 มาสรุปและนำเสนอเป็นความเรียง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ได้ใช้สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์การแจกแจงแบบที (t - distribution)
p	แทน	ความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของระดับความคิดเห็น แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตามเพศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตามระดับชั้น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ออนไลน์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตาม

ประเภทการมองเห็น วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 6 รวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่ได้จากตอนที่ 3 ของแบบสัมภาษณ์ มาสรุปและนำเสนอในรูปแบบความเรียง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ตาราง 2 ความถี่ ร้อยละ ของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ (n = 75)

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	41	54.7
หญิง	34	45.3
รวม	75	100.0
2. ระดับชั้น		
ช่วงชั้นที่ 3	47	62.7
ช่วงชั้นที่ 4	28	37.3
รวม	75	100.0
3. ประเภทการมองเห็น		
มองไม่เห็น	38	50.7
มองเห็นเลือนราง	37	49.3
รวม	75	100.0

จากตาราง 2 ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยเป็นเพศชาย ร้อยละ 54.7 และเพศหญิงร้อยละ 47.3 เมื่อจำแนกตามช่วงชั้นผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่ อยู่ในช่วงชั้นที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 62.7 และช่วงชั้นที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 37.3 และเป็นนักเรียนที่มองไม่เห็นคิดเป็นร้อยละ 50.7 และนักเรียนที่มองเห็นเลือนรางคิดเป็นร้อยละ 49.3

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ($n = 75$)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1.กิจกรรมการเรียนพลศึกษาทำให้รู้หลักการเคลื่อนไหวและออกกำลังกาย	3.37	.90	มากที่สุด
2.วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกาย	3.56	.90	มากที่สุด
3.วิชาพลศึกษาช่วยให้เล่นกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.36	.95	มากที่สุด
4.วิชาพลศึกษาช่วยให้สามารถออกกำลังกายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย	3.25	.92	มากที่สุด
5.วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนรู้จักการใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ	3.25	.90	มากที่สุด
6.วิชาพลศึกษาทำให้มีระเบียบวินัยมากขึ้น	3.03	.94	มาก
7.วิชาพลศึกษาเสริมสร้างความเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดีและมีน้ำใจนักกีฬา	3.19	.98	มาก
8.วิชาพลศึกษาช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออกซึ่ง ความสามารถทางกาย ออกมาอย่างมั่นใจ	3.08	.88	มาก
9.วิชาพลศึกษาช่วยให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น	2.99	.94	มาก
10.วิชาพลศึกษาช่วยให้นักเรียนมีทางเลือกในการใช้ทักษะในชีวิตประจำวัน เพื่อสุขภาพที่ดี และสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข	3.05	.93	มาก
11.วิชาพลศึกษาทำให้เข้าใจและมีทักษะพื้นฐานที่ช่วยให้การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันดีขึ้น	3.13	.94	มาก
12.วิชาพลศึกษาพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้	3.17	.96	มาก
13.วิชาพลศึกษาสามารถนำไปประยุกต์เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน	3.17	.92	มาก
14.กิจกรรมการเรียนพลศึกษานับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน	3.13	.91	มาก
รวม	3.20	.80	มาก

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .80)

และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด 5 ข้อคือ วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกาย ($\bar{x} = 3.56$, S.D. = .90) กิจกรรมการเรียนพลศึกษาทำให้รู้หลักการเคลื่อนไหวและออกกำลังกาย ($\bar{x} = 3.37$, S.D. = .90) วิชาพลศึกษาช่วยให้เล่นกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.36$, S.D. = .95) วิชาพลศึกษาช่วยให้เล่นกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{x} = 3.25$, S.D. = .92) วิชาพลศึกษาช่วยให้สามารถออกกำลังกายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย ($\bar{x} = 3.25$, S.D. = .90) นอกจากนั้นข้อ 6 - 14 อยู่ในระดับมาก

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาชีพพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($n = 75$)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาชีพพลศึกษา ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1.กิจกรรมการเรียนพลศึกษาทำให้รู้หลักการเคลื่อนไหวและออกกำลังกาย	2.88	.89	มาก
2.วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกาย	2.96	.98	มาก
3.วิชาพลศึกษาช่วยให้เล่นกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ	2.83	.95	มาก
4.วิชาพลศึกษาช่วยให้สามารถออกกำลังกายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย	3.05	.93	มาก
5.วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนรู้จักการใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ	3.07	.94	มาก
6.วิชาพลศึกษาทำให้มีระเบียบวินัยมากขึ้น	2.96	1.07	มาก
7.วิชาพลศึกษาเสริมสร้างความเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดีและมีน้ำใจนักกีฬา	2.81	.91	มาก
8.วิชาพลศึกษาช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออกซึ่ง ความสามารถทางกาย ออกมาอย่างมั่นใจ	2.63	.91	มาก
9.วิชาพลศึกษาช่วยให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น	2.81	.94	มาก
10.วิชาพลศึกษาช่วยให้นักเรียนมีทางเลือกในการใช้ทักษะในชีวิตประจำวัน เพื่อสุขภาพที่ดี และสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข	3.09	.99	มาก
11.วิชาพลศึกษาทำให้เข้าใจและมีทักษะพื้นฐานที่ช่วยให้การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันดีขึ้น	2.89	.86	มาก
12.วิชาพลศึกษาพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้	2.71	1.09	มาก
13.วิชาพลศึกษาสามารถนำไปประยุกต์เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน	2.93	1.00	มาก
14.กิจกรรมการเรียนพลศึกษานับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน	3.13	1.02	มาก
15.กิจกรรมการเรียนรู้อาชีพช่วยทำให้นักเรียนมีคุณธรรมจริยธรรมมากขึ้น	2.91	.95	มาก
16.ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กปกติตามโอกาสและความสามารถ	2.71	1.02	มาก
17.กิจกรรมการเรียนรู้อาชีพช่วยให้นักเรียนรู้จักพึ่งตนเอง	3.01	1.02	มาก
18.กิจกรรมการเรียนรู้อาชีพส่งเสริมให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข	2.96	.92	มาก
รวม	2.91	.74	มาก

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาชีพศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.91$, S.D. = .74) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนข้อมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ กิจกรรมการเรียนอาชีพศึกษาสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน ($\bar{x} = 3.13$, S.D. = 1.02) รองลงมาคืออาชีพศึกษาช่วยให้นักเรียนมีทางเลือกในการใช้ทักษะในชีวิตประจำวัน เพื่อสุขภาพที่ดี และสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข ($\bar{x} = 3.09$, S.D. = .99) อาชีพศึกษาทำให้นักเรียนรู้จักการใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ($\bar{x} = 3.07$, S.D. = .94) อาชีพศึกษาช่วยให้สามารถออกกำลังกายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย ($\bar{x} = 3.05$, S.D. = .93)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. ปีการศึกษา 2551 ด้านครูผู้สอน ($n = 75$)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนวิชาพลศึกษา ด้านครูผู้สอน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ครูผู้สอนมีความเข้าใจและเจตคติที่ดีต่อนักเรียนเรียนร่วม	2.84	.92	มาก
2. ครูผู้สอนปลุกฝังให้นักเรียนเป็นคนมีเหตุผลและเต็มใจรับฟังความคิดเห็นที่มีต่อความบกพร่อง	3.03	.99	มาก
3. ครูผู้สอนมีมนุษยสัมพันธ์ดี สุภาพ เป็นมิตร ร่าเริงแจ่มใส	3.05	1.01	มาก
4. ครูผู้สอนประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้เรียน	3.05	.94	มาก
5. ครูผู้สอนมีความรู้ ความสามารถในวิชาที่สอน	3.31	.93	มากที่สุด
6. ครูผู้สอนมีความตั้งใจในการสอน	3.23	.98	มาก
7. ครูผู้สอนสอนตามจุดประสงค์และเนื้อหาวิชา	3.09	.99	มาก
8. ครูผู้สอนมีวิธีการสอนใหม่ ๆ อยู่เสมอ	2.68	.99	มาก
9. ครูผู้สอนใช้ภาษา ถ้อยคำในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม	2.81	1.00	มาก
10. ครูผู้สอนสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานในการเรียน การสอน	2.88	.97	มาก
11. ครูผู้สอนตรงต่อเวลาและมีความรับผิดชอบในหน้าที่การสอน	3.13	.94	มาก
12. ครูผู้สอนปลุกฝังระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ และความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับผู้เรียน	3.20	.94	มาก
13. ครูผู้สอนสนใจให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้น	3.15	.93	มาก
14. ครูผู้สอนสามารถให้คำปรึกษาในด้านต่าง ๆ รวมทั้งให้คำแนะนำกับผู้เรียนได้	2.95	.93	มาก
รวม	3.03	.80	มาก

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. ปีการศึกษา 2551 ด้านครูผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.03$, S.D. = .80) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีระดับความคิดเห็นมากที่สุดคือข้อที่ 5 ครูผู้สอนมีความรู้ความสามารถในวิชาที่สอน ($\bar{x} = 3.31$, S.D. = .80) นอกจากนั้นข้อ 1 - 4 และ 6 - 14 มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ครูผู้สอนมีความตั้งใจในการสอน ($\bar{x} = 3.23$, S.D. = .98) รองลงมาคือ ครูผู้สอนปลุกฝังระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ และความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับผู้เรียน ($\bar{x} = 3.20$, S.D. = .94)

ครูผู้สอนจูงใจให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้น ($\bar{X} = 3.15$, S.D. = .93) ครูผู้สอนตรงต่อเวลา
และมีความรับผิดชอบในหน้าที่การสอน ($\bar{X} = 3.13$, S.D. = .94)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ ($n = 75$)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. สื่อ อุปกรณ์ สอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรม	2.83	.96	มาก
2. มีสื่อการเรียนการสอนโดยเฉพาะสำหรับผู้เรียน	2.17	1.02	น้อย
3. ใช้สื่อที่มีความเหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน	2.25	.97	น้อย
4. มีคำแนะนำในการใช้สื่อได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม	2.36	1.10	น้อย
5. ใช้สื่อและอุปกรณ์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจของผู้เรียน	2.47	1.02	น้อย
6. อุปกรณ์และสถานที่จัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	2.61	.97	มาก
7. อุปกรณ์มีมาตรฐานและเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน	2.65	.92	มาก
8. อุปกรณ์การเรียนอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี	2.75	.95	มาก
9. การใช้อุปกรณ์ในการเรียนการสอนมีความปลอดภัย	2.77	.99	มาก
10. นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดเก็บและดูแลรักษาอุปกรณ์	2.36	1.16	น้อย
11. มีบริการ ยืมอุปกรณ์ นอกเวลาเรียน	1.99	1.07	น้อย
12. สถานที่เรียนมีบรรยากาศที่เหมาะสมเช่น แสง อากาศ	2.64	1.10	มาก
13. สถานที่ในการเรียนและฝึกทักษะมีความเหมาะสมกับชนิดของกิจกรรมผล ศึกษา	2.80	1.05	มาก
14. สถานที่ในการฝึกมีความปลอดภัย	2.91	1.03	มาก
รวม	2.50	.76	มาก

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = .76) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีระดับความคิดเห็นมาก 8 ข้อคือ สถานที่ในการฝึกมีความปลอดภัย ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = 1.03) สื่อ อุปกรณ์ สอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรม ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = .96) สถานที่ในการเรียนและฝึกทักษะมีความเหมาะสมกับชนิดของกิจกรรมผลศึกษา ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 1.05) การใช้อุปกรณ์ในการเรียนการสอนมีความปลอดภัย ($\bar{X} = 2.77$, S.D. = .99)

อุปกรณ์การเรียนอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี ($\bar{x} = 2.75$, S.D. = .95) อุปกรณ์มีมาตรฐานและเพียงพอ
กับจำนวนผู้เรียน ($\bar{x} = 2.65$, S.D. = .92) สถานที่เรียนมีบรรยากาศที่เหมาะสมเช่น แสง อากาศ
($\bar{x} = 2.64$, S.D. = 1.10) อุปกรณ์และสถานที่จัดกิจกรรมมีความเหมาะสม ($\bar{x} = 2.61$,
S.D. = .97) ส่วนข้อที่มีระดับความคิดเห็นในระดับน้อย มีจำนวน 6 ข้อคือ ข้อที่ 2 - 5 และ 10 - 11

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิทธิพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านการวัดและประเมินผล ($n = 75$)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิทธิพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผล	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. วัดและประเมินผลได้สอดคล้องกับความสามารถของแต่ละบุคคล	2.67	.91	มาก
2. มีการวัดและประเมินผลการเรียนด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของผู้เรียน	2.75	.95	มาก
3. การวัดและประเมินผลกระทำต่อเนื่องตลอดภาคเรียน	2.55	.95	มาก
4. มีการประกาศให้ทราบล่วงหน้าก่อนการวัดและประเมินผลทุกครั้ง	3.21	1.02	มาก
5. มีวิธีวัดและประเมินผลหลายวิธี	2.65	1.03	มาก
6. มีการสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	2.73	1.00	มาก
7. ชี้แจงให้ทราบเกณฑ์และวิธีการทดสอบชัดเจน	2.91	.98	มาก
8. การทดสอบมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน	3.01	.97	มาก
9. การทดสอบตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3.12	.94	มาก
10. แบบทดสอบเหมาะสมสอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน	2.69	.90	มาก
11. การทดสอบช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจมากขึ้น	2.61	.94	มาก
12. มีการแจ้งผลการสอบให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง	2.76	1.03	มาก
13. ผู้เรียนทราบและยอมรับผลในประเมินทุกครั้ง	2.93	1.02	มาก
14. มีการให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและประเมินตนเอง	2.56	.99	มาก
15. การให้คะแนนเป็นไปตามพัฒนาการของผู้เรียน	3.00	1.04	มาก
16. การวัดและประเมินผล มีความยุติธรรม	3.05	.99	มาก
17. การวัดและประเมินผลเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น	3.07	.99	มาก
รวม	2.84	.80	มาก

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิทธิพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = .80) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ส่วนข้อมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ

มีการประกาศให้ทราบล่วงหน้าก่อนการวัดและประเมินผลทุกครั้ง ($\bar{x} = 3.21$, S.D. = 1.02)
รองลงมาคือการทดสอบตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ($\bar{x} = 3.12$, S.D. = .94) การวัด
และประเมินผลเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น ($\bar{x} = 3.07$,
S.D. = .99) การวัดและประเมินผล มีความยุติธรรม ($\bar{x} = 3.05$, S.D. = .99) การทดสอบมีเกณฑ์
การให้คะแนนที่ชัดเจน ($\bar{x} = 3.01$, S.D. = .97) และการให้คะแนนเป็นไปตามพัฒนาการของผู้เรียน
($\bar{x} = 3.00$, S.D. = 1.04)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ($n = 75$)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้	3.20	.80	มาก
2. ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.91	.74	มาก
3. ด้านครูผู้สอน	3.03	.80	มาก
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่	2.54	.76	มาก
5. ด้านการวัดและประเมินผล	2.84	.80	มาก
รวม	2.90	.73	มาก

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.90$, S.D. = .73) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้คือ ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .80) ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 3.03$, S.D. = .80) ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = .74) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = .80) และด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ ($\bar{X} = 2.54$, S.D. = .76)

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตามเพศ ตาราง 9 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามเพศ (n = 75)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษา	เพศ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	p
1. ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษา	ชาย	41	3.26	.74	.71	.48
	หญิง	34	3.12	.87		
2. ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษา	ชาย	41	2.96	.66	.62	.54
	หญิง	34	2.85	.84		
3. ด้านครูผู้สอน	ชาย	41	3.02	.73	-.11	.91
	หญิง	34	3.04	.89		
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่	ชาย	41	2.48	.75	.78	.44
	หญิง	34	2.62	.79		
5. ด้านการวัดและประเมินผล	ชาย	41	2.84	.74	.01	.99
	หญิง	34	2.84	.87		
รวม	ชาย	41	2.91	.67	.12	.90
	หญิง	34	2.89	.81		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551 เพศชาย และเพศหญิง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.91$, S.D. = .67 และ $\bar{x} = 2.89$, S.D. = .81 ตามลำดับ)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551

จำแนกตามเพศคือเพศชายและเพศหญิง พบว่าไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของเพศชายและเพศหญิงต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วม ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานครปีการศึกษา 2551 ในทุกด้านไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตามช่วงชั้น

ตาราง 10 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามช่วงชั้น (n = 75)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษา	ช่วงชั้น	N	$\bar{x}$	S.D.	t	p
1. ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษา	ช่วงชั้นที่ 3	47	3.25	.76	.79	.44
	ช่วงชั้นที่ 4	28	3.10	.86		
2. ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษา	ช่วงชั้นที่ 3	47	2.96	.76	.85	.40
	ช่วงชั้นที่ 4	28	2.81	.72		
3. ด้านครูผู้สอน	ช่วงชั้นที่ 3	47	3.11	.81	1.18	.24
	ช่วงชั้นที่ 4	28	2.89	.78		
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่	ช่วงชั้นที่ 3	47	2.61	.78	1.00	.32
	ช่วงชั้นที่ 4	28	2.43	.73		
5. ด้านการวัดและประเมินผล	ช่วงชั้นที่ 3	47	2.91	.82	.98	.33
	ช่วงชั้นที่ 4	28	2.72	.76		
รวม	ช่วงชั้นที่ 3	47	2.97	.74	1.02	.31
	ช่วงชั้นที่ 4	28	2.79	.71		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551 ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 2.97$, S.D. = .74 และ $\bar{x} = 2.79$, S.D. = .71 ตามลำดับ)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนรวมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตามช่วงชั้น

คือช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 พบว่าไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ย
ความคิดเห็นของช่วงชั้นต่อการจัดการเรียนรัฐวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ในทุกด้านไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตามประเภทการมองเห็น

ตาราง 11 เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามประเภทการมองเห็น (n = 75)

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาพลศึกษา	ประเภทการมองเห็น	N	$\bar{x}$	S.D.	t	p
1. ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้อาพลศึกษา	มองไม่เห็น	38	3.47	.41	3.21*	.002
	มองเห็นเลือนราง	37	2.91	.99		
2. ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาพลศึกษา	มองไม่เห็น	38	3.05	.42	1.70*	.096
	มองเห็นเลือนราง	37	2.76	.95		
3. ด้านครูผู้สอน	มองไม่เห็น	38	3.22	.45	2.16*	.036
	มองเห็นเลือนราง	37	2.83	1.01		
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่	มองไม่เห็น	38	2.60	.67	.70	.484
	มองเห็นเลือนราง	37	2.48	.86		
5. ด้านการวัดและประเมินผล	มองไม่เห็น	38	3.00	.52	1.84*	.071
	มองเห็นเลือนราง	37	2.67	.98		
รวม	มองไม่เห็น	38	3.07	.40	2.03*	.048
	มองเห็นเลือนราง	37	2.73	.93		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551 นักเรียนที่มองไม่เห็นและมองเห็นเลือนราง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.07$, S.D. = .40 และ $\bar{x} = 2.73$, S.D. = .93 ตามลำดับ)

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทมมหานครปีการศึกษา 2551 จำแนกตามประเภท

การมองเห็น โดยภาพรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเลียนราง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านที่แตกต่างกันได้แก่ ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านครูผู้สอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยทั้ง 4 ด้าน นักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเลียนราง ส่วนด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่พบว่าไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐานและวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. ปีการศึกษา 2551
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. ปีการศึกษา 2551

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแตกต่างกันตามเพศ ระดับชั้นและประเภทของการมองเห็น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. ปีการศึกษา 2551 จำนวน 81 คน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนเรียนร่วมที่มีความบกพร่องทางการเห็นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้น 75 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยน้อยและเห็นด้วยน้อยที่สุด โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. ซึ่งแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ รวม 5 ด้านดังนี้

1. ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้
2. ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ด้านครูผู้สอน
4. ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่
5. ด้านการวัดและประเมินผล

โดยแบบสัมภาษณ์มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่าง 0.67 - 1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.93

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทำการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กับนักเรียนเป็นรายบุคคล ได้ทั้งสิ้น 75 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 11.00 โดยหาค่าทางสถิติคือความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้สถิติที (t-test) และรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่ได้จากตอนที่ 3 มาสรุปและนำเสนอเป็นความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 มากกว่าช่วงชั้นที่ 4 และเป็นนักเรียนที่มองไม่เห็นและนักเรียนที่มองเห็นเลือนรางจำนวนใกล้เคียงกัน
2. ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้คือ ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.20$, S.D. = .80) ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 3.03$, S.D. = .80) ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 2.91$, S.D. = .74) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 2.84$, S.D. = .80) และด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ ($\bar{X} = 2.54$, S.D. = .76)
3. เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามเพศคือ เพศชายและเพศหญิง พบว่าไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็น

ของเพศชายและเพศหญิงต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ในทุกด้านไม่แตกต่างกัน

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามช่วงชั้นคือ ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 พบว่าไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของช่วงชั้นต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ในทุกด้านไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามประเภทการมองเห็น โดยภาพรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อย และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านที่แตกต่างกัน ได้แก่ ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านครูผู้สอน และด้านการวัดและประเมินผล โดยทั้ง 4 ด้าน นักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อย ส่วนด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่พบว่าไม่แตกต่างกัน

6. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ จากแบบสอบถามตอนที่ 3 พบว่า

- ครูผู้สอนควรทำความเข้าใจกับผู้เรียน เอาใจใส่ผู้เรียน ดูแลอย่างใกล้ชิด
- จัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม ซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น
  - มีการจัดผู้ช่วยในการฝึกและจัดให้ทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนปกติมากขึ้น
  - ควรจัดกิจกรรมเพิ่มเติม นอกเหนือเวลาปกติเพื่อเพิ่มทักษะพื้นฐานการเคลื่อนไหวรวมไปถึงสมรรถภาพร่างกาย เพื่อให้ผู้เรียนมีศักยภาพที่ดีขึ้น
  - ควรมีการจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ที่เหมาะสมสำหรับความบกพร่องของผู้เรียน ยกตัวอย่างเช่น สื่อภาพนูน ลูกบอลที่มีเสียง เป็นต้น และมีคำแนะนำในการใช้อย่างชัดเจน
  - จัดสถานที่เรียนที่ปลอดภัย
  - ควรใช้แบบทดสอบที่ไม่ยากเกินไป มีเกณฑ์การให้คะแนนที่เหมาะสมกับผู้เรียน
  - ควรประเมินผลโดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนจากการเข้าร่วมกิจกรรมรวมไปถึงความตั้งใจในการเรียน

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญมากที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยการที่เด็กนักเรียนเรียนร่วมได้เข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา รวมทั้งได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเด็กปกติ ทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 2) กล่าวว่า เมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมลงมือและปฏิบัติจริงด้วยตนเองแล้ว จะมีพัฒนาการทั้ง 5 ด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้พร้อม ๆ กันคือ การพัฒนาการด้านร่างกาย ทำให้ร่างกายมีความแข็งแรง สุขภาพดี พัฒนาการด้านทักษะ ทำให้สามารถเล่นกีฬาได้และนำกีฬาไปเล่นในเวลาว่างด้วยความสนุกสนานได้ พัฒนาการด้านความรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการเบื้องต้นของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย สามารถเล่นกีฬาและออกกำลังกายได้ด้วยความปลอดภัย พัฒนาการด้านคุณธรรม ทำให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความรักและสามัคคีกัน มีน้ำใจนักกีฬา พัฒนาการด้านเจตคติที่ดีต่อการพลศึกษาและกีฬา ตลอดจนการออกกำลังกาย ทำให้มีการเล่นกีฬาตามอุดมคติของการกีฬาและออกกำลังกายเป็นประจำทุกวัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญ และประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนเรียนร่วม เพราะวิชาพลศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้มีทักษะพื้นฐานที่นำไปใช้ในการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น และเป็นการสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับวาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536: 12-13) ที่กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาในทุกระดับคือ ตามหลักของธรรมชาติ ร่างกายของคนเราจำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวเพื่อความเจริญเติบโต การเคลื่อนไหวหรือกิจกรรมเกี่ยวกับร่างกาย ยังทำให้เกิดความสนุกสนานเป็นนันทนาการช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ช่วยในการเข้าสังคม ผ่อนคลายความตึงเครียด

1.2 ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนมีวิธีการสอนให้ผู้เรียนได้

เข้าใจ โดยการอธิบายและสาธิต รวมไปถึงการใช้สื่อต่าง ๆ และกิจกรรมการฝึกที่น่าสนใจ อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้เข้าร่วมทำกิจกรรมร่วมกับเด็กปกติผู้อื่น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความท้าทาย และทำให้มีพัฒนาการด้านต่าง ๆ อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับทองย้อย เชียงทอง (2551: 87) การเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ในวิชาพลศึกษาด้านการเรียนรู้นั้น จะใช้ทักษะการฟังและการสัมผัส ซึ่งวิชาพลศึกษาเป็นทักษะขั้นพื้นฐานในการเคลื่อนไหวเบื้องต้น ที่จะทำให้นักเรียนสามารถเรียนวิชาอื่น ๆ อย่างมั่นใจต่อไป และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของเฮดเดินส์ (Heddeens. 1995 : 2534) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนกับการให้การสนับสนุนในชั้นเรียนร่วม จากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติที่ได้รับการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เหมาะสม และให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น และสามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนในวัยเดียวกันได้ดีขึ้น

1.3 ด้านครูผู้สอน

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านครูผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม มีความเข้าใจและความรู้สึกที่ดีต่อผู้เรียน มีความรับผิดชอบและตั้งใจในการสอน ปฏิบัติคุณธรรม จริยธรรมให้ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากกิจกรรมพลศึกษาให้มากที่สุด รวมถึงให้คำปรึกษาและคำแนะนำต่าง ๆ กับผู้เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับวาสนา คุณนาอภิสิทธิ์ (2539: 216-218) ที่กล่าวว่าครูพลศึกษาต้องจัดกิจกรรมพิเศษให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นและช่วยให้นักเรียนสามารถปรับตัวได้ดีขึ้น ครูพลศึกษาต้องมีความรู้ในกายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยา วิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว สรีรวิทยาการออกกำลังกาย จิตวิทยา วิธีสอนและศัพท์ทางการแพทย์ มีความตั้งใจจริงที่จะช่วยเหลือนักเรียนและรับฟังความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะของแพทย์เสียก่อน และสอดคล้องกับงานวิจัยของบิชอป (Bishop. 1986: 936-939) ที่ศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่ทำให้การเรียนร่วมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นประสบความสำเร็จ พบว่า องค์ประกอบที่มีความสำคัญที่สุดตามลำดับได้แก่ ครูปกติที่มีความยืดหยุ่นและให้การยอมรับ ปฏิสัมพันธ์และการยอมรับของเพื่อนนักเรียน ทักษะทางสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ ภาพพจน์ที่ดีเกี่ยวกับตนเอง การพึ่งตนเอง ทำตนคดีที่ดีในครอบครัว แรงจูงใจ บุคลิกภาพสนับสนุน สื่อวัสดุอุปกรณ์ที่เพียงพอ ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าองค์ประกอบด้านทัศนคติมีความสำคัญต่อความสำเร็จของการเรียนร่วม และสอดคล้องกับงานวิจัยของจินตนา อัมพรภาค (2546: 91) ที่ศึกษาความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม ด้านคุณภาพนักเรียน พบว่า ในภาพรวมและเป็นรายชื่อ

ทุกข้อมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีความเห็นว่าครูผู้สอนทั่วไปพอใจที่เห็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าร่วมกิจกรรมและเรียนร่วมกับนักเรียนปกติทั่วไปได้

1.4 ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนเรียนร่วม มีความต้องการด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ ที่แตกต่างจากนักเรียนปกติ จึงจำเป็นต้องจัดเตรียมวิธีสอน รวมไปถึงสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ ให้เหมาะสมกับความต้องการตามศักยภาพและความต้องการของผู้เรียน รวมไปถึงความปลอดภัยของผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ผดุง อาระยะวิญญู (2541: 78 - 85) ได้อธิบายว่า หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น ควรเป็นไปในลักษณะเดียวกับหลักสูตรสำหรับเด็กปกติ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น มีทักษะใกล้เคียงหรือเท่าเทียมกับเด็กปกติเมื่อสำเร็จการศึกษา อย่างไรก็ตาม วิธีสอนตลอดจนอุปกรณ์การสอนบางอย่างอาจแตกต่างไปจากเด็กปกติ ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็ก และยังคงสอดคล้องกับโครงการเพื่อน (ตาดี) ช่วยเพื่อน (ตาบอด) (2547: ออนไลน์) ที่กล่าวว่าเด็กตาบอดควรจะได้รับการศึกษาที่มีความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นในการรู้จักช่วยเหลือตนเอง ในการทำกิจวัตรประจำวัน การรู้จักปรับปรุงบุคลิกภาพ และมารยาทให้เหมาะสมในสังคม การใช้สื่อหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ นักเรียนตาบอด ไม่สามารถใช้สายตาในการมองเห็นเช่นเดียวกับนักเรียนปกติ ดังนั้นสื่อหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ จึงต้องมีการปรับปรุงหรือดัดแปลงอุปกรณ์บางอย่าง หรือเปลี่ยนแปลงกฎ กติกาใหม่ให้เหมาะสม หรือใช้เทคนิควิธีการสอนที่ต้องมีการดัดแปลงเพื่อทดแทนกันได้ เช่นการเล่นเทเบิลเทนนิส การวิ่ง หรือการเล่นฟุตบอล เป็นต้น นอกจากนี้ครูอาจจะต้องสอนเป็นขั้นตอนช้า ๆ หรือทำให้เด็กดูโดยการสัมผัสมือครูหรือครูต้องช่วยจับมือเด็กในการปฏิบัติ เป็นต้น

1.5 ด้านการวัดและประเมินผล

ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ด้านการวัดและประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับมาก แสดงให้เห็นว่าวิชาพลศึกษามีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน มีการใช้แบบทดสอบที่เหมาะสม ซึ่งช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีความสนใจมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ ซึ่งสอดคล้องกับวรศักดิ์ เพียรชอบ (2548: 391-392) กล่าวว่า การวัดเพื่อประเมินผลทางการพลศึกษาคือ การหาปริมาณของพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการและกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของพัฒนาการที่วัดได้มานั้น มาประเมินด้วยการพิจารณา

เปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่ และยังคงสอดคล้องกับวาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539: 331) กล่าวว่า การประเมินผล คือการนำเอาผลหรือปริมาณที่ได้จากการวัดผลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานอย่างอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน เพื่อต้องการดูว่าผู้ที่ถูกประเมินผลนั้นมีคุณภาพดีหรือไม่ มากน้อยเพียงใด อีกทั้งยังสอดคล้องกับผาณิต บิลมาศ (2548: 3) ที่กล่าวไว้ว่า การวัดกระบวนการเรียนเป็นแนวทางในการปรับปรุงผลการเรียน และอาจกล่าวได้ว่าการประเมินผลการเรียนเป็นวิธีที่ดีที่สุดในวิธีการหนึ่งในการวัดคุณภาพของกระบวนการเรียน ทำให้การสอน การบริหารและโปรแกรมต่าง ๆ มีประสิทธิภาพและทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามเพศคือ เพศชายและเพศหญิง พบว่าไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาเซียนศึกษานั้น ไม่มีการแยกกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ทำให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามช่วงชั้นคือ ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4 พบว่าไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน อาจเป็นเพราะนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 และ 4 มีอายุไม่แตกต่างกันมาก รวมไปถึงในการจัดการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาชั้น ส่วนใหญ่กิจกรรมที่เรียนเป็นลักษณะของกิจกรรมกีฬา และวิธีการสอนของครูผู้สอนที่ใกล้เคียงกัน จึงทำให้ประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับนั้นใกล้เคียงกัน เป็นเหตุให้มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกัน

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 จำแนกตามประเภทการมองเห็น โดยภาพรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่มองไม่เห็นจำเป็นต้องฝึกฝนเพื่อใช้ทักษะพื้นฐาน ในการเคลื่อนไหวมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อย และในบางกิจกรรมนักเรียนที่มองไม่เห็นจะได้รับการสอนเป็นรายบุคคลจากครูผู้สอน แต่นักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อยจะทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนปกติได้ รวมไปถึงความแตกต่างของการทดสอบทดสอบ และเกณฑ์การให้คะแนน โดยทั้ง 4 ด้าน นักเรียนที่มองไม่เห็นมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นมากกว่านักเรียนที่มองเห็นเล็กน้อย ส่วนด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่ พบว่าไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนทั้ง 2 ประเภท ได้ใช้สื่อ อุปกรณ์และสถานที่ เช่นเดียวกัน จึงไม่เกิดความแตกต่างของความคิดเห็น ซึ่งสอดคล้องกับบุษซีพ อ่อนโคกสูง (2527: 45) ที่กล่าวถึง พัฒนาการ

ทางการเคลื่อนไหวของเด็กตาบอดว่า เด็กตาบอดมักจะถูกกับที่ เนื่องจากไม่สามารถทราบว่
 สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างไร แต่เมื่อสามารถเคลื่อนไหวไปมาในที่ต่างๆ ได้แสดงว่าสามารถปรับตัวได้ สิ่งที
 สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้คนตาบอดสามารถจะเคลื่อนไหวไปมาได้คือ การได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่าง
 ดี โดยที่ตนเองก็มีความต้องการที่จะฝึกฝนเพื่อให้สามารถไปไหนมาไหนได้เช่นกัน ได้มีการศึกษาพบว่า
 คนตาบอดสนิทมีปัญหาในการเคลื่อนที่น้อยกว่าคนที่มองเห็นเลือนราง ทั้งนี้เนื่องจากคนที่สามารถ
 มองเห็นได้อย่างเลือนรางมีความคับข้องใจมากกว่าคนตาบอด เพราะมองเห็นได้ไม่ชัดเจนพอที่จะใช้
 ประโยชน์ได้ จึงทำให้ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นตลอดเวลา เพราะในทางตรงข้าม คนตาบอดพยายามเรียนรู้
 ในการใช้ประสาทสัมผัสอื่นช่วยรับการสัมผัสแทนการสัมผัสทางตา นอกจากนี้พบว่าเด็กตาบอดมาแต่
 กำเนิดมีปัญหาในการเคลื่อนไหวน้อยกว่าเด็กที่มาตาบอดภายหลัง การที่คนตาบอดสามารถเคลื่อนที่
 ไปไหนมาไหนได้ เนื่องจากสามารถหลีกเลี่ยงสิ่งต่างๆ ที่ขวางหน้าอยู่นั่นเอง ความสามารถดังกล่าว
 เรียกว่า ประสาทการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งกีดขวาง (Obstacle Sense) ซึ่งคนส่วนใหญ่มักเข้าใจผิดว่า
 ความสามารถนี้เป็นความสามารถที่เกิดขึ้นในคนตาบอดโดยเฉพาะ

อย่างไรก็ตามจากคำถามปลายเปิดพบว่าในการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการทางสายตานั้น
 นั้น กิจกรรมพลศึกษาที่ไม่เหมาะสม ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็นจะไม่สามารถเข้าร่วมกับ
 นักเรียนปกติได้เลย เนื่องจากข้อจำกัดทางการเห็น อีกทั้งครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความเข้าใจ รวมไปถึง
 สร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน ให้ได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ควรปล่อยเด็กนั่งเฉย ๆ
 เพียงลำพัง และควรมีสื่อและอุปกรณ์เฉพาะที่เหมาะสมกับผู้เรียนอีกด้วย การจัดการกิจกรรมพลศึกษาจึง
 ควรจัดให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียนและเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถเข้าร่วมกับเด็กปกติได้
 เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสแสดงออกและมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กทั่วไป ให้เด็กได้เรียนรู้ร่วมกัน และ
 สามารถดำเนินชีวิตร่วมกันในสังคมได้ อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับกรมวิชาการ กระทรวงศึกษา-
 ธิการ (2545: 149) ที่กล่าวว่าพลศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ อยู่ได้ปรัชญาเดียวกับพลศึกษาสำหรับเด็ก
 ปกติ แต่เนื่องจากคนพิการมีลักษณะเฉพาะและข้อจำกัดบางอย่าง จึงต้องมีการปรับกิจกรรมการเรียน
 การสอนให้เหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพความพิเศษของแต่ละคน เพื่อให้เด็กเกิดผลสัมฤทธิ์ใน
 การเรียนและมีพัฒนาการด้านต่าง ๆ ดีขึ้น การสอนพลศึกษาสำหรับเด็กพิเศษนั้น จะมุ่งเน้นความเป็น
 เอกัตบุคคล (Individualism) โดยให้ความสำคัญกับการเป็นมนุษย์ตามแนวคิดของทฤษฎีมนุษยนิยม
 (Humanism) แต่ขณะเดียวกันก็ควรคำนึงถึงแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioralism) บ้าง
 เพื่อให้เข้าอยู่ในสังคมได้ และยังคงสอดคล้องกับทองย้อย เชียงทอง (2551: 25) ที่กล่าวว่า การแยกเด็กตา
 บอดออกมาเรียนในโรงเรียนเฉพาะนั้น เป็นการแยกเด็กออกจากสังคม เมื่อเด็กสำเร็จจากโรงเรียนแล้ว
 บางคนไม่สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมคนปกติได้ จึงมักแยกตัวออกไปตั้งกลุ่มเฉพาะ ซึ่งทำให้อึด
 ฝืนธรรมชาติ เพราะต้องอยู่ในสังคมคนปกติอยู่นั่นเอง ไม่มีสังคมใดไร้ซึ่งคนพิการ คนปกติจึงควรยอมรับ

คนตาบอดเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม โดยให้การศึกษาในโรงเรียนปกติ เพื่อจะได้ดำรงชีวิตในสังคมคนปกติได้ ในลักษณะของการจัดการศึกษาให้แก่เด็กตาบอดในรูปแบบของการเรียนร่วม

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนควรนำความคิดเห็นที่ได้ไปปรับปรุงพัฒนาและส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ครูพลศึกษาเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการสอนนักเรียนเรียนร่วม ดังนั้นจึงควรมีการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการสอนนักเรียนเรียนร่วม เพื่อให้ครูผู้สอนมีความเข้าใจนักเรียนมากขึ้น และสอนนักเรียนเรียนร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะมีการศึกษาถึงรูปแบบกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนเรียนร่วม เพื่อที่จะให้ผู้เรียนสามารถเข้าร่วมและนำมาใช้พัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม

2. ควรจะมีการศึกษาแนวทางการพัฒนาครูผู้สอน ในการสอนนักเรียนเรียนร่วม

3. ควรจะมีการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนปกติกับนักเรียนเรียนร่วม ในการเข้าร่วมกิจกรรมเดียวกัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ศึกษาธิการ, กระทรวง. (2545). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กฤษณะ แซ่มเงิน. (2549). *ความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2548*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรมการศาสนา. (2540). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กองการศึกษาเพื่อคนพิการ. (2543). *คู่มือการจัดการเรียนร่วม*. กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาวิณ กาญจนบุระ. (2550). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชากรีฑาของผู้บริหารสถานศึกษาครูพลศึกษา และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในโรงเรียนเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เกยูร วงศ์ก่อม. (2548). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษ*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดเพทายการพิมพ์.
- เกศกัญญา ชาญเขียวอภิจ. (2545). *กระบวนการสื่อสารในการเรียนร่วมของเด็กตาบอดกับเด็กสายตาดปกติในห้องเรียน*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (การประชาสัมพันธ์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงาน สำนักราชบัณฑิตยสถาน. (2545). *รายงานการวิจัยการติดตามผลการดำเนินการตามนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- คณะอนุกรรมการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อการศึกษา. (2543). *คู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- โครงการเพื่อน(ตาดี)ช่วยเพื่อน(ตาบอด). (2551). *ประเภทของเด็กที่มีความบกพร่องทางการศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2551, จาก <http://cc.domaindix.com/forfriend4/link.html>.

- จตุรงค์ ณะสีลังกูร. (2549). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้วยการสอนแบบผสมผสานสำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. ปรินญาณิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา แก่นวงษ์คำ. (2529). วิธีสอนวิชาเอกพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จำรอง เงินดี. (2534). เอกสารคำสอนวิชาจิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จินตนา อัมพรภาค. (2546). การสำรวจความคิดเห็นของครูและผู้บริหารที่มีต่อการปฏิบัติงานในโรงเรียนตามมาตรฐานการศึกษาพิเศษโรงเรียนเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสุโขทัย. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชนะจิต เกตุอุไร. (2549). ความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาชลบุรี ปีการศึกษา 2548. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาญณรงค์ คำเพชร. (2549). ความคิดเห็นของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา จังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา 2548. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2527). จิตวิทยาเด็กปกกติ. กรุงเทพฯ: ภาคพัฒนาตำรา และเอกสารวิชาการ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- ทองย้อย เชียงทอง. (2551). การสร้างนวัตกรรมสื่อภาพนูนประกอบกิจกรรมทางกายในการเรียนการสอนพลศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธีระ จันทรัตน์. (2539). สภาพปัจจุบันและปัญหาการบริหารโรงเรียนเรียนร่วม สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสายตา จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (บริหารการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2535). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผจญจิต อารยะวงศ์. (2536). การเปรียบเทียบการคาดหวังและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของครูพลศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหาร สังกัดกองวิทยาลัยเทคนิค. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- _____. (2541). *การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.
- ผาณิต บิลมาศ. (2548). *การวัดทักษะกีฬา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. (2534). *วิธีวิจัยทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่สาม). กรุงเทพฯ: พิษณุพันธ์ตั้ง.
- เพ็ญพร เพชรสุขศิริ. (2531). *การวัดทัศนคติ*. กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พงษ์ศักดิ์ พละพงศ์. (2527). *ประวัติปรัชญาและหลักการพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551. (2551, 27 มกราคม). *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 125 ตอนที่ 28ก. หน้า 13.
- พัชรวรรณ คำหงส์. (2549). *ความคิดเห็นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ที่มีต่อการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เขตพื้นที่การศึกษาฉะเชิงเทรา ปีการศึกษา 2548*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฟอง เกิดแก้ว. (2526). *การพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: พิทักษ์อักษร.
- รัตนพร ต่วนเพชร. (2546). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปทุมธานี*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม.(พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัตนภรณ์ รัตนสมบุญ. (2548). *ศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนร่วมนักเรียนตาบอดเรียนร่วมกับนักเรียนปกติในจังหวัดสุราษฎร์ธานี*. ปรินญาณีพนธ์ ค.ม. (บริหารการศึกษา). สุราษฎร์ธานี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2532). *พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- เรืองวิทย์ แสงรัตน. (2542). *การฝึกอบรมแบบมีส่วนร่วม*. : อีกมิตหนึ่งของรูปแบบการฝึกอบรมเพิ่มผลผลิต ปีที่ 37, ฉบับที่ 7.

- ลาวัณย์ จักรานูวัฒน์. (2540). *ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (M.B.A.) สังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร ต่อการจัดการศึกษาภาคพิเศษ*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี. (2540). *จิตวิทยาเด็กพิเศษ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วารี ธีระจิตร. (2541). *การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิบูลย์ เพื่อนชอบ. (2548). *ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1 ปีการศึกษา 2547*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิริยา บุญชัย. (2529). *การสอบและการวัดผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วงศ์ศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). *หลักการและวิธีการสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2548). *รวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา คุณาภสิทธิ์. (2536). *การสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- _____. (2539). *การสอนพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- _____. (2541). *หลักสูตรพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- วิชาการ, กรม. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- สนธิภา แก้วสนิท. (2546). *ความคิดเห็นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในเครือคณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ต ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ชุ่มกลัด. (2544). *การศึกษาสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนร่วม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(บริหารการศึกษา). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- สุรสิทธิ์ สรวาธิ; และคณะ. (2542). *รายงานสภาพการจัดเรียนร่วมของกองการศึกษาเพื่อคนพิการ*. อัดสำเนา.

- สุวิมล ตั้งสัจจพจน์. (2540). *สาระน่ารู้เกี่ยวกับพลศึกษาและนันทนาการ*. กรุงเทพฯ: มิตรภาพ การพิมพ์และสตูดิโอ.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *แนวทางการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียน ประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. สำนักงานฯ.
- ศรัณย์ พงษ์รัตนานุกูล. (2549). *ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพลศึกษาและ อาจารย์ที่มีต่อการฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนิสิตเอกพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548*. ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศรียา นิยมธรรม. (2546). *การศึกษาพิเศษ สารานุกรมศึกษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1 จังหวัดนครปฐม. (2550). *ความบกพร่องทางการเห็น*. สืบค้นเมื่อ 23 ธันวาคม 2551, จาก <http://www.specialed-center1.com/page/blind.htm>.
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่ม 16. (2550). *การฟื้นฟูสมรรถภาพเยาวชนผู้พิการทางการศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 23 ธันวาคม 2550, จาก <http://www.kanchanapisek.or.th/kp6/book16/chapter10/chap10.htm>.
- อนันต์ ชันทรราช. (2535). *ความคิดเห็นในการพัฒนาตนเองของครูประจำการโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การบริหารการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- อุดร รัตนภักดิ์. (2529). *ปรัชญานันทนาการ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- Bucher, C.A. (1960). *Fundamental of Physical Education*. St. Louis: The C.V. Mosby.
- Best, J.W. (1997). *Research in Education*. (3rd ed). New Jersey: Prentice Hall Inc.
- Bishop E. Virginia. (1986). *Preschool Children With Visual Impairments*. Texas: University Of Texas at Austin.
- Camille, B.; & Rosalind, C. (1963). *Theory in Physical Education : A Guide of Program*.
- Foster, C.R. (1972). *Psychology for Life Adjustment*. Chicago: American Technical.
- Good, C.V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill Book.
- Good, Carter V. (1959). *Dictiqonary of Education*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Guralnik J. T. (1976). *Psychology of the Classroom Englewood Cliffs*. New Jersey: Prentice Hall, Inc.

- Heddeens, Edith L. (1995, February). "Organizational Space and Attitudes Toward Special Education Classes", *Dissertation Abstracts International*. 47 : 8.
- Hilgard, E.R. (1962). *Introduction to Psychology*. New York: Harcourt Brace & World, Inc.
- Isaak, A.C. (1981). *Scope and Methods of Political Science: An Introduction to the Methodology of Political Inquiry*. (3rd ed). Illinois: The Dorsey Press.
- Kolesnik, W. L. (1970). *Educational Psychology*. (2nd ed.). New York: McGraw-Hill Book Co.
- Kolasa, B.J. (1969). *Introduction to Behavioral Science for Business*. New York: John Wiley Sons Inc.
- Layfield, Deanna Paulette. (1995, January). Relationship Between Class Size and Attitude Toward Physical Education of fifth-Grade students. *Dissertation Abstracts*. 33(03): 0925-A.
- Luke, M.D. and Gary D, Sinclair. (1996). Gender Differences in Adolescents Attitudes Toward School Physical Education. *Journal of Teaching in Physical Education*. P. 31-46. 1:31-36.
- Maier, N.R.F. (1955). *Psychology in Industry*. (3rd ed.). Boston: Houghton Mifflin Company.
- Morgan Clifford T.; & King Richard A. (1991). *Introduction to Psychology*. Tokyo: International Student McGraw-Hill Kogakussha, Ltd.
- Nunnally, J.G., Jr. (1959). *Test and Measurement Assessment and Prediction*. New York: McGraw-Hill Book Co.
- Remmer, V.P. (1996). *Introduction to Psychology*. New York: McGraw-Hill Society.
- Smith, Robert M. , John T, Neisworth and Frances M. Hunt. (1983). *The Exceptional Child : a Functional Approach*. 2nd ed. New York: McGraw-Hill, Inc.
- Triandis, Harry C. (1971). *Attitude and Change*. New York: John Wiley and Son, Inc.
- Webster. (1998). *Marriam-Webster's Spanish-English Dictionary*. Haraty: Eileen M. P.950.
- Zadrozny, John Thomas. (1979). *Dictionary of Social Science*. Washington D.C.: Public Affair Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์เรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้อิชาพลศึกษา ของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551

คำชี้แจงเกี่ยวกับแบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์เรื่อง ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วม
ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 มีทั้งหมด 3 ตอน
คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา

คำชี้แจง โปรดฟังข้อความแต่ละข้อให้เข้าใจและตอบคำถามที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
เพียงความคิดเดียว โดยแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นมากที่สุด

เห็นด้วยมาก หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นมาก

เห็นด้วยน้อย หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นน้อย

เห็นด้วยน้อยที่สุด หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นที่มีต่อการเรียน
การสอนวิชาพลศึกษาของนักเรียนเรียนร่วมในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2551 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษามหาบัณฑิตวิชาเอกพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นายราชศักดิ์ เอกพิชิตมาร

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคล

1. เพศ

 ชาย หญิง

2. อายุ

.....ปี

3. ระดับชั้นที่ศึกษา

 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

4. โรงเรียน

.....

5. ประเภทของการมองเห็น

 มองไม่เห็น มองเห็นเลือนราง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา

คำชี้แจง โปรดฟังข้อความแต่ละข้อให้เข้าใจและตอบคำถามที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงความคิดเดียว โดยแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นมาก

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นน้อย

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ท่านมีความคิดเห็นตรงกับข้อความนั้นน้อยที่สุด

ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1.กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาทำให้รู้หลักการเคลื่อนไหวและออกกำลังกาย				
2.วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างความแข็งแรงของร่างกาย				
3.วิชาพลศึกษาช่วยให้เล่นกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ				
4.วิชาพลศึกษาช่วยให้สามารถออกกำลังกายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพร่างกาย				
5.วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนรู้จักการใช้เวลาว่างในการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ				
6.วิชาพลศึกษาทำให้มีระเบียบวินัยมากขึ้น				
7.วิชาพลศึกษาเสริมสร้างความเป็นผู้นำ ผู้ตามที่ดีและมีน้ำใจนักกีฬา				
8.วิชาพลศึกษาช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออกซึ่งความสามารถทางกายออกมาอย่างมั่นใจ				
9.วิชาพลศึกษาช่วยให้ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น				
10.วิชาพลศึกษาช่วยให้นักเรียนมีทางเลือกในการใช้ทักษะในชีวิตประจำวันเพื่อสุขภาพที่ดี และสามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข				
11.วิชาพลศึกษาทำให้เข้าใจและมีทักษะพื้นฐานที่ช่วยให้การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันดีขึ้น				
12.วิชาพลศึกษาพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันได้				
13.วิชาพลศึกษาสามารถนำไปประยุกต์เพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน				
14.กิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษานับสนุนการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน				

ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. ใช้วิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง				
2. สอนตามขั้นตอน จากง่ายไปหายาก ทำให้เข้าใจดี				
3. กิจกรรมการฝึกนำเสนอใจเหมาะสมกับความถนัดและสภาพร่างกายของผู้เรียนแต่ละคน				
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา				
5. แฉ่งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้เข้าใจก่อนการเรียนการสอนทุกครั้ง				
6. มีการอบอุ่นร่างกายก่อนกิจกรรมการฝึกทักษะทุกครั้ง				
7. ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละอย่างได้เหมาะสม				
8. มีการสร้างสถานการณ์จำลอง เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียน				
9. จูงใจผู้เรียนให้สนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมและเกิดความสนุกสนานในการมีส่วนร่วม				
10. กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน				
11. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความปลอดภัย				
12. ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและสอบถามในแต่ละกิจกรรม				
13. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์				
14. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีบุคลิกภาพดีขึ้น				
15. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยทำให้ผู้เรียนมีคุณธรรมจริยธรรมมากขึ้น				
16. ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมกับเด็กปกติตามโอกาสและความสามารถ				

17.กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการพึ่งตนเอง				
18.กิจกรรมการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข				

ด้านครูผู้สอน

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1.ครูผู้สอนมีความเข้าใจและเจตคติที่ดีต่อนักเรียนเรียนรวม				
2.ครูผู้สอนปลุกฝังให้นักเรียนเป็นคนมีเหตุผลและเต็มใจรับฟังความคิดเห็นที่มีต่อความบกพร่อง				
3.ครูผู้สอนมีมนุษยสัมพันธ์ดี สุภาพ เป็นมิตร ร่าเริง แจ่มใส				
4.ครูผู้สอนประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้เรียน				
5.ครูผู้สอนมีความรู้ ความสามารถในวิชาที่สอน				
6.ครูผู้สอนมีความตั้งใจในการสอน				
7.ครูผู้สอนสอนตามจุดประสงค์และเนื้อหาวิชา				
8.ครูผู้สอนมีวิธีการสอนใหม่ ๆ อยู่เสมอ				
9.ครูผู้สอนใช้ภาษา ถ้อยคำในการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม				
10.ครูผู้สอนสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานในการเรียนการสอน				
11.ครูผู้สอนตรงต่อเวลาและมีความรับผิดชอบในหน้าที่การสอน				
12.ครูผู้สอนปลุกฝังระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ และความมีน้ำใจนักกีฬาให้กับผู้เรียน				
13.ครูผู้สอนสนใจให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้น				
14.ครูผู้สอนสามารถให้คำปรึกษาด้านต่าง ๆ รวมทั้งให้คำแนะนำกับผู้เรียนได้				

ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1.สื่อ อุปกรณ์ สอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรม				
2.มีสื่อการเรียนการสอนโดยเฉพาะสำหรับผู้เรียน				
3.ใช้สื่อที่มีความเหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน				
4.มีคำแนะนำในการใช้สื่อได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม				
5.ใช้สื่อและอุปกรณ์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจของผู้เรียน				
6.อุปกรณ์และสถานที่จัดกิจกรรมมีความเหมาะสม				
7.อุปกรณ์มีมาตรฐานและเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน				
8.อุปกรณ์การเรียนอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี				
9.การใช้อุปกรณ์ในการเรียนการสอนมีความปลอดภัย				
10.นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดเก็บและดูแลรักษา อุปกรณ์				
11.มีบริการ ยืมอุปกรณ์ นอกเวลาเรียน				
12.สถานที่เรียนมีบรรยากาศที่เหมาะสมเช่น แสง อากาศ				
13.สถานที่ในการเรียนและฝึกทักษะมีความเหมาะสมกับ ชนิดของกิจกรรมพลศึกษา				
14.สถานที่ในการฝึกมีความปลอดภัย				

ด้านการวัดและประเมินผล

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1.วัดและประเมินผลได้สอดคล้องกับความสามารถของแต่ละบุคคล				
2.มีการวัดและประเมินผลการเรียนด้านคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของผู้เรียน				
3.การวัดและประเมินผลกระทำต่อเนื้อหาดลอดภาคเรียน				
4.มีการประกาศให้ทราบล่วงหน้าก่อนการวัดและประเมินผลทุกครั้ง				
5.มีวิธีวัดและประเมินผลหลายวิธี				
6.มีการสอบทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ				
7.ชี้แจงให้ทราบเกณฑ์และวิธีการทดสอบชัดเจน				
8.การทดสอบมีเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน				
9.การทดสอบตรงกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
10.แบบทดสอบเหมาะสมสอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน				
11.การทดสอบช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจมากขึ้น				
12.มีการแจ้งผลการสอบให้ผู้เรียนทราบทุกครั้ง				
13.ผู้เรียนทราบและยอมรับผลในประเมินทุกครั้ง				
14.มีการให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบและประเมินตนเอง				
15.การให้คะแนนเป็นไปตามพัฒนาการของผู้เรียน				
16.การวัดและประเมินผล มีความยุติธรรม				
17.การวัดและประเมินผลเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น				

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

1. ด้านจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

2. ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

3. ด้านครูผู้สอน

.....

.....

.....

4. ด้านสื่อ อุปกรณ์และสถานที่

.....

.....

.....

5. ด้านการวัดและประเมินผล

.....

.....

.....

6. อื่น ๆ

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. อาจารย์ ดร. พัชรศักดิ์ ธีฎประจักษ์บาน

ตำแหน่ง	อาจารย์
สถานที่ทำงาน	ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. อาจารย์ทองน้อย เชียงทอง

ตำแหน่ง	อาจารย์
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนสอนคนตาบอดกรุงเทพฯ

3. อาจารย์สามารถ รัตนสาคร

ตำแหน่ง	นักวิชาการชำนาญการ
สถานที่ทำงาน	สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ราชศักดิ์ เอกพิชิตमार
วัน เดือน ปี เกิด	14 สิงหาคม 2525
สถานที่เกิด	เขตราชเทวี จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	29/1237 หมู่บ้านเคซี รามอินทรา แขวงสามวาตะวันตก เขตคลองสามวา จังหวัดกรุงเทพมหานคร 10510
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนโสมมาภานุสรณ์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2539	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนศรีพุดผา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2542	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนศรีพุดผา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2547	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) วิชาเอกพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกพลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ